

Dziennik Urzędowy C 390 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55

18 grudnia 2012

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2011–2012

Posiedzenie z dnia 23 czerwca 2011 r.

Protokół posiedzenia został opublikowany w Dz.U. C 241 E z 19.8.2011.

TEKSTY PRZYJĘTE

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

2012/C 390 E/01	Realizacja programów polityki spójności w latach 2007-2013 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie sprawozdania 2010 dotyczącego wprowadzania programów polityki spójności na lata 2007-2013 (2010/2139(INI))	1
2012/C 390 E/02	Europejski program rozwoju miast i jego przyszłość w ramach polityki spójności Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie europejskiej agendy miejskiej i jej przyszłości w polityce spójności (2010/2158(INI))	10
2012/C 390 E/03	Cel 3: Wyzwanie dla współpracy terytorialnej - przyszły program współpracy transgranicznej, ponadpaństwowej i międzyregionalnej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. dotyczące celu 3: Wyzwanie dla współpracy terytorialnej - przyszły harmonogram współpracy transgranicznej, transnarodowej i międzyregionalnej (2010/2155(INI))	18
2012/C 390 E/04	Aktualna sytuacja oraz przyszła synergia między EFRR a innymi funduszami strukturalnymi na rzecz zwiększenia skuteczności Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie aktualnej sytuacji i przyszłych synergii na rzecz większej skuteczności EFRR i innych funduszy strukturalnych (2010/2160(INI))	27

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2012/C 390 E/05	Upoważnienie do rozmów trójstronnych dotyczących projektu budżetu na rok 2012 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie upoważnienia do rozmów trójstronnych dotyczących projektu budżetu na rok 2012 (2011/2019(BUD))	35
2012/C 390 E/06	WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi (2011/2051(INI))	49
2012/C 390 E/07	Dobrowolny system etykietowania opakowań produktów przemysłowych w alfabecie Braille'a Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie dobrowolnego systemu etykietowania opakowań produktów przemysłowych w alfabecie Braille'a	65

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

2012/C 390 E/08	Zmiana art. 51: wspólne posiedzenia komisji Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie zmiany art. 51 Regulaminu Parlamentu Europejskiego dotyczącego procedury obejmującej wspólne posiedzenia komisji (2010/2061(REG))	66
2012/C 390 E/09	Wniosek o uchylenie immunitetu parlamentarnego posła Adriana Severina Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Adriana Severina (2011/2070(IMM))	67
2012/C 390 E/10	Wybór wiceprzewodniczącego (interpretacja art. 13 ust. 1 Regulaminu) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie wyboru wiceprzewodniczącego (interpretacja art. 13 ust. 1 Regulaminu Parlamentu Europejskiego)	69

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

2012/C 390 E/11	Mianowanie na stanowisko prezesa Centralnego Banku Europejskiego - Kandydat Mario Draghi Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie zalecenia Rady dotyczącego mianowania Prezesa Europejskiego Banku Centralnego (10057/2011 – C7-0134/2011 – 2011/0804(NLE))	70
-----------------	---	----

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Realizacja programów polityki spójności w latach 2007-2013

P7_TA(2011)0283

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie sprawozdania 2010 dotyczącego wprowadzania programów polityki spójności na lata 2007-2013 (2010/2139(INI))

(2012/C 390 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w szczególności jego art. 174–178,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2010 r. pt. „Polityka spójności: Sprawozdanie strategiczne 2010 dotyczące realizacji programów na lata 2007-2013” (COM (2010)0110);
- uwzględniając uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 31 marca 2010 r. dołączony do komunikatu Komisji z dnia 31 marca 2010 r. w sprawie polityki spójności: Sprawozdanie strategiczne 2010 dotyczące realizacji programów na lata 2007-2013 (SEC(2010)0360),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 25 października 2010 r. pt. „Polityka spójności: reakcja na kryzys gospodarczy, przegląd realizacji środków polityki spójności przyjętych w celu wsparcia europejskiego planu naprawy gospodarczej” (SEC(2010)1291),
- uwzględniając uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 14 listopada 2008 r.: Regiony 2020 – ocena przyszłych wyzwań dla regionów UE” (SEC(2008)2868),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” COM(2010)2020,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. pt. „Wkład polityki regionalnej w zrównoważony wzrost w ramach strategii »Europa 2020« ” (COM(2011)0017),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1828/2006 z dnia 8 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności oraz rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, w szczególności art. 7 ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.⁽²⁾ Dz.U. L 371 z 27.12.2006, s. 1.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 397/2009 z dnia 6 maja 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w odniesieniu do kwalifikowalności efektywności energetycznej i inwestycji w energię odnawialną w budownictwie mieszkaniowym ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 437/2010 z dnia 19 maja 2010 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w odniesieniu do kwalifikowalności działań w zakresie budownictwa mieszkaniowego dla zmarginalizowanych grup społeczności ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wykonania rozporządzenia w sprawie funduszy strukturalnych w latach 2007-2013 – wyniki negocjacji dotyczących krajowych strategii spójności i programów operacyjnych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wdrażania synergii funduszy przeznaczonych na badania naukowe i innowacje w rozporządzeniu (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz siódmego programu ramowego w dziedzinie badań i rozwoju w miastach i regionach, jak również w państwach członkowskich i Unii ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie osiągnięcia prawdziwej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej – warunek sine qua non globalnej konkurencyjności ⁽⁶⁾,
- uwzględniając dokument informacyjny Komisji nr 1: Earmarking (przeznaczanie środków) z dnia 28 lutego 2007 (COCOF/2007/0012/00),
- uwzględniając notatkę informacyjną Komisji „Indicative structure for the national strategic reports 2009” (Wskazówki odnośnie do struktury krajowych sprawozdań strategicznych z 2009 r.) z dnia 18 maja 2009 r. (COCOF 09/0018/01),
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie przygotowanego przez Komisję sprawozdania strategicznego z 2010 r. w sprawie wdrażania programów polityki spójności przyjętego przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 14 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów pt. „Polityka Spójności: sprawozdanie strategiczne 2010 dotyczące realizacji programów na lata 2007-2013” z 1-2 grudnia 2010 r. (CdR 159/2010),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 lipca 2010 r. pt. „Jak wspierać skuteczne partnerstwa dotyczące gospodarowania programami w zakresie polityki spójności w oparciu o dobre praktyki z cyklu 2007-2013” (ECO/258),
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinie Komisji Budżetowej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Transportu i Turystyki (A7-0111/2011),

⁽¹⁾ Dz.U. L 126 z 21.5.2009, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 132 z 29.5.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 79.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 104.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0473.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 174 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w celu wspierania harmonijnego rozwoju całej Unii rozwija ona i prowadzi działania służące wzmocnieniu swej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, a w szczególności zmierza do zmniejszenia dysproporcji między poziomami rozwoju poszczególnych regionów oraz zmniejszenia zacofania regionów najmniej uprzywilejowanych, takich jak obszary wiejskie, obszary podlegające przemianom przemysłowym i regiony charakteryzujące się poważnymi i trwałymi utrudnieniami naturalnymi lub demograficznymi, a także mając na uwadze, że należy uwzględnić strategię EU 2020, aby zapewnić, że UE stanie się inteligentną, zrównoważoną i sprzyjającą integracji gospodarką,
- B. mając na uwadze, że polityka spójności odgrywa kluczową rolę w procesie pełnej realizacji celów UE 2020, a w szczególności celów w dziedzinie zatrudnienia i spraw socjalnych, na wszystkich poziomach zarządzania i na wszystkich obszarach geograficznych,
- C. mając na uwadze, że strategiczny wymiar polityki spójności gwarantującej zgodność z priorytetami Unii Europejskiej – czyli uczynienie z Europy i jej regionów bardziej atrakcyjnego miejsca do inwestowania i pracy, podnoszenie poziomu wiedzy i innowacyjności na rzecz wzrostu gospodarczego oraz tworzenie większej liczby lepszych miejsc pracy – zapewniają i podkreślają: rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (dalej zwane: rozporządzeniem ogólnym), strategiczne wytyczne Wspólnoty dla spójności (dalej zwane: strategicznymi wytycznymi), narodowe strategiczne ramy odniesienia (NSFR) oraz programy operacyjne (PO),
- D. mając na uwadze, że składanie sprawozdań strategicznych stanowi nowy instrument polityki spójności, wprowadzony w obecnym okresie programowania rozporządzeniem ogólnym, jako instrument oceny realizacji strategicznych wytycznych, i ma ono na celu wzmocnienie strategicznego charakteru i stymulowanie przejrzystości i odpowiedzialności polityki spójności, a także mając na uwadze, że w związku z planowaniem następnego okresu programowania należy wyciągnąć wnioski z uzyskanych informacji i zdobytych doświadczeń,
- E. mając na uwadze, że w ramach przeznaczania środków związanych ze strategią lizbońską wyróżniono podzbiór 86 przyjętych systemów priorytetów jako konkretnych priorytetów na mocy agendy lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia, i mając na uwadze, że z myślą o celu Konwergencji regionów wyróżniono 47 priorytetowych obszarów tematycznych jako przyjętych priorytetów, zaś dla celów Konkurencyjność regionalna i zatrudnienie wyróżniono tylko 33 priorytety,
- F. mając na uwadze, że w odniesieniu do krajowych sprawozdań strategicznych za 2009 r. Komisja i państwa członkowskie zgodziły się wymienić danymi wyłącznie na temat priorytetowych zagadnień wg podziału na cele, przyjmując termin 30 września 2009 r. za dzień uzyskania danych, kiedy to państwa członkowskie wciąż odczuwały skutki kryzysu gospodarczego, zaś niektóre z nich na początku okresu programowania musiały się zmagać ze wstępnymi trudnościami, w związku z czym można mieć nadzieję, że dzięki sprawozdaniu strategicznemu za 2013 będzie można zdobyć jeszcze bardziej znaczące dane,
- G. mając na uwadze, że europejskie regiony nadal stoją w obliczu uderzających rozbieżności gospodarczych, społecznych i środowiskowych, będących częściowo naturalną konsekwencją ostatnich dwóch rozszerzeń, ale również bezpośrednich skutków globalnego finansowego i gospodarczego kryzysu, choć rozbieżności te skurczyły się w ciągu ostatniego dziesięciolecia dzięki czynnym wkładom polityki spójności, która odgrywa kluczowe znaczenie dla zapewniania konkurencyjności i wzrostu gospodarczego przy uwzględnianiu specyfiki poszczególnych regionów,
- H. mając na uwadze, że polityka spójności jest kluczowym elementem europejskiego planu naprawy gospodarczej, co świadczy o znaczeniu funduszy strukturalnych jako narzędzia impulsu gospodarczego, w szczególności dla małych przedsiębiorstw, zrównoważonego rozwoju i efektywności energetycznej, i mając na uwadze, że Komisja została poproszona w 2010 r. o przedstawienie sprawozdania na temat wdrażania środków przyjętych w ramach europejskiej reakcji na kryzys,
1. przyjmuje z zadowoleniem sprawozdanie strategiczne Komisji dotyczące realizacji programów polityki spójności współfinansowanych w ramach funduszy strukturalnych; gratuluje państwom członkowskim ich wysiłków włożonych w przygotowanie swych pierwszych krajowych sprawozdań strategicznych, które okazały się wartościowym źródłem informacji o wdrożeniu;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

2. zwraca uwagę, że przy dokonywaniu analizy porównawczej należy wziąć pod uwagę, że pięć państw członkowskich wyodrębniło swe dane w terminie mniej odległym, zaś jedno – w terminie wcześniejszym; uważa, że bardziej właściwe jest porównywanie postępu dokonanego przez poszczególne państwa członkowskie do unijnej średniej;

3. uważa, że przejrzystość w przyznawaniu funduszy zaszczerpa poprawne wdrażanie i jest kluczowym warunkiem wstępnym osiągnięcia ogólnych celów polityki spójności i jako taka wymaga wzmocnienia na wszystkich etapach wdrażania; uważa, że należy nadal ujawniać wykaz beneficjentów, zwłaszcza on-line, gdyż jest to skuteczne narzędzie poprawy przejrzystości; uważa, że wyznaczenie wytycznych wspólnotowych i nowy instrument, jakim jest wprowadzenie strategicznej sprawozdawczości, przyczyniają się do podniesienia odpowiedzialności za osiągnięcie celów polityki; apeluje w związku z tym o prowadzenie regularnych debat politycznych w celu poprawy przejrzystości, odpowiedzialności oraz oceny wyników polityki spójności;

Wdrażanie

4. odnotowuje, że łączna wartość wybranych projektów wynosi 93,4 mld EUR, co stanowi 27,1 % dostępnych na ten okres środków UE, i że to średnie tempo odnosi się do trzech celów polityki spójności, jak również do przeznaczania środków na realizację celów strategii lizbońskiej i do postępu we wdrażaniu strategicznych wytycznych Wspólnoty; podkreśla jednakże, że postęp w realizacji różni się w dużym stopniu w zależności od państw i tematyki i w przypadku 9 państw członkowskich przy zestawionych tempach selekcji przekracza 40 %, zaś dla 4 innych państw nie osiąga 20 %;

5. ponownie wyraża uznanie dla krajowych działań skutkujących średnim odsetkiem wydatków przeznaczonych na realizację strategii lizbońskiej kształtującym się na poziomie 65 % dostępnych funduszy w regionach objętych celem Konwergencja oraz 82 % w regionach objętych celem Konkurencyjność regionalna i zatrudnienie, co przekracza poziom określony pierwotnie; odnotowuje z zadowoleniem, że w sumie na projekty służące realizacji celów strategii lizbońskiej przeznaczono 63 mld EUR, zaś wybór projektów w ramach przeznaczania środków na realizację celów strategii lizbońskiej odbywa się w takim samym, lub nieznacznie szybszym tempie, co przy wyborze innych działań; dlatego nalega, by państwa członkowskie w przyszłości nadal przeznaczały środki na projekty wspierające realizację strategii UE 2020;

6. zauważa, że najwyższy wskaźnik postępu wśród tematycznych strategicznych wytycznych Wspólnoty odnotowuje Wymiar terytorialny (30 %), Wspieranie wiedzy i innowacji na rzecz wzrostu gospodarczego przekracza średni wskaźnik, zaś dwie pozostałe wytyczne nie osiągają poziomu 27,1 %, a poza tym tempa selekcji przekraczają średni poziom w przypadku projektów służących realizacji strategii lizbońskiej zarówno dla celów Konwergencja, jak i Konkurencyjność regionalna i zatrudnienie, zaś dla celu Europejska współpraca terytorialna osiąga zaledwie 20,5 %; ubolewa, że z braku wskaźników wyników i rezultatów pochodzących z wszystkich państw członkowskich, analiza wykonania polityki w formie zaprezentowanej w sprawozdaniu strategicznym okazała się zawierać poważne ograniczenia; w związku z tym wzywa Komisję do dokonania przeglądu wymogów administracyjnych dotyczących sprawozdawczości, a do państw członkowskich zwraca się o większą dyscyplinę w dostarczaniu danych na temat wdrażania programów;

7. wobec kryzysu gospodarczego i rosnącej liczby bezrobotnych wyraża zadowolenie z poczynionych już postępów w realizacji projektów odnoszących się do wytycznej „Lepsze i liczniejsze miejsca pracy”; zaleca jednak zdecydowanie Komisji wdrożenie takich metod współpracy z państwami członkowskimi, które ułatwią szybkie uruchomienie wszelkich niezbędnych środków i ich skuteczne przyznanie w celu zapewnienia oszczędnej i konkurencyjnej gospodarki, charakteryzującej się między innymi wzrostem i wysokim poziomem zatrudnienia, spójnością społeczną i terytorialną, ograniczeniem ubóstwa, które to postulaty zostały ujęte jako priorytetowe w strategii UE 2020 i jej celach, szczególnie w dziedzinie zatrudnienia i spraw socjalnych, w celu podniesienia wzrostu, produktywności oraz poprawy stanu zatrudnienia w Europie;

8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że EFS zapewnił odpowiednie wsparcie w zakresie realizacji reform rynku pracy oraz okazał się skutecznym instrumentem przyczyniającym się do przejścia z pasywnej do aktywnej, a nawet prewencyjnej polityki rynku pracy; wzywa państwa członkowskie do kontynuowania reform strukturalnych, które pozwolą zapobiec potencjalnemu kryzysowi na rynkach pracy;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

9. wzywa państwa członkowskie do poczynienia postępów we wdrażaniu współfinansowanych środków i działań, które na szczeblu regionalnym mają na celu wspieranie rynków pracy poprzez zmniejszanie segregacji płci oraz nierówności, takich jak różnica w wynagrodzeniach kobiet i mężczyzn czy niedostateczna reprezentacja kobiet na stanowiskach decyzyjnych, przez ułatwianie godzenia życia zawodowego i rodzinnego oraz przez zachęcanie do przechodzenia z niepewnego zatrudnienia do zatrudnienia z przysługującymi prawami, z uwagi na znaczny odsetek kobiet dotkniętych niepewnymi warunkami pracy;

10. podkreśla znaczenie poprawy infrastruktury i usług dla regionów znajdujących się w trudnej sytuacji, w których występuje duża koncentracja grup izolowanych społecznie (np. Romów), oraz uczynienia ich bardziej przystępnymi dla tych grup;

11. podkreśla ogólne znaczenie transportu dla zagwarantowania spójności terytorialnej, gospodarczej i społecznej jest zaniepokojony, że inwestycje w sektorze kolejowym nie postępują zgodnie z planem, ale utrzymują się poniżej poziomu postępu w sektorze drogowym, nie przyczyniając się w zatem w dostatecznym stopniu do obniżenia emisyjności transportu; podkreśla w związku z tym, że nieproporcjonalnie planowane inwestycje transportowe między różnymi środkami transportu niekorzystnie wpływają na tworzenie intermodalnego systemu europejskiego transportu, i odnotowuje, że dalsze opóźnienia we wdrażaniu mogłyby pogłębić zaburzenia równowagi;

12. przypomina, że około 23,7 % (82 mld EUR) przydziału środków z Funduszu Spójności i funduszy strukturalnych na lata 2007-2013 jest przeznaczone na transport, jednak tylko połowa tych środków zostanie przeznaczona na projekty TEN-T (17 mld EUR na sieć priorytetową i 27,2 mld EUR na część kompleksową), druga połowa natomiast będzie przeznaczona na inwestycje w projekty krajowe, regionalne i lokalne, nieumieszczone na mapach TEN-T; podkreśla, że środki z Funduszu Spójności i fundusze strukturalne przeznaczone na transport są rozdzielane pomiędzy poszczególne rodzaje transportu i sieci przy niewystarczającym uwzględnieniu celów Unii Europejskiej;

13. jeśli chodzi o współpracę terytorialną zwraca szczególną uwagę na ogólną tendencję do opóźniania projektów transgranicznych i kolejowych i podkreśla europejską wartość dodaną sieci TEN-T, która jest szczególnie widoczna w obrębie transgranicznych odcinków projektów oraz ich powiązań z projektami w zakresie krajowej infrastruktury drogowej, kolejowej i śródlądowych dróg wodnych; proponuje usystematyzowanie tworzenia wspólnych platform dotyczących dobrych praktyk w oparciu o krzyżowe pogrupowanie pod względem społeczno-ekonomicznym, geograficznym, demograficznym i kulturalnym;

14. z zadowoleniem przyjmuje objęcie zakresem wsparcia wydatków na inwestycje w dziedzinie wydajności energetycznej i odnawialnych źródeł energii w budownictwie mieszkaniowym i projektach budowlanych realizowanych z myślą o zmarginalizowanych grupach społecznych, co stosuje się z powodzeniem w wielu regionach i co powinno się kontynuować w przyszłości;

15. nalega na skuteczniejsze wprowadzanie w życie programów w sektorze środowiska naturalnego, a w szczególności w dziedzinach przekrojowych przynoszących europejską wartość dodaną, takich jak walka ze zmianami klimatu, łagodzenie ich skutków i dostosowanie do nich, inwestowanie w czystsze technologie wiążące się z niższymi emisjami dwutlenku węgla, działania na rzecz zwalczania zanieczyszczenia powietrza i wody, działania na rzecz ochrony różnorodności biologicznej, poszerzenie sieci kolejowych, promowanie efektywności energetycznej, w szczególności w sektorze budownictwa, oraz promowanie odnawialnych źródeł energii, dążąc do osiągnięcia do 2020 r. celów UE oraz sprzyjania tworzeniu ekologicznych miejsc pracy i ekologicznej gospodarce;

16. wzywa do korzystania ze środków, które mogą przyczynić się do zapobiegania katastrofom ekologicznym i/lub do szybkiego reagowania na nie, i zwraca się do państw członkowskich o przyspieszenie inwestycji w zakresie zapobiegania oraz odnowy stref przemysłowych i terenów skażonych ze względu na niski poziom niski stopień realizacji tych inwestycji;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

17. ubolewa nad opóźnieniami w wyborze projektów w obszarach strategicznych, jak sektor kolei, niektóre inwestycje w zakresie energetyki i środowiska naturalnego, gospodarka cyfrowa, integracja społeczna, rozwijanie instytucji i zdolności, i apeluje o dokonanie dogłębnej analizy przyczyn tych opóźnień, zachęcając państwa członkowskie do zaangażowania regionów w skuteczniejszą kontrolę obszarów, w których należy zwiększyć wysiłki; podkreśla z drugiej strony wysoki wskaźnik absorpcji projektów środowiskowych w ramach programów Europejskiej współpracy terytorialnej i zwraca uwagę na wyraźną wartość dodaną współpracy w tym kontekście; podkreśla jednakże, że państwa członkowskie mogą również nadrobić zaległości tam, gdzie realizacja projektów się opóźnia, i dlatego opóźnienia na tym etapie nie muszą być miarodajne w odniesieniu do ogólnej jakości okresu programowania; zwraca uwagę w związku z tym na przyspieszenie zdolności absorpcyjnej i wykonania budżetu polityki spójności w ciągu 2010 r., co wynika między innymi z niedawnych zmian legislacyjnych i z osiągnięcia wreszcie przez programy operacyjne zamierzonego tempa funkcjonowania po zatwierdzeniu przez Komisję ostatnich systemów zarządzania i kontroli;

18. uważa, że należy niezwłocznie przyjąć środki naprawcze, aby poprawić słabe wyniki w niektórych obszarach priorytetowych; zaleca przeprowadzenie dogłębnej analizy problemów dotyczących wdrażania w dziedzinach, w których doszło do szczególnych opóźnień w selekcji projektów i w związku z tym wzywa państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków na rzecz lepszego wyboru projektów w opóźnionych obszarach tematycznych oraz do przyspieszenia realizacji wszystkich wybranych projektów, aby uniknąć ryzyka niezrealizowania uzgodnionych celów;

19. uważa, że niezwłoczny wybór i realizacja projektów, a także ogólne lepsze wykorzystanie przyznanych środków są szczególnie potrzebne w przypadku działań mających na celu rozwój kapitału ludzkiego, propagowanie opieki zdrowotnej i zapobieganie chorobom, zapewnianie równych szans, wspieranie rynków pracy i poprawę integracji społecznej w celu przezwyciężenia negatywnych skutków kryzysu gospodarczego;

20. podkreśla, że kilka państw członkowskich potwierdziło, iż dyscyplina narzucona w drodze przydzielania środków przyczyniła się do poprawy jakości programowania i jego ukierunkowania; zwraca ponadto uwagę, że państwa członkowskie uznały jednomyślnie, że utrzymanie podstawowych priorytetów ich narodowych strategicznych ram odniesienia oraz programów operacyjnych związanych ze strategią lizbońską stanowi najlepsze narzędzie do walki z kryzysem, i ponownie potwierdziły znaczenie określonych w tych dokumentach celów średnio- i długoterminowych;

Wyzwania związane z realizacją

21. podkreśla, że brak istotnych warunków wstępnych, takich jak prostsze procedury składania wniosków na poziomie krajowym, jasne priorytety krajowe dla niektórych obszarów interwencji, punktualna transpozycja przepisów prawnych UE czy też konsolidacja zdolności instytucjonalnych i administracyjnych oraz nadmierna biurokracja krajowa szkodzą skutecznemu wyborowi i wdrażaniu projektów w niektórych obszarach; dlatego wzywa państwa członkowskie i regiony do ułatwiania wdrażania strategii politycznych przez rozwiązywanie tych problemów, w szczególności przez dostosowanie ram prawnych w zakresie pomocy państwa, zamówień publicznych i przepisów dotyczących ochrony środowiska, a także do przeprowadzenia reform instytucjonalnych;

22. przypomina z ubolewaniem, że znaczne opóźnienia w polityce wdrażania wynikają głównie z następujących czynników: późnego zawarcia negocjacji w sprawie wieloletnich ram finansowych i pakietu legislacyjnego tego obszaru polityki, co doprowadziło do zakończenia z opóźnieniem strategii krajowych i programów operacyjnych, zmian w przepisach nt. kontroli finansowej oraz kryteriów oceny narzuconych na szczeblu krajowym, częściowego pokrywania się z zamknięciem okresu 2000-2006 oraz szczupłości publicznych zasobów dostępnych dla współfinansowania w państwach członkowskich;

23. ubolewa, że choć sprawozdanie strategiczne powinno podkreślać wkład programów współfinansowanych przez fundusze strukturalne w realizację celów polityki spójności, nie dostarcza on wszechstronnych danych na temat sytuacji w zakresie rozbieżności regionalnej do 2009 r.;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Reakcja na kryzys gospodarczy

24. z zadowoleniem przyjmuje publikację dokumentu roboczego służb Komisji pt. „Polityka spójności: reakcja na kryzys gospodarczy, przegląd realizacji środków polityki spójności przyjętych w celu wsparcia europejskiego planu naprawy gospodarczej”; podkreśla, że ocena ta opiera się w głównej mierze na informacjach uzyskanych z krajowych sprawozdań strategicznych; wzywa Komisję do przyjęcia środków niezbędnych do tego, aby dopilnowano, że informacje udzielane przez państwa członkowskie są ścisłe;

25. zwraca uwagę, że w kontekście światowego kryzysu gospodarczo-finansowego oraz obecnego spowolnienia wzrostu gospodarczego polityka spójności UE zdecydowanie przyczynia się do europejskiego planu naprawy gospodarczej, będąc największym źródłem inwestycji wspólnotowych w gospodarkę realną, i udowodniła, że umożliwia elastyczne i właściwe reagowanie na szybko pogarszające się warunki otoczenia społeczno-gospodarczego; podkreśla, że państwa członkowskie doceniły, że środki kryzysowe można dopasować do ich szczególnych potrzeb; nawołuje jednak do większej elastyczności i ograniczenia złożoności przepisów ukierunkowanych na zwalczanie kryzysu i zachęca państwa członkowskie do bezzwłocznego wykorzystania wszystkich środków udostępnionych przez Komisję z myślą o zapewnieniu właściwego i terminowego reagowania odpowiednio do konkretnych potrzeb, jak również pomyślnie wyjście z kryzysu oraz osiągnięcie długoterminowego trwałego rozwoju dzięki wzmocnieniu konkurencyjności, zatrudnienia i atrakcyjności europejskich regionów;

26. wskazuje na znaczenie dodatkowych wysiłków na rzecz przezwyciężenia trudności w dokonaniu pomiaru ogólnego oddziaływania poszczególnych środków związanych z polityką spójności w ramach europejskiego planu naprawy gospodarczej i ubolewa, że przegląd może udzielić jedynie ograniczonego oglądu konkretnych przykładów na poziomie krajowym; z radością przyjmuje jednak analizę dobrych praktyk i pierwszych wniosków zaprezentowanych w sprawozdaniu;

27. uważa, że oznaki wyjścia z kryzysu są kruche, a w najbliższych latach Europa musi zmierzyć się ze swymi słabościami strukturalnymi również za pośrednictwem działań z zakresu polityki spójności oraz ukierunkowane inwestycje zwłaszcza w badania i rozwój, innowacje, edukację i technologie, które będą korzystne dla wszystkich sektorów pod względem nabywania konkurencyjności; podkreśla zatem konieczność przeprowadzenia szczegółowej analizy oddziaływania środków mających na celu przeciwdziałanie kryzysowi i konieczność zapewniania dostępnych środków na cele spójności, które są potężnym mechanizmem przygotowanym z myślą o niesieniu pomocy regionom w ich gospodarczej i społecznej restrukturyzacji i propagowaniu gospodarczej, społecznej i terytorialnej solidarności;

Tworzenie synergii i unikanie sektorowego rozproszenia zasobów polityki regionalnej

28. podziela zdanie Komisji wyrażone w konkluzjach Rady w sprawie sprawozdania strategicznego z 2010 r. na temat rzeczywistej wartości dodanej wypracowanej przez jedno strategiczne i zintegrowane podejście do funduszy strukturalnych; przypomina, że każdy fundusz musi rządzić się własnymi zasadami, co jest warunkiem udanych interwencji w terenie w określonych sytuacjach; podkreśla również potrzebę ujednolicania budżetów publicznych w epoce pokryzysowej i pogłębiania synergii i oddziaływania wszystkich dostępnych źródeł finansowania (UE, krajowego, instrumenty EBI) za pośrednictwem skutecznej koordynacji

29. podkreśla, że synergia między funduszami strukturalnymi a innymi instrumentami polityki sektorowej, a także między tymi instrumentami i krajowymi, regionalnymi i lokalnymi zasobami, ma decydujące znaczenie i tworzy wartościowe połączenia umożliwiające wzajemne wzmocnienie, zrównoważone wdrażania programów i osiągnięcie spójności terytorialnej; potwierdza, że dzięki przepisom dotyczącym przyznawania środków na lata 2007–2013 polityka spójności jest lepiej ukierunkowana na wytwarzanie synergii z polityką badań naukowych i polityką innowacji podkreśla, że fundusze strukturalne mogłyby być wykorzystywane do poprawy infrastruktury badawczej, zapewniając poziom doskonałości wymagany do uzyskania dostępu do finansowania podkreśla również korzyści wynikające z synergii między EFRR, EFS i EFRROW; precyzuje, że doświadczenie wyraźnie pokazuje, że pomyślna realizacja programów finansowanych przez EFS ma kluczowe znaczenie dla optymalizacji skuteczności finansowania działań gospodarczych z EFRR; przypomina w tym kontekście potencjał finansowania krzyżowego, który nie jest jeszcze w pełni wykorzystany; z myślą o następnym sprawozdaniu strategicznym zachęca Komisję do wprowadzenia odniesienia do

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

wzajemnych powiązań pomiędzy funduszami strukturalnymi, a także do ich interakcji z pozostałymi instrumentami finansowymi UE;

Monitorowanie i ocena

30. podkreśla, że pomoc techniczna, monitorowanie i ocena stymulują pogłębianie wiedzy na temat polityki i wraz ze skuteczną kontrolą finansową będą stanowić zachętę do poprawy jakości wykonania;

31. ubolewa, że tylko 19 państw członkowskich złożyło sprawozdania z podstawowych wskaźników i że w związku z tym na obecnym etapie niemożliwe jest uzyskanie jasnego panoramicznego obrazu oddziaływania tej polityki w regionach; gorąco zachęca państwa członkowskie do korzystania z podstawowych wskaźników w kolejnej rundzie składania sprawozdań strategicznych na przełomie 2012-2013 r.; wzywa Komisję, aby podjęła działania i udzieliła państwom członkowskim i regionom wsparcia w zakresie produkcji aktualnych, spójnych i kompletnych danych;

32. podkreśla, że Komisja musi zapewnić skuteczne i stałe systemy monitorowania i kontroli w celu poprawy rządzenia i efektywności systemu wdrażania funduszy strukturalnych; wzywa Komisję do poprawy konsekwencji i jakości monitorowania postępu dokonanego przez państwa członkowskie poprzez narzucenie obowiązku wykorzystania minimalnego zestawu podstawowych wskaźników w strategicznych sprawozdaniach krajowych w kolejnym okresie programowania, by ułatwić porównywanie i zorientowanie na wyniki poprzez udzielenie bardziej szczegółowych wytycznych;

Najlepsze praktyki

33. uważa, że we wdrażaniu polityki trzeba podkreślać dobre praktyki i uczenie się od siebie oraz propagować ich wymianę, wraz ze wzmacnianiem zdolności administracyjnych, w szczególności organów szczebla lokalnego i regionalnego, aby poprawić skuteczność i efektywność oraz uniknąć powtarzania błędów z przeszłości;

34. zachęca do kierowania się dobrymi praktykami odnoszącymi się do krajowej sprawozdawczości, jak wykorzystanie podstawowych wskaźników, składanie sprawozdań z rezultatów i wyników, synergii między obszarami polityki na szczeblu krajowym z obszarami polityki na szczeblu UE, organizowania publicznych debat i zasięgania opinii zaangażowanych stron, przedstawiania sprawozdań do zaopiniowania przez parlamenty krajowe oraz publikowania sprawozdań na portalach rządowych (używając jasnej i zwięzłej terminologii), gdyż stosowanie tych praktyk poprawia jakość składania sprawozdań i podnosi odpowiedzialność zaangażowanych w nie stron w państwach członkowskich; podkreśla, że należy stosować najlepsze rozwiązania w regionach charakteryzujących się niskim poziomem absorpcji lub skuteczności w odniesieniu do finansowanych programów;

35. z zadowoleniem przyjmuje, że Komisja określa, w jaki sposób władze krajowe, regionalne i lokalne mogą dostosowywać programy operacyjne do celów zrównoważonego wzrostu gospodarczego w ramach strategii UE 2020, a także w jaki sposób można na nowo ukierunkować praktyki na cele inteligentnego wzrostu w ciągu obecnego okresu programowania; wzywa państwa członkowskie do niezwłocznego działania, do większych inwestycji w zrównoważony rozwój i inteligentny wzrost oraz równość płci na rynku pracy, a także do skuteczniejszego wykorzystywania środków; zwraca się ponadto do Komisji Europejskiej o zainicjowanie refleksji nad dalszym opracowywaniem tego, w jaki sposób polityka spójności w trwającym okresie 2007-2013 mogłaby przyczynić się do wspierania realizacji europejskich celów strategicznych określonych w ramach UE 2020;

Wnioski i zalecenia

36. podkreśla rolę MŚP jako innowacyjnych podmiotów gospodarczych oraz potrzebę rozwijania tego sektora m.in. poprzez wdrażanie programu Small Business Act, ułatwianie MŚP dostępu do finansowania i kapitału operacyjnego oraz zachęcanie MŚP do angażowania się w innowacyjne projekty, by podnieść swoją konkurencyjność i potencjału tworzenia miejsc pracy; podkreśla, że wiele korzyści społecznych i gospodarczych ma być uzyskanych ze współpracy na szczeblach lokalnym i regionalnym między organami publicznymi, a PMS, sieciami przedsiębiorstw, instytucjami badawczymi i klastrami, jak również z efektywnego wykorzystania wszystkich istniejących zasobów, w tym instrumentów inżynierii finansowej (Jeremie) jako elementów podnoszenia kapitału MŚP; podkreśla jednak, że należy poprawić pewność prawną

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

odnośnie do finansowania za pomocą kredytu w taki sposób, by pośrednicy finansowi i banki mogły ustanowić takie warunki dla innowacyjnych instrumentów finansowych, które pozostaną ważne na cały okres programowania;

37. wyraża głębokie przekonanie, że dobre zarządzanie na poziomie europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym oraz skuteczna koordynacja między poszczególnymi szczeblami sprawowania rządów ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia jakości procesu podejmowania decyzji, strategicznego planowania, lepszej zdolności absorbowania funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności, a tym samym pomyślnego i skutecznego wdrażania polityki spójności; zachęca Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia i zastosowania wielopoziomowego zarządzania zgodnie z Traktatem, zasadą pomocniczości i zasadą partnerstwa; podkreśla zatem znaczenie prawdziwej strategii partnerstwa realizowanej zarówno poziomo, jak i pionowo, i zaleca prowadzenie oceny jakości zaangażowania partnerstw, przypominając, że partnerstwa mogą prowadzić do uproszczenia, zwłaszcza w procedurze selekcji projektu; wzywa państwa członkowskie do angażowania poziomów poniżej szczebla krajowego od samego początku w określaniu priorytetów inwestycyjnych oraz w sam proces podejmowania decyzji, jak również we włączanie ich wraz z podmiotami społeczeństwa obywatelskiego i przedstawicielami stowarzyszeń w realizację programów; proponuje w tym kontekście ustanowienie w każdym państwie członkowskim terytorialnego paktu władz lokalnych i regionalnych w sprawie strategii Europa 2020;

38. wierzy, że upraszczanie przepisów i procedur w UE i na poziomie krajowym powinno przyczynić się do szybkiego asygnowania funduszy i płatności i że dlatego powinno być kontynuowane i doprowadzić do osiągnięcia lepszych przepisów w okresie po 2013 r, zarówno na poziomie UE, jak i krajowym, bez piętrowania trudności dla beneficjentów; uważa, że polityka regionalna powinna być lepiej dostosowana do potrzeb użytkowników, a uproszczenie powinno zmniejszyć niepotrzebne obciążenie administracyjne i koszty, jak również inne przeszkody hamujące osiągnięcie politycznych celów, że powinna unikać nieporozumień oraz błędnych interpretacji obecnych praktykach administracyjnych, ale że powinna z drugiej strony zapewnić bardziej elastyczne zarządzanie projektami, zsynchronizowane kontrole i podnieść skuteczność polityki; ubolewa, że z powodu zbędnej biurokracji, przesadnie uciążliwych i często zmienianych przepisów oraz braku ujednoliconych procedur wiele funduszy pozostało niewykorzystanych; jest zdania, że trzeba osiągnąć równowagę między uproszczeniem, a stabilnością zasad i procedur;

39. wzywa państwa członkowskie i władze regionalne do podnoszenia zdolności i do zmniejszania obciążenia administracyjnego, w szczególności do zapewniania, że projekty będą współfinansowane dzięki wkładowi krajowym i, gdzie to stosowne, do wprowadzania wsparcia inżynierii finansowej, aby zwiększyć absorpcję funduszy i unikać dalszych opóźnień w inwestowaniu;

40. popiera zamysł Komisji zmierzający do położenia większego nacisku na ukierunkowaniu podejmowanych w ramach wdrażania funduszy strukturalnych działań na osiąganie rezultatów i uważa, że strategiczna sprawozdawczość, jako cenne narzędzie monitorowania postępu we wdrażaniu, tworzy podstawę do wzajemnej oceny i strategicznej debaty na poziomie UE; w celu osiągnięcia lepszej jakości strategicznej sprawozdawczości, opartej na porównywalnych i wiarygodnych danych, zachęca państwa członkowskie do przyjmowania bardziej analitycznego i strategicznego podejścia przy opracowywaniu sprawozdań krajowych, kładąc silniejszy akcent na cele, wyniki i strategiczne zmiany, i do składania punktualnie dokładnych informacji w sprawie kluczowych wskaźników oraz uzgodnionych celów; podkreśla zatem, że sprawozdanie strategiczne w 2013 powinno być zorientowane na rezultaty i bardziej się skupiać na skuteczności programów, wydajności i wynikach oraz na wczesnych skutkach niż na przesadnym prezentowaniu danych statystycznych;

41. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by przy okazji przeglądu śródkresowego perspektywy finansowej na lata 2007-2013 oraz polityki spójności zadbały o większe wykorzystanie funduszy europejskich w latach 2011-2013;

42. w perspektywie kolejnej rundy negocjacji na temat przyszłej polityki spójności wzywa wszystkie instytucje UE i państwa członkowskie do ułatwienia szybszej finalizacji kluczowych dokumentów, jak wieloletnich ram finansowych i przepisów, celem przezwyciężenia trudności na starcie, jakie mogą wynikać na początku kolejnego okresu programowania;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

43. wzywa Komisję do zadbania o to, aby przyszła polityka spójności korzystała z wystarczających środków finansowych; podkreśla, że nie można jej postrzegać jedynie jako instrumentu realizacji celów innych sektorów polityki, ponieważ stanowi ona jeden z obszarów polityki Wspólnoty, zapewniający znaczną wartość dodaną i posiadający swą rację bytu: spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną; podkreśla zatem, że polityka spójności powinna być nadal niezależna, a jej obecne podstawy i zasady nie powinny być zmieniane w wyniku sektorowego rozpraszania

*

* *

44. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i państwom członkowskim.

Europejski program rozwoju miast i jego przyszłość w ramach polityki spójności

P7_TA(2011)0284

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie europejskiej agendy miejskiej i jej przyszłości w polityce spójności (2010/2158(INI))

(2012/C 390 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego tytuł XVIII,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 397/2009 z dnia 6 maja 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w odniesieniu do kwalifikowalności efektywności energetycznej i inwestycji w energię odnawialną w budownictwie mieszkaniowym ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1233/2010 z dnia 15 grudnia 2010 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 663/2009 poprzez przyznanie pomocy finansowej Wspólnoty na projekty w dziedzinie energetyki ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie dalszych działań dotyczących agendy terytorialnej i karty lipskiej – europejski program działania na rzecz rozwoju przestrzennego i spójności terytorialnej ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 października 2008 r. w sprawie zarządzania i partnerstwa na szczeblu krajowym i regionalnym oraz podstawy dla projektów w dziedzinie polityki regionalnej ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 126 z 21.5.2009, s. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 346 z 30.12.2010, s. 5.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 184 E z 6.8.2009, s. 95.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 15 E z 21.1.2010, s. 10.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wymiaru miejskiego polityki spójności w nowym okresie programowania ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie zielonej księgi w sprawie spójności terytorialnej oraz stanowiska w debacie na temat przyszłej reformy polityki spójności ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wkładu polityki spójności w osiągnięciu celów lizbońskich i celów „UE 2020” ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie polityki spójności i polityki regionalnej UE po 2013 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając opublikowaną przez Parlament Europejski notatkę ad hoc pt. „Dalsze działania dotyczące agendy terytorialnej i karty lipskiej – w kierunku europejskiego programu działania na rzecz rozwoju przestrzennego i spójności terytorialnej”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „EUROPA 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając piąte sprawozdanie Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: przyszłość polityki spójności,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie wniosków z piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: przyszłość polityki spójności (COM(2010)0642),
- uwzględniając sprawozdanie podsumowujące Komisji z kwietnia 2010 r. w sprawie oceny realizacji programów polityki spójności w latach 2000–2006 współfinansowanych przez EFRR (cel 1 i 2),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z czerwca 2010 r. w sprawie oceny realizacji programów polityki spójności w latach 2000–2006: inicjatywa wspólnotowa URBAN,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (EKES-u) z dnia 26 maja 2010 r. w sprawie konieczności zastosowania całościowego podejścia do kwestii rewitalizacji miast ⁽⁵⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 czerwca 2010 r. pt. „Znaczenie rewitalizacji miast dla przyszłego rozwoju miast w Europie” ⁽⁶⁾,
- uwzględniając agendę terytorialną UE „W kierunku bardziej konkurencyjnej i zrównoważonej Europy zróżnicowanych regionów” („agenda terytorialna”) oraz kartę lipską dotyczącą miast europejskich rozwijających się w sposób zrównoważony („karta lipska”), przyjęte podczas nieformalnego posiedzenia Rady odpowiedzialnej za planowanie przestrzenne i rozwój obszarów miejskich, które odbyło się w Lipsku w dniach 24–25 maja 2007 r.,
- uwzględniając „deklarację z Toledo” przyjętą podczas nieformalnego posiedzenia Rady odpowiedzialnej za rozwój obszarów miejskich, które odbyło się w Toledo w dniu 22 czerwca 2010 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 73.

⁽²⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 65.

⁽³⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 120.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0356.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 21 z 21.1.2011, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 267 z 1.10.2010, s. 25.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- uwzględniając stanowisko dyrektorów generalnych odpowiedzialnych za rozwój obszarów miejskich w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów oraz Europejskiego Banku Inwestycyjnego: Wnioski z piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: przyszłość polityki spójności (COM(2010)0642/3),
 - uwzględniając konkluzje Europejskiego Szczytu Samorządów Lokalnych, który odbył się w Barcelonie w dniach 22–24 lutego 2010 r., pt. „Samorzady lokalne jako protagoniści w nowej Europie”,
 - uwzględniając Porozumienie Burmistrzów, w formie zainicjowanej i wspieranej przez Komisję Europejską,
 - uwzględniając niezależne sprawozdanie opracowane na zlecenie Komisji pt. „Program reform w zakresie polityki spójności” (sprawozdanie Fabrizia Barki) (2009),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Transportu i Turystyki (A7-0218/2011),
- A. mając na uwadze, że UE charakteryzuje się policentrycznym rozwojem i zróżnicowanymi pod względem wielkości obszarami miejskimi oraz miastami o niejednorodnych kompetencjach i zasobach, jest zdania, że przyjmowanie wspólnej definicji obszarów miejskich oraz bardziej ogólnie pojęcia „miejski” byłoby problematyczne, z czysto statystycznego punktu widzenia, ponieważ trudno jest zebrać w jednym miejscu różnorodne przypadki w państwach członkowskich oraz regionach i przez to uważa, że ewentualne stworzenie obowiązkowej definicji i obowiązkowego określenia obszarów miejskich należy pozostawić w gestii państw członkowskich zgodnie z zasadą pomocniczości opierającą się na wspólnych wskaźnikach europejskich; mając na uwadze, że należy przyrzeć się temu, w jaki sposób podejście funkcjonalne może przyczynić się do sformułowania standardowej definicji terminu „miejski” i tym samym stworzyć podstawę jasnej ustawowej definicji miejskiego wymiaru polityki UE; mając również na uwadze, że opracowanie definicji wymiaru miejskiego, która opierałaby się na funkcjonalnej podstawie, jest korzystne, w szczególności w odniesieniu do polityki spójności,
- B. mając na uwadze, że UE przyczynia się dzięki swoim strategiom politycznym do zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich, oraz mając na uwadze, że należy pamiętać o zdefiniowaniu oprócz krajowych polityk miejskich także europejskiej polityki miejskiej zgodnie z zasadą pomocniczości,
- C. mając na uwadze, że miasta aktywnie uczestniczą w kształtowaniu polityki UE i odgrywają istotną rolę w pomyślnym wdrażaniu strategii „Europa 2020”; mając na uwadze, że nieuwzględnienie miejskiego wymiaru polityki UE, a zwłaszcza polityki spójności, zagroziłoby osiągnięciu celów strategii „Europa 2020”,
- D. mając na uwadze, że miasta mają wyjątkowe możliwości pod względem architektonicznym i kulturalnym, znaczne kompetencje w zakresie integracji społecznej i umożliwiają zachowanie społecznej równowagi dzięki ochronie różnorodności kulturowej i utrzymaniu stałych powiązań między obszarami centralnymi i peryferiami,
- E. mając na uwadze, że – korzystając z doświadczeń związanych z inicjatywami URBAN – działania miejskie zostały włączone do ram regulacyjnych na rzecz konwergencji i konkurencyjności regionalnej oraz celów dotyczących zatrudnienia, przewidzianych na okres programowania 2007–2013; mając na uwadze, że to włączanie problematyki miast do głównego nurtu polityki wyraźnie zwiększyło dostępne dla miast fundusze; mając na uwadze, że w ramach programów operacyjnych należy jasno zdefiniować cele w zakresie rozwoju obszarów miejskich, tak aby ułatwić koncentrację zasobów;
- F. mając na uwadze, że pomocniczość w swojej wzmocnionej i rozszerzonej formie, zdefiniowanej w TFUE, oraz wielopoziomowe sprawowanie rządów i lepiej zdefiniowana zasada partnerstwa mają kluczowe znaczenie dla właściwego wdrożenia wszystkich strategii politycznych UE oraz mając na uwadze odpowiednie uwzględnienie zasobów i kompetencji władz lokalnych i regionalnych,

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- G. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy w ostatnich kilku latach przyczynił się do zwiększenia różnic i wykluczenia społecznego w większości peryferyjnych obszarów wielkomiejskich; mając na uwadze, że w obliczu kryzysu władze lokalne muszą być w stanie wdrożyć praktyczne środki mające na celu zwalczanie ubóstwa oraz wsparcie spójności społecznej i zatrudnienia,
- H. mając na uwadze, że polityka biegunów rozwoju opierająca się na stymulacji działalności gospodarczej w miastach wielokrotnie okazywała się nieskuteczna w kontekście wszczynania odpowiednich wysiłków i w związku z tym wywierała ograniczony wpływ na obszary otaczające oraz nie przyczyniła się do zintegrowanego rozwoju,
- I. mając na uwadze, że w niektórych, nielicznych dzielnicach miast, niezależnie od ich bogactwa lub siły ekonomicznej, mogą występować szczególne problemy, takie jak skrajna nierówność społeczna, ubóstwo, marginalizacja i wysokie bezrobocie, które to problemy można złagodzić lub wyeliminować w ramach wsparcia polityki spójności,
- J. mając na uwadze, że ułatwienie wdrażania strategii politycznych, w tym strategii związanych z mechanizmami kontroli i audytu, przyczynia się do zwiększenia skuteczności i widoczności tych strategii, obniżenia progu błędów, a także zwiększenia przyjazności struktury politycznej; ponadto mając na uwadze, że należy kontynuować wysiłki zmierzające do ułatwienia procesu wdrażania oraz że wysiłkom tym powinno towarzyszyć ułatwienie procedur krajowych i regionalnych, tak aby polepszyć zorientowanie przedstawicieli obszarów miejskich oraz usprawnić zarządzanie przez nich wykorzystaniem funduszy europejskich;

Kontekst wymiaru miejskiego

1. zauważa, że europejska agenda miejska obejmuje z jednej strony miejski wymiar polityki UE, zwłaszcza polityki spójności, a z drugiej strony – międzyrządowy nurt podejmowanych na szczelbu europejskim działań na rzecz koordynowania polityki miejskiej państw członkowskich, które są wdrażane w ramach nieformalnych posiedzeń ministerialnych koordynowanych przez kolejne państwa członkowskie sprawujące prezydencję w Radzie i przy aktywnym wkładzie Komisji; w związku z powyższym jest zdania, że samorządy lokalne powinny być lepiej informowane o działaniach podejmowanych w ramach nurtu międzyrządowego i silniej w nie zaangażowane; zaleca ściślejszą koordynację między dwoma szczeblami i silniejsze zaangażowanie samorządu lokalnego; podkreśla konieczność lepszego koordynowania decyzji i działań podejmowanych przez organy administracyjne zarówno na szczelbu wspólnotowym, jak i krajowym;
2. zwraca uwagę na przyjęcie deklaracji z Toledo oraz dokumentu referencyjnego w sprawie rewitalizacji obszarów miejskich; zgadza się co do potrzeby zwiększenia ciągłości i koordynacji w celu przyspieszenia realizacji wspólnego programu roboczego lub „europejskiej agendy miejskiej”; pozytywnie ocenia to, że ministrowie podkreślili potrzebę zwiększenia koordynacji i współpracy z Parlamentem Europejskim, a także cel polegający na wzmocnieniu miejskiego wymiaru polityki spójności i propagowaniu zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich i całonacjonalnych podejść poprzez opracowanie i wzmocnienie instrumentów służących wdrożeniu karty lipskiej na wszystkich szczeblach; gratuluje państwom członkowskim i Komisji podjęcia wysiłków zmierzających do kontynuowania procesu marsylskiego i wdrożenia programu ramowego na rzecz miast europejskich o zrównoważonym charakterze; z zainteresowaniem śledzi rozpoczęcie próbnego etapu wdrażania programu ramowego; wyraża jednak ubolewanie w związku z niewystarczającym zaangażowaniem miast w te procesy; w związku z tym zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie miastom nieuczestniczącym w tym procesie lepszego przepływu informacji na jego temat oraz o informowanie Parlamentu o wszelkich dalszych postępach;
3. podkreśla fakt, że oprócz istotnego wkładu działań interwencyjnych podejmowanych w ramach polityki spójności w rozwój obszarów miejskich na rozwój miast silnie wpływa również szereg innych strategii politycznych i programów UE (w takich dziedzinach jak środowisko, transport i energia); podkreśla konieczność lepszego zrozumienia terytorialnego oddziaływania strategii politycznych oraz wzywa do szerszego uwzględniania agendy miejskiej w polityce UE; ponawia swój apel do Komisji o przeprowadzenie oceny oddziaływania terytorialnego sektorowych strategii politycznych oraz o rozszerzenie istniejących mechanizmów oceny oddziaływania; w tym kontekście pozytywnie ocenia pomysły wymienione w piątym sprawozdaniu w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz prace prowadzone przez ESPON;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Potrzeby lokalne a priorytety europejskie

4. podkreśla fakt, że w dużej mierze to właśnie obszary miejskie wprowadzają unijne polityki w życie; podkreśla, że obszary miejskie, na których mieszka 73 % populacji Europy, wytwarzają około 80 % PKB UE i zużywają około 70 % energii w Unii oraz dzięki między innymi obecności MŚP są głównymi ośrodkami innowacji, wiedzy i kultury, a w związku z tym istotnie przyczyniają się do wzrostu gospodarczego Europy; zauważa, że tylko miasta, które są w stanie świadczyć usługi wysokiej jakości i które posiadają odpowiednią infrastrukturę, mogą przyciągać i promować zorientowane na przyszłość działania o wysokiej wartości dodanej; odnotowuje, że z drugiej strony ponoszą one również koszty produktywności gospodarczej (niekontrolowany rozwój miast, skupienie, zatory komunikacyjne, zanieczyszczenie, użytkowanie terenu, zmiana klimatu, brak bezpieczeństwa energetycznego, kryzys mieszkalnictwa, segregacja przestrzenna, przestępczość, migracja itp.) i borykają się z bardzo dużą nierównością społeczną (bezrobocie, brak bezpieczeństwa społecznego i wykluczenie społeczne, polaryzacja społeczna itp.), co zagraża ich roli „motorów rozwoju”; podkreśla, że nie tylko rozwój gospodarczy, ale również społeczny i ekologiczny, na obszarach miejskich również wywiera ogromny wpływ na otaczające obszary i jest zdania, że agenda miejska musi dążyć do rozwoju zrównoważonych, inteligentnych i sprzyjających włączeniu społecznemu inwestycji w celu wzmocnienia roli miast; uważa w związku z tym, że wspólne zaangażowanie w kwestie dotyczące obszarów miejskich w UE jest wyraźnie uzasadnione w kontekście ograniczenia ogólnych skutków wzrostu i rozwoju oraz jednocześnie zwalczania problemów związanych ze zrównoważeniem środowiskowym i spójnością społeczną;

5. przypomina, że transport miejski podlega zasadzie pomocniczości; ponadto podkreśla, że współpraca, koordynacja i finansowanie na szczeblu europejskim umożliwiłyby organom lokalnym sprostanie wyzwaniom, przed którymi stoją, szczególnie w dziedzinie transportu;

6. uważa, że maksymalizacja wkładu obszarów miejskich na rzecz wzrostu gospodarczego UE przy jednoczesnym zachowaniu bądź polepszeniu ich parametrów jako „dobrych miejsc do życia” stanowi wspólny cel rządowy na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym; podkreśla, że pomimo wspólnego charakteru tego celu konkretne środki służące jego osiągnięciu mogą się między sobą różnić; zwraca uwagę, że w związku z wydarzeniami historycznymi, które miały miejsce w II połowie XX wieku, niektóre regiony i miasta zasadniczo będą musiały dążyć do osiągnięcia bardziej różnorodnych celów, w tym celów konwergencji, i w związku z tym uważa, że należy zapewnić wystarczającą elastyczność, umożliwiającą poszczególnym obszarom miejskim znalezienie rozwiązań optymalnie dostosowanych do ich potrzeb, makro- i mikrośrodowiska oraz kontekstu rozwoju;

7. zaleca, by zgodnie ze strategiczną koncepcją inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu miejski wymiar polityki spójności koncentrował się na celu trojkiego rodzaju: po pierwsze – pomocy obszarom miejskim w rozwoju ich podstawowej infrastruktury fizycznej, która warunkuje wzrost i umożliwia pełne wykorzystanie potencjalnego wkładu we wzrost gospodarczy w Europie i dywersyfikację bazy gospodarczej oraz zrównoważony rozwój infrastruktury energetycznej i środowiskowej, przede wszystkim w celu utrzymania i poprawy jakości powietrza w ośrodkach miejskich, bez szkody dla rzek; po drugie – pomocy obszarom miejskim w modernizacji gospodarczej, społecznej i ekologicznej poprzez inteligentne inwestycje w infrastrukturę i usługi oparte na nowoczesnych technologiach, ściśle związane z konkretnymi wymogami regionalnymi, lokalnymi i krajowymi; po trzecie – rewitalizacji obszarów miejskich poprzez rekultywację obiektów przemysłowych i terenów zanieczyszczonych z uwzględnieniem potrzeby połączenia obszarów miejskich i wiejskich w celu wsparcia rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu zgodnie ze strategią „Europa 2020”;

8. wskazuje na duży potencjał modernizacji inwestycji infrastrukturalnych z wykorzystaniem inteligentnych technologii, która dzięki koncepcji „inteligentniejszego rozwoju miast” rozwiązałaby uporczywe problemy związane z zarządzaniem miastami, energią, zaopatrywaniem w wodę i wykorzystywaniem zasobów wodnych, a także z transportem, turystyką, gospodarką mieszkaniową, edukacją, opieką zdrowotną i społeczną, bezpieczeństwem publicznym itp.; uważa, że takie inwestycje w infrastrukturę opartą na technologiach informacyjno-komunikacyjnych można uznać za czynnik wyraźnie wpływający na wzrost gospodarczy i działalność gospodarczą opartą na innowacjach, który łączy elementy inwestycji publicznych i prywatnych przyczyniających się do tworzenia nowych przedsiębiorstw, zrównoważonych miejsc pracy i inteligentnego wzrostu gospodarczego zgodnie z celami strategii „Europa 2020”, a zwłaszcza partnerstwem na rzecz innowacji sprzyjających tworzeniu inteligentnych miast;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

9. podkreśla, że wprowadzenie inteligentnych systemów transportowych przyczyni się znacząco do poprawy efektywności energetycznej i bezpieczeństwa sektora publicznego, a ponadto wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania, że inteligentne systemy zostaną wprowadzone w sposób skoordynowany i skuteczny w całej Unii, a w szczególności na obszarach miejskich; zwraca uwagę, że zwłaszcza miasta mogą w znaczny sposób przyczynić się do walki ze zmianą klimatu na przykład przez wprowadzenie inteligentnych systemów lokalnego transportu publicznego, energetyczną renowację budynków oraz zrównoważone planowanie połączenia centrum miasta z jego dzielnicami w celu zmniejszenia odległości do pracy i obiektów miejskich itp.; w tym kontekście wspiera inicjatywy Civitas i „Porozumienie Burmistrzów”; podkreśla znaczenie wykorzystania dostępnych środków finansowych na rzecz wdrożenia programów działania w celu propagowania wykorzystania lokalnego potencjału energii odnawialnej i wzywa Komisję do zagwarantowania, że w przyszłości obie te inicjatywy zostaną zaktualizowane;

10. podkreśla znaczenie polityki spójności dla promowania innowacji społecznych na obszarach miejskich, a zwłaszcza w dzielnicach znajdujących się w trudnej sytuacji, w celu sprzyjania spójności wewnętrznej i pobudzania rozwoju kapitału ludzkiego dzięki działaniom integracyjnym i zakładającym uczestnictwo, bez względu na to, czy dotyczyłyby one szkolenia i kształcenia (głównie ludzi młodych), dostępu do mikrokredytów czy wspierania solidarnej i społecznej gospodarki;

Wielopoziomowe sprawowanie rządów i zasada partnerstwa

11. ponownie podkreśla swoją opinię, że jedną ze słabych stron strategii lizbońskiej jest brak dobrze funkcjonującego wielopoziomowego systemu rządzenia oraz niewystarczające zaangażowanie władz regionalnych i lokalnych oraz społeczeństwa obywatelskiego w opracowywanie, wdrażanie, rozpowszechnianie i ocenianie przedmiotowej strategii; podkreśla potrzebę ulepszenia systemu zarządzania strategią „UE 2020” przy jednoczesnym większym zaangażowaniem stron zainteresowanych na wszystkich etapach;

12. apeluje do Komisji o dopilnowanie, aby w ramach przyszłych przepisów państwa członkowskie formalnie angażowały politycznych przywódców kluczowych obszarów miejskich oraz związki władz lokalnych i regionalnych we wszystkie etapy procesu decyzyjnego w zakresie polityki spójności (strategiczne planowanie, definiowanie i negocjowanie proponowanych umów o partnerstwie w dziedzinie rozwoju i inwestycji), na przykład przez stworzenie nowych rodzajów partnerstwa, takich jak pakt terytorialny przygotowany dla każdego państwa członkowskiego; wzywa Komisję do promowania szkolenia pracowników lokalnej administracji miejskiej w celu rozpowszechniania informacji na temat programów i inicjatyw w ramach polityki miejskiej i w związku z tym wzywa władze lokalne do opracowania konkretnych programów działania w ramach swoich określonych strategii rozwoju; jest zdania, że tylko w ten sposób można odzwierciedlić potrzeby lokalne przy jednoczesnym zapobieganiu rozdrobnieniu strategicznych celów i rozwiązań;

13. uważa, że należy wzmocnić połączenie między lokalnymi planami działania i regionalnymi/krajowymi programami głównymi; popiera propozycję Komisji, by wzmocnić podejście do rozwoju lokalnego w ramach polityki spójności z pomocą grup wsparcia pełniących funkcję liderów oraz planów działania;

14. podkreśla, że obszary miejskie nie są odizolowanymi obszarami wśród otaczających je regionów, dlatego ich rozwój musi być ściśle związany z otaczającymi je obszarami funkcjonalnymi, podmiejskimi lub wiejskimi; domaga się dalszego wyjaśnienia konkretnych sytuacji, na przykład związanych z obszarami wielkomiejskimi, regionami miejskimi i aglomeracjami, których funkcje są ze sobą ściśle powiązane; uważa, że wielopoziomowe sprawowanie rządów, planowanie regionalne oraz zasada partnerstwa są najbardziej skutecznymi narzędziami w zapobieganiu podziałowi polityki rozwoju na sektory oraz jej fragmentacji; przypomina jednak, że wewnętrzne synergie są nie zawsze zagwarantowane; wzywa Komisję do zaapelowania do państw członkowskich o szczególne promowanie kontaktów i wymiany dobrych praktyk w odniesieniu do strategii rozwoju obszarów wiejskich i miejskich oraz o uwzględnienie w dokumentach programowych wymiarów miejsko-wiejskich w celu zapewnienia dobrych połączeń obszarów wiejskich i miejskich;

15. podkreśla pozytywną rolę współpracy transgranicznej i transnarodowej oraz inicjatywy URBACT w łączeniu miast, wymianie najlepszych praktyk oraz opracowywaniu innowacyjnych rozwiązań; zwraca uwagę, że współpraca pomiędzy miastami europejskimi wykazuje pełną zgodność z celem 3 (europejska współpraca terytorialna); uważa, że w latach 2014–2020 należy wzmocnić miejski wymiar celu obejmującego europejską współpracę terytorialną; wzywa do włączenia miast do sieci współpracy międzyregionalnej i transgranicznej; uważa, że sieci posiadające wsparcie należy połączyć z prawdziwymi przedsięwzięciami

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

w dziedzinie rozwoju oraz wzywa Komisję do wzmocnienia platform w celu umożliwienia przyjęcia próbnego podejścia do rewitalizacji i rozwoju obszarów miejskich; uważa, że prowadzenie doświadczeń mogłoby być użyteczne, zwłaszcza w ramach EFS, w którym ogólna strategia terytorialna uzupełniałaby strategię uwzględniającą poszczególne grupy społeczne;

16. podkreśla, że proces „rewitalizacji obszarów miejskich” oraz „włączania problematyki miast do głównego nurtu polityki” może doprowadzić do stworzenia nowego „sojuszu miejskiego” zrzeszającego wszystkie podmioty zaangażowane w proces „budowania miasta”; taki sojusz opierałby się na konsensusie i formalnie byłby tworzony za pośrednictwem nowych form sprawowania rządów, w przypadku których sieci społeczne i obywatelskie odgrywają ważną rolę, wspólny cel polega na modernizacji, rewitalizacji i ponownym zaprojektowaniu już istniejącego miasta, co przyczynia się do optymalnego wykorzystania zasobów ludzkich, społecznych, materialnych, kulturowych i gospodarczych, gromadzonych latami, oraz do ukierunkowania ich na budowę miast zarządzanych w sposób efektywny, innowacyjny, inteligentny, bardziej zrównoważony i sprzyjający włączeniu społecznemu;

17. ponownie wzywa Komisję do opracowania programu wymiany „Erasmus dla wybranych przedstawicieli władz lokalnych i regionalnych” w celu wsparcia transferu dobrych praktyk w ramach strategicznego lokalnego rozwoju obszarów miejskich;

Przekazywanie odpowiedzialności

18. podkreśla, że lokalnie wybierane władze ponoszą bezpośrednią polityczną odpowiedzialność za podejmowanie strategicznych decyzji i inwestowanie zasobów publicznych; w związku z tym państwa członkowskie powinny im udostępniać wystarczające zasoby budżetowe; uważa zatem, że osiągnięcie celów polityki spójności i strategii „Europa 2020” wymaga obowiązkowego zaangażowania lokalnie wybieranych organów w strategiczny proces decyzyjny, ścisłego zaangażowania w opracowywanie programów operacyjnych i częstego korzystania z możliwości delegowania obowiązków w ramach wdrażania i oceny polityki spójności, bez uszczerbku dla finansowej odpowiedzialności władz zarządzających oraz państw członkowskich; podkreśla, że władze lokalne przede wszystkim powinny dążyć do zapewnienia obywatelom, których wraz ze wszystkimi podmiotami zainteresowanymi należy zaangażować w lokalne strategie rozwojowe, dobrobytu i jakości życia;

19. zaleca, by w kolejnym okresie programowania wykorzystać jedną z następujących możliwości wdrażania wymiaru miejskiego na szczeblu krajowym: niezależne programy operacyjne zarządzane przez określone obszary miejskie, wspólne programy operacyjne obejmujące obszary miejskie wybranych państw członkowskich, dotacje globalne lub wyodrębnianie środków i zasobów miejskich w ramach specjalnych regionalnych programów operacyjnych; uznaje znaczenie opracowania w przyszłości konkretnych programów operacyjnych dla określonych obszarów miejskich, które dążą do wykorzystania swojego potencjału rozwojowego;

20. zważywszy na to, że skala i przewaga urbanizacji są znacznie zróżnicowane w całej UE, a zwłaszcza w przypadku regionów w głównej mierze wiejskich i słabo zurbanizowanych, podział zasobów przeznaczonych na działania miejskie, odpowiadające ogólnym założeniom i celom programów operacyjnych, należy pozostawić w gestii twórców programów działających w imieniu danego regionu;

Całościowe planowanie strategiczne

21. wyraża poparcie dla zasad całościowego planowania strategicznego, gdyż mogą one pomóc władzom lokalnym w przechodzeniu od myślenia w kategoriach „projektów indywidualnych” do bardziej strategicznego myślenia międzysektorowego w celu jednoczesnego wykorzystania wewnętrznego potencjału rozwoju; podkreśla wartość dodaną i innowacyjność tej oddolnej metody, zwłaszcza w odniesieniu do dzielnic znajdujących się w trudnej sytuacji, ponieważ zapewnia ona udział wszystkich podmiotów lokalnych oraz umożliwia lepsze zaspokajanie rzeczywistych potrzeb i zarządzanie zasobami; ubolewa przy tym nad zbyt ogólnikową wspólną definicją skutkującą jedynie formalnym zastosowaniem w niektórych przypadkach; apeluje do Komisji o wezwanie państw członkowskich do zapewnienia wsparcia na rzecz rozwoju lokalnych zdolności administracyjnych dla celów całościowego planowania strategicznego;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

22. uważa, że obszary miejskie mają do odegrania istotną rolę we wdrażaniu strategii makroregionalnych i tworzeniu funkcjonalnych jednostek geograficznych;

23. zachęca Komisję do przygotowania badania porównującego praktyki stosowane dotychczas przez poszczególne państwa członkowskie w odniesieniu do całościowego planowania strategicznego i do przygotowania w oparciu o wyniki badania specjalnych wytycznych UE w zakresie praktyki całościowego planowania rozwoju miast, które objaśniałyby również relacje między tymi planami i innymi dokumentami dotyczącymi planowania oraz propagowałyby efektywne i prawnie uregulowane partnerstwa, w tym transgraniczne partnerstwa miejskie; apeluje do Komisji o uczynienie całościowego planowania urbanistycznego prawnie wiążącym, jeśli do współfinansowania projektów wykorzystywane są unijne fundusze; wzywa lokalne władze państw członkowskich do zawiązania nowych partnerstw publiczno-prywatnych oraz opracowania innowacyjnych strategii w zakresie rozwoju infrastruktury miejskiej w celu przyciągania inwestycji i stymulowania działalności handlowej; apeluje o poprawę koordynacji pomiędzy administracjami lokalnymi i regionalnymi w celu ułatwienia zawiązywania nowych partnerstw z jednej strony pomiędzy obszarami miejskimi i wiejskimi, a z drugiej strony pomiędzy małymi, średnimi i dużymi miastami w celu zapewnienia zrównoważonego rozwoju regionalnego; jednocześnie apeluje do Komisji o wzmożenie wysiłków mających na celu pomoc techniczną na rzecz poprawy całościowego planowania rozwoju, demokratycznego podejmowania decyzji i strategicznego rozwoju obszarów miejskich;

24. z zadowoleniem przyjmuje pomysł Komisji przedstawiony we wnioskach do 5. sprawozdania w sprawie spójności i dotyczący przyszłych wspólnych ram strategicznych, które umożliwiłyby zwiększenie synergii między funduszami i służyłyby lepszemu połączeniu obszarów miejskich z obszarami wiejskimi i podmiejskimi; podkreśla europejską wartość dodaną horyzontalnego i zintegrowanego podejścia w ramach polityki spójności i w związku z tym wzywa do zwiększenia synergii z politycznymi strategiami energetycznymi, środowiskowymi i transportowymi, jeszcze bardziej potrzebnej na obszarach miejskich i podmiejskich, na których występują poważne wyzwania we wspomnianych dziedzinach polityki;

25. ponownie przypomina o swoim przekonaniu, że jeśli tylko udostępnione zostaną wystarczające środki na rzecz konkretnych działań miejskich, racjonalne będzie sporządzenie całościowych planów rozwoju obszarów miejskich i w związku z tym zaleca skoncentrowanie dostępnych zasobów na konkretnych działaniach; proponuje ustalenie dla każdego okresu programowania minimalnego poziomu intensywności pomocy na rzecz ubogich obszarów miejskich;

Całościowe planowanie finansowe

26. podkreśla, że nieuniknione środki oszczędnościowe podejmowane w Unii Europejskiej na wszystkich poziomach zarządzania wywołują bezprecedensowe napięcie oddziałujące na wszystkie rodzaje wydatków publicznych, w tym na strategiczne inwestowanie w rozwój gospodarczy; jest zdania, że w celu zwiększenia efektywności inwestycji należy zapewnić lepszą koordynację wszystkich dostępnych zasobów publicznych (europejskich, krajowych, regionalnych, lokalnych, prywatnych) oraz ich bardziej strategiczny przydział;

27. w tym kontekście opowiada się za całościowym planowaniem finansowym na szczeblu lokalnym jako nieodłącznym elementem całościowego planowania rozwoju oraz w myśl ukierunkowania na wyniki wzywa wszystkie podmioty wykorzystujące zasoby publiczne do ścisłego przestrzegania zasady „pieniądze na rzecz przedsięwzięć” zamiast zasady „przedsięwzięcia dla pieniędzy”;

28. podkreśla wspólnotową wartość dodaną finansowania krzyżowego między EFRR i EFS w odniesieniu do elastyczności w przedsięwzięciach dotyczących włączenia społecznego oraz całościowych lokalnych planach/strategiach rozwoju obszarów miejskich; wzywa Komisję do zapewnienia bardziej elastycznych warunków dla takiego finansowania, aby zachęcić do jego wykorzystywania oraz aby zasady te nie stały na przeszkodzie opracowaniu i wdrożeniu wspomnianych planów/strategii; zwraca uwagę na uzupełniający charakter tych funduszy; zauważa jedna, że zwłaszcza w odniesieniu do obszarów miejskich, które borykają się z wykluczeniem społecznym i zanieczyszczeniem środowiska, finansowanie w ramach EFS-u można by wykorzystać w celu wsparcia przedsięwzięć lokalnych realizowanych wspólnie przez miasta, trzeci sektor i sektor prywatny oraz ukierunkowanych na zapobieganie wykluczeniu; zwraca uwagę, że podział istniejących funduszy europejskich w znaczny sposób mógłby zwiększyć wykorzystanie dostępnego finansowania;

29. uważa, że dynamika zmian na obszarach miejskich może zostać zwiększona dzięki efektywnej synergii między różnymi europejskimi mechanizmami finansowania, zwłaszcza jeśli chodzi o badania i innowacje;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

30. podkreśla obiecującą rolę nowych instrumentów inżynierii finansowej – opierających się na zasadach „przedsięwzięcia dla pieniędzy” i „pieniądze na rzecz przedsięwzięć” – wprowadzonych w bieżącym okresie programowania; podkreśla potrzebę stworzenia skalowalnych instrumentów inżynierii finansowej, których stosowanie byłoby możliwe i opłacalne dla znacznie mniejszych obszarów miejskich; wzywa Komisję do oceny doświadczeń związanych z tymi narzędziami oraz do ich dostosowania, jeśli to konieczne, w celu zwiększenia ich przewagi konkurencyjnej na rynku finansowym w porównaniu ze zwykłymi produktami komercyjnymi, tak aby zwiększyć ich „przyjazność dla użytkownika”, praktyczność, atrakcyjność i w związku z tym również skuteczność; uważa, że oprocentowanie narzędzi finansowych EBI należy w związku z tym obniżyć w porównaniu z odpowiednimi kredytami komercyjnymi; biorąc pod uwagę pozytywne wyniki osiągnięte w związku z wykorzystaniem istniejących instrumentów inżynierii finansowej, wzywa państwa członkowskie do ciągłego zapewniania możliwie jak najefektywniejszego wykorzystania potencjalnych korzyści tych instrumentów finansowych;

31. uważa, że zwłaszcza inicjatywa „Jessica” może przynieść najlepsze rezultaty, jeśli wdrażana jest na szczeblu miast, więc z ubolewaniem odnotowuje, że niektóre państwa członkowskie dążą do scentralizowania jej wdrażania;

32. wzywa Komisję do dopilnowania, aby przepływy finansowe pomiędzy szczeblami europejskim, krajowym i niższym niż krajowy były organizowane w przyszłości w sposób jak najbardziej wydajny i elastyczny; wyraża zaniepokojenie istniejącym niskim poziomem zaliczkowania przedsięwzięć i uważa, że za pomocą regulacji należy zapewnić w przyszłości wyraźniejsze zobowiązanie państw członkowskich do wykorzystywania zaliczkowania płatności na rzecz beneficjentów publicznych, takich jak władze miejskie;

33. wzywa Komisję do dążenia do możliwie jak najlepszej harmonizacji przepisów dotyczących poszczególnych funduszy i programów UE, w ramach których przedsięwzięcia w dziedzinie rozwoju miejskiego i lokalnego kwalifikują się do współfinansowania, w celu zminimalizowania biurokracji i ewentualnych błędów wdrożeniowych;

34. zachęca Komitet Regionów do starannego przemyślenia możliwości lepszego kształtowania miejskiego wymiaru przyszłej polityki spójności;

*

* *

35. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz Komitetowi Regionów.

Cel 3: Wyzwanie dla współpracy terytorialnej - przyszły program współpracy transgranicznej, ponadpaństwowej i międzyregionalnej

P7_TA(2011)0285

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. dotyczące celu 3: Wyzwanie dla współpracy terytorialnej - przyszły harmonogram współpracy transgranicznej, transnarodowej i międzyregionalnej (2010/2155(INI))

(2012/C 390 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego tytuł XVIII,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1082/2006 z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie europejskiego ugrupowania współpracy terytorialnej (EUWT) ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie polityki spójności i polityki regionalnej UE po roku 2013 ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie strategii Unii Europejskiej dla regionu Morza Bałtyckiego oraz roli makroregionów w przyszłej polityce spójności ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wdrażania synergii funduszy przeznaczonych na badania naukowe i innowacje w rozporządzeniu (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz siódmego programu ramowego w dziedzinie badań i rozwoju w miastach i regionach, jak również w państwach członkowskich i Unii ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. dotyczącą Zielonej księgi w sprawie spójności terytorialnej oraz stanowiska w debacie na temat przyszłej reformy polityki spójności ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie przeglądu Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie dalszych działań dotyczących agendy terytorialnej i karty lipskiej — europejski program działania na rzecz rozwoju przestrzennego i spójności terytorialnej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie roli Euroregionów w procesie rozwoju polityki regionalnej ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 września 2005 r. w sprawie znaczenia spójności terytorialnej w rozwoju regionalnym ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 grudnia 2010 r. w sprawie Strategii Unii Europejskiej dla regionu Dunaju (COM(2010)0715) oraz towarzyszący strategii orientacyjny plan działania (SEC(2010)1489),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. pt. „Wnioski z piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: przyszłość polityki spójności” (COM(2010)0642),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 października 2010 r. w sprawie przeglądu budżetu UE (COM(2010) 0700) oraz załączniki techniczne do tego komunikatu (SEC(2010)7000),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2010 r. w sprawie polityki regionalnej jako czynnika przyczyniającego się do inteligentnego rozwoju w ramach strategii Europa 2020 (COM(2010)0553),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2010 r. zatytułowany „Polityka spójności: sprawozdanie strategiczne 2010 dotyczące realizacji programów na lata 2007-2013” (COM (2010)0110),

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 19.

⁽²⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.

⁽³⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2010)0356.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2010)0254.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 104.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 65.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 83.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 184 E z 6.8.2009, s. 95.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, s. 71.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 227 E z 21.9.2006, s. 88.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 czerwca 2009 r. w sprawie Strategii Unii Europejskiej dla regionu Morza Bałtyckiego (COM(2009)0248) oraz towarzyszący strategii orientacyjny plan działania (SEC(2009)0712/2),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz regionu Oceanu Atlantyckiego, która to rezolucja wspomina o planowanym w 2011 r. komunikacie Komisji ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2008 r. zatytułowany „Globalny wymiar Europy: Zielona księga w sprawie spójności terytorialnejPrzekształcenie różnorodności terytorialnej w siłę” (COM(2008)0616),
- uwzględniając opinię z inicjatywy własnej Komitetu Regionów z dnia 27 stycznia 2011 r. zatytułowaną „Nowe perspektywy przeglądu rozporządzenia w sprawie EUWT”,
- uwzględniając niezależne sprawozdanie sporządzone na zlecenie Komisji, zatytułowane: INTERREG III Inicjatywa wspólnotowa (2000-2006), ocena ex post (nr 2008.CE.16.0.AT.016),
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0110/2011),
- A. mając na uwadze, że w skład terytorium Unii Europejskiej wchodzi 27 państw członkowskich i 271 regionów,
- B. mając na uwadze, że około 37,5 % ludności Europy zamieszkuje regiony graniczne,
- C. mając na uwadze, że takie czynniki jak nieformalna współpraca, Euroregiony, eurodystrykty, EUWT, inicjatywy Rady Europy, kolejne traktaty i prawo wtórne Unii Europejskiej przyczyniły się wspólnie do ustanowienia silniejszych i bardziej trwałych powiązań między terytoriami,
- D. mając na uwadze, że pomimo ustanowienia podstaw współpracy terytorialnej, istnieje jeszcze wiele wyzwań, a ich charakter zależy od historii oraz od stopnia dojrzałości współpracy,
- E. mając na uwadze, że po „zniesieniu” granic przez traktaty, ważne jest ograniczenie ich wpływu na codzienne życie obywateli,
- F. mając na uwadze, że polityka regionalna ma na celu promowanie harmonijnego rozwoju regionów poprzez wzmacnianie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w Unii Europejskiej,
- G. mając na uwadze, że cel „Europejska współpraca terytorialna” będący jednym z elementów polityki spójności przyczynia się do tworzenia „coraz ściślejszego związku między narodami Europy”, poprzez zmniejszanie barier między terytoriami i regionami,
- H. mając na uwadze, że realizacja celu dotyczącego współpracy terytorialnej w odniesieniu do granic zewnętrznych wchodzi w skład procesu przedakcesyjnego oraz uczestniczy we wdrażaniu polityki sąsiedztwa, i że z tego względu koordynacja przepisów wspólnotowych w tym zakresie powinna zostać ulepszona,
- I. mając na uwadze, że współpraca terytorialna, polegająca na współpracy obywateli z różnych regionów, jest wciąż trwającym procesem uczenia się, tworzącym poczucie wspólnej przynależności i wspólnej przyszłości,
- J. mając na uwadze, że obywatel musi znaleźć się w centrum priorytetów współpracy terytorialnej, w związku z czym należy opowiedzieć się za podejściem ukierunkowanym na konkretne obszary,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0089.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- K. mając na uwadze, że pogłębienie współpracy terytorialnej zależy od postępów w integracji i we współpracy europejskiej we wszystkich dziedzinach przyczyniających się do integracji europejskiej oraz spójności terytorialnej, a także, iż współpraca terytorialna stanowi sama w sobie eksperymentalny warsztat integracji europejskiej,
- L. mając na uwadze, że w regionach granicznych realizuje się niewiele inwestycji w transnarodowe sieci transportowe (TEN), mimo iż to właśnie w okolicach transgranicznych połączeń rozbudowa jest pilnie potrzebna oraz, że dostrzega w wyeliminowaniu transgranicznych barier infrastrukturalnych klasyczną europejską wartość dodaną;
- M. mając na uwadze, że ogólne rozporządzenie w sprawie funduszy strukturalnych oraz wejście w życie traktatu z Lizbony w dużej mierze zwiększyły znaczenie współpracy terytorialnej,
- N. mając na uwadze, że ocena ex-post programów INTERREG III w okresie programowania 2000 - 2006 dowodzi jednoznacznie istnienia wartości dodanej tego celu dla projektu europejskiego,

Wzmocnienie celu „współpraca terytorialna”

1. przypomina, że współpraca terytorialna ma na celu wspieranie współpracy terytoriów i regionów w celu sprostania wspólnym wyzwaniom, zmniejszenie barier natury fizycznej, kulturowej, administracyjnej, i regulacyjnej, które stoją na przeszkodzie tej współpracy, oraz przyczynianie się do stopniowego zacierania się granic;
2. jest przekonany o europejskiej wartości dodanej współpracy terytorialnej i o jej istotnej roli w pogłębianiu rynku wewnętrznego i integracji europejskiej w wielu obszarach polityki sektorowej oraz wzywa, aby współpraca terytorialna pozostała jednym z filarów polityki spójności;
3. podkreśla, że cel współpracy terytorialnej, oparty na zasadzie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, dotyczy wszystkich regionów UE, jako że przyczynia się do wspierania harmonijnego rozwoju Unii jako całości;
4. uważa, że współpraca terytorialna wykazała się skutecznością i że jej potencjał, szczególnie jako źródła konkurencyjności, nie był dotychczas wykorzystywany w wystarczającym stopniu ze względu na niską kwotę przyznaną na ten cel; wzywa do zwiększenia środków na cel „współpraca terytorialna” z 2,5 % w obecnym okresie programowania do przynajmniej 7 % całkowitego budżetu polityki spójności w kolejnym okresie programowania;
5. zaleca, aby utrzymać obecną strukturę celu 3, składającą się z trzech sekcji (transgranicznej (sekcja A), transnarodowej (sekcja B) i międzyregionalnej (sekcja C)) oraz aby zachowana została przewaga sekcji transgranicznej nad pozostałymi i aby przeznaczono na nią co najmniej 70 % budżetu na współpracę terytorialną; zauważa, że należy zapewnić dla wszystkich regionów uczciwy i równy podział środków w ramach programu;
6. uważa, że jeżeli rozróżnienie między sekcją transgraniczną (sekcja A) odpowiadającą potrzebom lokalnym w obszarach transgranicznych i sekcją transnarodową (sekcja B), włączając do niej tzw. skalę makroregionalną, pozwalającą na współpracę na szerszych obszarach strategicznych, ma zostać utrzymane, należy zapewnić lepszą koordynację między tymi dwiema sekcjami;
7. zachęca ponadto - celem zapewnienia spójności i ciągłości działań terytorialnych zgodnie z charakterem strategicznym projektów - do większej elastyczności w korzystaniu z możliwości oferowanych przez art. 21 rozporządzenia EFRR dotyczący lokalizacji działalności w ramach współpracy transgranicznej i transnarodowej, z uwzględnieniem regionów morskich; wzywa w związku z tym do pewnej elastyczności w stosowaniu określonego dla współpracy transgranicznej ograniczenia obszarów przybrzeżnych i morskich do 150 km;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

8. uważa jednak, że integracja tego rodzaju regionów oraz ich otwartość na obszary geograficzne położone poza UE nie jest i nie może być kwestią wynikającą wyłącznie z ich geograficznego oddalenia; jako że bogactwo więzów historycznych, językowych i kulturowych łączących przedmiotowe regiony z różnymi częściami świata sprawia, że posiadają one uprzywilejowaną pozycję w kontekście pogłębiania tych relacji z korzyścią dla obecności Unii na świecie;

9. podkreśla zasadniczą rolę współpracy terytorialnej w osiągnięciu celów strategii UE 2020; wzywa do wcześniejszego rozważenia kwestii określenia strategicznych potrzeb każdego regionu granicznego i każdego obszaru współpracy, w powiązaniu z tą strategią, a następnie do włączania europejskiej współpracy terytorialnej do planowania strategicznego na każdym poziomie i uwzględniania jej przy planowaniu strategicznym na poziomie europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym; domaga się, aby Komisja możliwie najszybciej udzieliła bardziej szczegółowych informacji dotyczących swoich wniosków w sprawie koncentracji tematycznej funduszy, w odniesieniu do „menu tematycznego” strategii Europa 2020;

10. wyraża nadzieję, że dla każdego projektu współpracy terytorialnej przydział środków będzie odbywał się na podstawie zharmonizowanych kryteriów, tak aby w strategiczny i zintegrowany sposób zaspokoić potrzeby i uwzględnić specyfikę każdego terytorium i każdego obszaru współpracy; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozważenia innych istotnych, strategicznych, wymiernych i odzwierciedlających potrzeby terytoriów kryteriów, bez podważania najważniejszego kryterium demograficznego;

11. ponownie podkreśla znaczenie współpracy międzyregionalnej (sekcja C), ale ubolewa nad brakiem środków przeznaczonych na ten cel; proponuje zatem ponowne rozpatrzenie maksymalnego poziomu współfinansowania tej sekcji przez UE, przy uwzględnieniu również zdolności sekcji do działania jako zachęty dla uczestników z regionów objętych celem „konkurencyjność i zatrudnienie”, w celu zwiększenia liczby projektów w sekcji C oraz wzywa do poszerzenia tematycznych obszarów współpracy, tak aby w ich skład wchodziło administrowanie i zarządzanie programami operacyjnymi, jak również rozwój terytorialny;

12. zachęca ponadto regiony do lepszego wykorzystania możliwości w zakresie współpracy międzyregionalnej oferowanych w ramach programów operacyjnych przez rozporządzenie ogólne⁽¹⁾; zaleca w związku z tym, aby sekcja „międzyregionalna” celu 3 była również odpowiedzialna za koordynację i realizację tych projektów, kapitalizację wiedzy i wymianę najlepszych praktyk;

13. podkreśla znaczenie uzyskania pomocy z programu INTERACT w przypadku przyszłych programów operacyjnych w zakresie współpracy terytorialnej oraz wykorzystania potencjału skutecznych systemów pomocy, które powinny wzorować się na projekcie RC LACE; domaga się skuteczniejszej koordynacji między INTERACT a URBACT, ESPON i sekcją C celem skuteczniejszego wdrażania celu 3;

14. zachęca ESPON do dalszych działań, ale proponuje, aby władze lokalne i regionalne uzyskały łatwiejszy dostęp do aktywnego uczestnictwa w badaniach dotyczących rozwoju terytorialnego, przy jednoczesnym zapewnieniu łatwiejszego stosowania w praktyce wyników takich badań;

15. z zadowoleniem przyjmuje sukces programu URBACT w dziedzinie zrównoważonego rozwoju miast i wnioskuję o jego przedłużenie oraz rozwój w kierunku istotnej i szeroko dostępnej inicjatywy, oferującej możliwości w zakresie wzajemnego uczenia się oraz możliwości adaptacji w odniesieniu do lokalnych wyzwań związanych z rozwojem miast;

16. zachęca Komisję Europejską do rozważenia sposobu włączenia i zaangażowania władz lokalnych i regionalnych w te sieci europejskiej wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk, w pierwszej kolejności zaś do wdrożenia projektu Erasmus na rzecz przedstawicieli wybranych na szczeblu lokalnym i regionalnym;

17. powtarza, iż włączenie podmiotów działających na szczeblu niższym niż krajowy w realizację celów UE stanowi warunek wstępny do skutecznego wdrażania spójności terytorialnej;

⁽¹⁾ Art. 37 ust. 6 lit. b).

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Włączenie współpracy terytorialnej

18. uważa, że konieczne jest włączenie celu „współpraca terytorialna” do celów „konwergencja” i „konkurencyjność i zatrudnienie”; wzywa do lepszej koordynacji programowania, niż miało to miejsce w przeszłości; sugeruje, aby regionalne programy operacyjne miały możliwość wyrażenia zainteresowania transgranicznymi, transnarodowymi i międzyregionalnymi projektami, które ich dotyczą i uczestniczenia w nich, poprzez zdefiniowanie terytorialnego podejścia do przydzielania środków, z korzyścią dla projektów priorytetowych, takich jak przyłączenie do sieci transnarodowych w regionach granicznych, uprzednio określonych i uzgodnionych z partnerami programów zgodnie z zasadami zarządzania wielopoziomowego i partnerstwa, co umożliwi lepsze wykorzystanie potencjału współpracy terytorialnej, dzięki stosunkom wypracowanym pomiędzy podmiotami prywatnymi i publicznymi w sąsiadujących państwach;

19. zachęca państwa członkowskie i regiony do ustanowienia operacyjnych programów wieloregionalnych, odpowiadających wspólnym kwestiom terytorialnym; takim jak występowanie masywu górskiego czy zlewni rzeki, nadających strukturę danemu terytorium;

20. zachęca Komisję i państwa członkowskie do wspierania koordynacji polityki w regionach transgranicznych oraz na rynku pracy, w celu uniknięcia zakłóceń konkurencji występujących w ramach procesu integracji gospodarczej i terytorialnej;

21. uważa, że programy współpracy transgranicznej mają również znaczenie w kontekście zapewnienia skuteczności oraz osiągnięcia celów strategii dotyczących zmniejszenia ubóstwa oraz włączania grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji do ogółu społeczeństwa europejskiego; wzywa do uwzględnienia tego zagadnienia przy opracowywaniu ram prawnych oraz do zapewnienia, że w regionach znajdujących się w niekorzystnej sytuacji dostępne są środki umożliwiające udział w europejskich programach rozwoju regionalnego;

Przyjęcie podejścia terytorialnego przy wdrażaniu innych polityk UE

22. zauważa, że podejścia stosowane w ramach strategii Unii Europejskiej dla regionu Morza Bałtyckiego mogą pozytywnie wpływać na współpracę transgraniczną; uważa, że strategie makroregionalne powinny całkowicie uwzględniać inne regionalne programy współpracy, co ma na celu tworzenie synergii; przypomina, że koncepcja makroregionów powstała z inicjatywy Rady jest eksperymentalną, logiczną odpowiedzią na koordynację wspólnych projektów dotyczących bardzo dużego terytorium, do którego odnoszą się wspólne kwestie terytorialne, i ma ona na celu wykorzystanie dobrodziejstw zintegrowanego, wielosektorowego i terytorialnego podejścia wokół wspólnych działań strategicznych ze wsparciem już istniejących funduszy;

23. przypomina, że tego rodzaju strategię, które istnieją obecnie lub też mogą zostać stworzone w przyszłości powinny stanowić podstawę do stworzenia bardziej strategicznego i „wspólnego” podejścia, realizowanego poprzez zastosowanie odpowiednich instrumentów współpracy terytorialnej, ale nie powinny stanowić dodatkowych kosztów dla budżetu UE, ani wymagać utworzenia nowych instytucji lub stosowania nowych przepisów;

24. wzywa Komisję do dokonania dogłębnej analizy wyników pierwszych wprowadzonych strategii makroregionalnych; ocenia, że proces ten spotkał się z zainteresowaniem, które należy odpowiednio rozwijać, włącznie z doświadczeniami istotnymi w kontekście wdrażania w przyszłości nowych strategii makroregionalnych;

25. przypomina, że w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna” istnieje możliwość dostosowywania współpracy w skali makroregionalnej, w szczególności w ramach części dotyczącej współpracy transnarodowej;

26. zaleca, aby programy transnarodowe wspierały te strategię terytorialne, poprzez koordynację rozważań, definiowania i pilotowania strategii makroregionalnych, przeprowadzoną w taki sposób, aby nie prowadziła ona jednak do niepotrzebnego dublowania struktur budżetowych UE, poprzez tworzenie specjalnych linii budżetowych dla różnych makroregionów;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

27. podkreśla jednocześnie, iż cele strategii makroregionalnych stanowią uzupełnienie celów współpracy transgranicznej realizowanych na szczeblu mikroregionalnym. Mogą je w sobie zawierać, ale nie mogą ich zastąpić. Podkreśla, że z tego powodu element transgraniczny współpracy terytorialnej musi zostać sam w sobie zachowany jako element o odmiennym i uzasadnionym charakterze;

28. wyraża przekonanie, że sekcja transnarodowa celu 3 może przyczynić się do nasilenia współpracy w ramach strategii makroregionalnych poprzez zwiększenie udziału regionalnych i lokalnych władz publicznych i społeczeństwa obywatelskiego we wdrażaniu konkretnych działań;

29. uważa, że w przypadku każdej strategii transnarodowej należy rozważyć możliwości współpracy z wytycznymi transeuropejskich sieci transportowych oraz strategii realizowanych w ramach zintegrowanej polityki morskiej;

30. przypomina, że współpraca terytorialna dotyczy wewnętrznych, ale również zewnętrznych granic Unii Europejskiej, także gdy chodzi o obecne i przyszłe strategie makroregionalne; kładzie nacisk na trudności dotyczące współfinansowania, jakie napotykają państwa trzecie przy stosowaniu przepisów dotyczących współpracy zawartych w rozporządzeniu w sprawie EFRR; wzywa Komisję do rozważenia wprowadzenia większej synergii między działaniami podejmowanymi w ramach EFRR, Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA), Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI) i Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), a także wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia wniosku dotyczącego nowej polityki sąsiedztwa; wzywa do uproszczenia i harmonizacji przepisów dotyczących dostępu do różnych źródeł finansowania w celu zapewnienia zgodności oraz ułatwienia beneficjentom korzystania z tych źródeł;

31. ze względu na szczególny charakter Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa, wzywa Komisję do przeniesienia odpowiedzialności za zarządzanie tym instrumentem na Dyрекcję Generalną ds. Polityki Regionalnej przy jednoczesnym uwzględnieniu aspektów związanych ze stosunkami zewnętrznymi; zauważa, że w swojej obecnej formie ENPI nie stanowi odpowiedniej podstawy do uwzględnienia specyficznych cech współpracy transgranicznej; uważa, że należy rozważyć możliwość oddzielenia tego instrumentu od procesów zarządzania związanego ze stosunkami zewnętrznymi przynajmniej w tych przypadkach, w których państwa trzecie uczestniczące we współpracy transgranicznej również finansują koszty z nią związane;

32. wzywa do konkretyzacji planu działania na rzecz szerszego sąsiedztwa przeznaczonego dla regionów najbardziej oddalonych, przedstawionego w komunikacie Komisji COM(2004)0343; podkreśla w tym kontekście konieczność spójnego wielosektorowego działania w ramach strategii Unii dotyczących regionów najbardziej oddalonych, a zwłaszcza lepszej koordynacji działań wewnętrznych i zewnętrznych, poprzez przyjęcie strategii na rzecz obszarów zlewisk;

33. przypomina, że biała księga w sprawie spójności terytorialnej, jako działanie podjęte w następstwie zielonej księgi, stanowi aktualny instrument, który pozwala wyjaśnić, w jaki sposób wdrażać spójność terytorialną poprzez wielopoziomowe zarządzanie w ramach przyszłej polityki regionalnej oraz dostarcza tematów do debaty na temat następnego pakietu legislacyjnego;

34. stwierdza, że warunki współpracy transgranicznej w ramach ENPI nie są wystarczające dla jego odpowiedniego rozwoju; opowiada się w tej kwestii za ściślejszą koordynacją między różnymi zainteresowanymi dyrekcjami generalnymi Komisji Europejskiej; jest przekonany, że istnieje najwyższa potrzeba ponownego włączenia programów współpracy transgranicznej w ramach ENPI do celu, „Europejska współpraca terytorialna” realizowanego w ramach polityki spójności;

Ułatwianie utworzenia europejskiego ugrupowania współpracy terytorialnej (EUWT)

35. uważa, że EUWT stanowi jedyny w swoim rodzaju, cenny instrument zarządzania terytorialnego i że odpowiada on potrzebom uporządkowanej współpracy w kategoriach finansów, statusu prawnego i wielopoziomowego zarządzania; przypomina, że instrument EUWT musi być promowany jako narzędzie służące ustanowieniu systemów transgranicznego sprawowania rządów i zagwarantowania odpowiedzialności za poszczególne strategie polityczne na szczeblu regionalnym i lokalnym; również podkreśla jego kluczową rolę w przyczynianiu się do skutecznego wdrażania modelu wielopoziomowego sprawowania rządów;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

36. podkreśla fakt, że EUWT może przyczyniać się nie tylko do spójności terytorialnej, ale również społecznej; przypomina, że instrument ten odznacza się największym potencjałem w zakresie wzajemnego zbliżania różnych społeczności kulturowych i językowych; promowania pokojowego współistnienia w zróżnicowanej Europie oraz widoczności europejskiej wartości dodanej dla obywateli;

37. zaleca przeprowadzenie pierwszej oceny istniejących EUWT celem wyciągnięcia wniosków z pierwszych tego rodzaju doświadczeń;

38. uznaje jednak, że należy ułatwić jego realizację i wzywa Komisję Europejską do jak najszybszego przedstawienia propozycji zmian do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1082/2006 w sprawie EUWT, biorąc pod uwagę wyodrębnione przez władze lokalne, regionalne i już utworzone grupy problemy oraz w oparciu o przeprowadzone przez Komitet Regionów prace, mających na celu:

- wyjaśnienie statusu EUWT w systemach prawnych państw członkowskich w celu osiągnięcia odpowiedniego poziomu dostosowania prawa w tym względzie,
- udzielenie zezwolenia na utworzenie EUWT z udziałem podmiotów prowadzących działalność w jednym z państw członkowskich oraz podmiotów z krajów trzecich,
- zmiana brzmienia art. 4 ust. 3, celem zapewnienia ściślejszego przestrzegania okresu trzech miesięcy na rozpatrzenie wniosków w sprawie utworzenia EUWT,
- uproszczenie prawa dotyczącego pracowników,
- dopilnowanie, aby system podatkowy EUWT nie był mniej korzystny z punktu widzenia wdrażania projektów lub programów współpracy niż systemy stosowane w przypadku innych statusów prawnych;

39. zachęca do udzielania dotacji globalnych EUWT przedstawiającym projekty odzwierciedlające cele i strategię odpowiednich programów współpracy, w oparciu o wspólne strategię rozwoju transgranicznego, aby umożliwić tym ugrupowaniom bezpośrednie zarządzanie środkami i programami funduszy strukturalnych i wzywa do przywiązywania większej uwagi do międzynarodowego i wielostronnego charakteru EUWT w rozporządzeniach dotyczących innych funduszy europejskich, w celu ułatwienia im dostępu do innych źródeł finansowania;

40. wyraża zadowolenie z uruchomienia przez Komitet Regionów europejskiej platformy EUWT, mającej na celu wymianę doświadczeń, gromadzenie dobrych praktyk i wsparcie techniczne EUWT;

41. jest zdania, że transgraniczne EUWT stwarzają niezwykłą okazję do integracji europejskiej w regionach, przy zaangażowaniu obywateli europejskich; wzywa transgraniczne EUWT do utworzenia i prowadzenia, w stosownych przypadkach, transgranicznego forum społeczeństwa obywatelskiego oraz do wspierania transgranicznych inicjatyw obywatelskich;

Uproszczenie wdrożenia

42. ocenia, że wdrażanie programów współpracy terytorialnej jest nadal zbyt skomplikowane i uważa, że cel 3 wymaga odrębnego rozporządzenia w celu odzwierciedlenia we właściwy sposób międzynarodowego charakteru działań podejmowanych w ramach realizacji tego celu; jest zdania, że obecnie przy realizacji programów uczestniczy zbyt wiele organów zarządzających i domaga się w związku z tym znacznego uproszczenia;

43. wzywa Komisję do zaproponowania konkretnych środków upraszczających zasady dotyczące audytu i kontroli, które wprowadziłyby zasadę, iż każdym programem zarządza jeden organ zarządzający, pozwoliłyby na bardziej systematyczne ryczałtowanie kosztów, utrzymanie stałej kwoty dofinansowania małych projektów i bardziej szczegółowe określanie zasad kwalifikowalności wydatków UE, zapewniłyby elastyczność w stosowaniu automatycznego anulowania oraz zwiększyłyby pomoc techniczną, aby organy zarządzające mogły w większym stopniu skupić się na uruchamianiu i strategicznym wspieraniu projektów oraz uzyskiwaniu rezultatów, a nie jedynie na aspektach zarządzania wnioskami i ich zgodności administracyjnej;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

44. wzywa państwa członkowskie do uproszczenia swoich przepisów krajowych, które bardzo często nakładają dodatkowe obciążenie administracyjne, niewymagane na mocy prawa UE;

45. wzywa Komisję do możliwie najszybszego wyjaśnienia warunków stosowania zasady wzajemnej zgodności w odniesieniu do współpracy terytorialnej; jest zdania, że o ile stosowanie tej zasady powinno stworzyć korzystne warunki do lepszego wykorzystania i skuteczniejszego działania funduszy, o tyle nie powinno ono zwiększyć złożoności wdrażania programów ze szkodą dla organów zarządzających i beneficjentów;

46. podkreśla również, że należy podjąć wysiłki na rzecz uproszczenia i uzupełnienia przepisów w zakresie zaangażowania podmiotów prywatnych; zaleca ustanowienie systemów inżynierii finansowej, na wzór systemów JEREMIE i JESSICA, w celu uproszczenia projektów transgranicznych będących nośnikiem rozwoju gospodarczego, ułatwienia udziału podmiotów prywatnych i ustanowienia partnerstw publiczno-prywatnych;

Uwidocznienie współpracy terytorialnej

47. wyraża ubolewanie, że współpraca terytorialna cierpi na brak widoczności, zarówno na poziomie administracji krajowych i lokalnych, jak i dla obywateli; wzywa w związku z tym do skuteczniejszego informowania o zrealizowanych już projektach;

48. wzywa Komisję do rozpatrzenia rozwiązań umożliwiających lepszą widoczność EUWT i ich działań dla podmiotów zaangażowanych we współpracę terytorialną i dla obywateli;

49. jest zdania, że podyktowana względami historycznymi bliskość kulturowa i językowa regionów granicznych poszczególnych państw członkowskich powinna zostać podkreślona i wykorzystana w celu ożywienia współpracy transgranicznej;

50. uważa, że bardziej intensywna współpraca w dziedzinie edukacji i kultury, poprzez pomoc w realizacji celów strategii Europa 2020 dotyczących inteligentnego i sprzyjającego włączeniu społecznemu wzrostu, zwiększyłaby poziom uczestnictwa obywateli oraz organizacji pozarządowych, a także przyczyniłaby się do uwidocznienia współpracy terytorialnej, poprzez likwidację barier psychicznych, wciąż stanowiących przeszkodę we wzajemnym zbliżeniu się obywateli;

51. Wzywa do lepszej koordynacji między organami zarządzającymi i już istniejącymi organami transgranicznymi, takimi jak np. Euroregiony, podczas realizacji programów transgranicznych, aby zapewnić wysoki stopień jakości i przejrzystości projektu oraz jego bliskości obywatelom;

52. wzywa do lepszej koordynacji komunikacji pomiędzy wszystkimi podmiotami zaangażowanymi w proces wdrażania współpracy terytorialnej, sugeruje, żeby wszystkie programy danej sekcji przyjęły łatwo rozpoznawalne, indywidualne logo (np. poprzez przywrócenie łatwo rozpoznawalnego znaku 'INTER-REG'), stosowane w połączeniu z logo każdego programu (którego wielkość zostanie prawdopodobnie ustandaryzowana) i wzywa Komisję do zaproponowania przed rozpoczęciem kolejnego okresu programowania szerokiej medialnej kampanii informacyjnej w obszarach granicznych na temat korzyści i osiągnięć uzyskanych ze współpracy terytorialnej;

*

*

*

53. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i państwom członkowskim.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Aktualna sytuacja oraz przyszła synergia między EFRR a innymi funduszami strukturalnymi na rzecz zwiększenia skuteczności

P7_TA(2011)0286

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie aktualnej sytuacji i przyszłych synergii na rzecz większej skuteczności EFRR i innych funduszy strukturalnych (2010/2160(INI))

(2012/C 390 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 174 akapit pierwszy i art. 175 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 9 ust. 4,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 października 2008 r. w sprawie zarządzania i partnerstwa na szczeblu krajowym i regionalnym i podstawy dla projektów w dziedzinie polityki regionalnej ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie polityki spójności: inwestowanie w realną gospodarkę ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie komplementarności i koordynacji polityki spójności ze środkami w zakresie rozwoju obszarów wiejskich ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie zielonej księgi w sprawie spójności terytorialnej oraz stanowiska w debacie na temat przyszłej reformy polityki spójności ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wdrażania synergii funduszy przeznaczonych na badania naukowe i innowacje w rozporządzeniu (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz siódmego programu ramowego w dziedzinie badań i rozwoju w miastach i regionach, jak również w państwach członkowskich i w Unii ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wkładu polityki spójności w osiągnięcie celów lizbońskich i celów strategii UE 2020 ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie przybliżenia jednolitego rynku konsumentom i obywatelom ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie polityki spójności i polityki regionalnej UE po 2013 r. ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.⁽²⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.⁽³⁾ Dz.U. C 15 E z 21.1.2010, s. 10.⁽⁴⁾ Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 113.⁽⁵⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 46.⁽⁶⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 65.⁽⁷⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 104.⁽⁸⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 120.⁽⁹⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 84.⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0356.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie dobrego sprawowania rządów w odniesieniu do polityki regionalnej UE ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dwudzieste sprawozdanie roczne Komisji z dnia 21 grudnia 2009 r. na temat realizacji funduszy strukturalnych (2008), (COM(2009)0617/2),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. „EUROPA 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2010 r. „Polityka spójności: Sprawozdanie strategiczne 2010 dotyczące realizacji programów na lata 2007–2013” (COM(2010)0110),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2010 r. „Polityka regionalna jako czynnik przyczyniający się do inteligentnego rozwoju w ramach strategii Europa 2020” (COM(2010)0553),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 października 2010 r. „Przegląd budżetu UE” (COM(2010)0700),
 - uwzględniając piąte sprawozdanie Komisji z listopada 2010 r. w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: przyszłość polityki spójności (piąte sprawozdanie w sprawie spójności),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie wniosków z piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej (COM(2010)0642),
 - uwzględniając pismo skierowane do przewodniczącego Komisji przez komisarzy do spraw polityki regionalnej, gospodarki morskiej i rybołówstwa, zatrudnienia, spraw społecznych i włączenia społecznego oraz rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego i opinie Komisji Budżetowej oraz Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0141/2011),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 174 TFUE w celu wspierania harmonijnego rozwoju całej Unii, rozwija ona i prowadzi działania służące wzmocnieniu swojej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej,
- B. mając na uwadze, że zgodnie z punktem 40 preambuły do rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 programowanie powinno zapewniać wzajemną koordynację zarówno między funduszami, jak i między funduszami a innymi istniejącymi instrumentami finansowymi, EBI i Europejskim Funduszem Inwestycyjnym (EFI) oraz że taka koordynacja powinna obejmować również przygotowywanie złożonych planów finansowych i partnerstwa publiczno-prywatne,
- C. mając na uwadze, że w ramach strategii „Europa 2020” Komisja zobowiązała się wykorzystać instrumenty finansowe UE, m.in. rozwój obszarów wiejskich, fundusze strukturalne, programy dotyczące działalności badawczo-rozwojowej, sieci transeuropejskie (TEN), program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP) oraz EBI, jako elementy konsekwentnej strategii finansowania, łączącej publiczne i prywatne środki UE i państw członkowskich, w kontekście jednego z projektów przewodnich zatytułowanego „Europa efektywnie korzystająca z zasobów”, odzwierciedlając w ten sposób potrzebę spójności między politykami i instrumentami,
- D. mając na uwadze, że w piątym sprawozdaniu w sprawie spójności wyraźnie uznaje się, że skuteczne działania na rzecz rozwoju regionalnego wymagają ścisłej koordynacji publicznych strategii politycznych na wszystkich szczeblach,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0468.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- E. mając na uwadze, że w swoich konkluzjach z dnia 14 czerwca 2010 r. dotyczących przygotowanego przez Komisję sprawozdania strategicznego z roku 2010 dotyczącego realizacji programów prowadzonych w ramach polityki spójności Rada podkreśliła „potrzebę dalszego zwiększania koordynacji polityki spójności z innymi politykami unijnymi i krajowymi, by tam, gdzie to konieczne, zwiększyć skuteczność w osiąganiu wspólnych celów w bardziej skoordynowany sposób”, a także „prawdziwą wartość dodaną przyjęcia jednego podejścia strategicznego oraz wspólnych zasad wykonawczych dla Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Społecznego, w ogólnych ramach polityki spójności”,
- F. mając na uwadze, że w piśmie skierowanym do przewodniczącego Komisji José Manuela Barroso komisarze do spraw polityki regionalnej, gospodarki morskiej i rybołówstwa, zatrudnienia, spraw społecznych i włączenia społecznego oraz rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich uznali „potrzebę wzmocnienia integracji poszczególnych polityk UE w celu zapewnienia zrównoważonego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, który Unia musi osiągnąć”, proponując „opracowanie wspólnych unijnych ram strategicznych dla EFRR, EFS, Funduszu Spójności, EFRROW oraz EFR na okres po 2013 r.”,
- G. mając na uwadze, że reforma polityki strukturalnej na okres programowania 2007–2013 doprowadziła do oddzielenia rozwoju obszarów wiejskich od ogólnych ram funduszy strukturalnych,
- H. mając na uwadze, że racjonalizacja wydatków wymaga większej skuteczności i efektywności polityk na szczeblu UE, a także na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, oraz mając na uwadze, że ściślejsza koordynacja i komplementarność są istotnymi elementami modernizacji polityki spójności w przyszłości,
- I. mając na uwadze, że bez wspierających ram polityki obecne synergie zależą w dużym stopniu od organizacyjnych i strategicznych zdolności beneficjentów w zakresie łączenia wsparcia z różnych instrumentów UE,
- J. mając na uwadze, że podejście oparte na rozwoju lokalnym może w znaczący sposób przyczynić się do skuteczności i efektywności polityki spójności oraz mając na uwadze, że polityka spójności pozostaje kluczowym instrumentem przy podejmowaniu wyzwań charakterystycznych dla danego regionu, podczas gdy silnemu wymiarowi miejskiemu polityki spójności odzwierciedlającemu szersze obszary funkcjonalne muszą towarzyszyć zrównoważone warunki synergetycznego rozwoju obszarów miejskich, podmiejskich i wiejskich,
- K. mając na uwadze, że istnieje nagle potrzebą, a także presja w zakresie konsolidacji budżetów publicznych, oraz że wymaga to podjęcia bardziej innowacyjnych działań w celu zwiększenia oddziaływania wszelkich dostępnych sposobów finansowania, oraz mając na uwadze, że skuteczna koordynacja polityk i instrumentów przełoży się na oszczędności czasu i zasobów, a także na realnie zwiększoną skuteczność i efektywność,
- L. mając na uwadze, że należy poszukiwać koordynacji i synergii zarówno w strukturze poziomej (z zachowaniem spójności w ramach różnych polityk), jak i w strukturze pionowej (z uwzględnieniem współpracy i koordynacji pomiędzy różnymi szczeblami sprawowania rządów),
- M. mając na uwadze, że niejednolite podejście może prowadzić do powstawania luk w politykach UE czy też do tworzenia częściowo nakładających się na siebie lub wręcz sprzecznych ze sobą polityk, sprzecznych działań publicznych i powielania zasobów, co wpływa zarówno na regionalną skuteczność polityk publicznych, jak też na skutki tych polityk dla całego kraju, a także mając na uwadze, że koncepcja podejścia zintegrowanego wydaje się niewystarczająco uwypuklona w najnowszych dokumentach Komisji dotyczących polityki,
- N. mając na uwadze, że bardziej zintegrowana, spójna, skuteczna i efektywna polityka spójności wymaga większych wysiłków na rzecz dostosowania polityk UE do konkretnych potrzeb i zasobów różnych terytoriów i regionów Unii,

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- O. mając na uwadze, że strategiczne wytyczne – w kontekście ogólnych wytycznych dotyczących poprawy dostępu do finansowania – wymagają lepszej koordynacji pomiędzy funduszami,
- P. mając na uwadze, że w strategicznych wytycznych wyraźnie wzywa się do sprzyjania synergii pomiędzy politykami strukturalnymi, zatrudnienia i rozwoju obszarów wiejskich, podkreślając, że państwa członkowskie powinny w tym kontekście zapewnić synergię i spójność pomiędzy działaniami, które na danym terytorium i w określonym obszarze działalności będą finansowane przez EFRR, Fundusz Spójności, EFS, Europejski Fundusz Rybacki i Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW); mając na uwadze, że stwierdza się w nich także, że główne zasady przewodnie w odniesieniu do przebiegu linii podziału i mechanizmów koordynacji pomiędzy działaniami wspieranymi przez różne fundusze powinny być określone w narodowych strategicznych ramach odniesienia/krajowych planach strategicznych,
- Q. mając na uwadze, że Rada w swych konkluzjach z dnia 21 lutego 2011 r. dotyczących piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej zwróciła się do Komisji o rozważenie możliwości przygotowania programów wielofunduszowych,
- R. mając na uwadze, że pewne regiony Unii Europejskiej sąsiadują z krajami trzecimi korzystającymi ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) oraz mając na uwadze, że powinno się szczególnie uwypuklić współdziałanie finansowania niektórych projektów, aby umożliwić podniesienie potencjału w zakresie rozwoju europejskich regionów, które wykazują się takimi cechami,
- S. mając na uwadze, że w śródkresowym przeglądzie uznaje się ograniczony charakter elastyczności budżetowej oraz istnienie przeszkód dla zmiany priorytetów nawet w ramach programów, z jednocześnie zwróceniem uwagi na to, że niespójności pomiędzy programami i duże obciążenia administracyjne ograniczają skuteczność,
- T. mając na uwadze, że w obecnej sytuacji pokryzysowej bardziej istotne niż przed kryzysem jest zrozumienie procesów zachodzących w gospodarkach państw członkowskich i wyników osiągniętych poprzez wykorzystanie zasobów UE,
- U. mając na uwadze, że ważną rzeczą jest zapewnienie widoczności i „europejskiej wartości dodanej” wkładu UE,

Czas i miejsce na lepszą koordynację i synergię

1. wzywa do zaproponowania jednolitych ram strategicznych już na kolejny okres finansowania po 2013 r. w celu zapewnienia wspólnego podejścia oraz do wykorzystania synergii pomiędzy wszystkimi działaniami, które służą w terenie kolejnym celom polityki spójności określonym w Traktatach oraz są finansowane przez EFRR, Fundusz Spójności, EFS, EFRROW i Europejski Fundusz Rybacki;
2. wskazuje, że celem polityki spójności powinien być trwały i inteligentny wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu, który rozkłada się równomiernie pod względem terytorialnym i społecznym, redukcja występujących między regionami różnic w rozwoju, tworzenie miejsc pracy, poprawa jakości życia, przygotowanie pracowników do pracy na nowych stanowiskach, w tym w dziedzinie zrównoważonej gospodarki, spójność społeczna i terytorialna oraz realizacja europejskiego modelu socjalnego, który stanowi element składowy spójności i konkurencyjności gospodarki europejskiej;
3. utrzymuje, że polityka spójności powinna być wykorzystywana w celu osiągnięcia trwałego wzrostu w UE, sprawiedliwego i równego podziału dóbr dzięki wspieraniu konkurencji i dążeniu do zmniejszenia społeczno-gospodarczych nierówności występujących pomiędzy regionami UE;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

4. uważa, że polityka spójności jest jednym z filarów polityki gospodarczej UE na rzecz strategii dotyczącej długoterminowych inwestycji i włączenia społecznego; uważa, że prowadząc do zrównoważonego i harmonijnego rozwoju Unii Europejskiej, polityka spójności zapewnia wsparcie najmniej rozwiniętym regionom i grupom znajdującym się w niekorzystnej sytuacji; stwierdza, że korzystne dla wszystkich sukcesy gospodarcze UE stanowią europejską wartość dodaną; w związku z tym popiera utrzymanie dotychczasowego statusu polityki spójności i jej właściwe finansowanie;
5. z zadowoleniem przyjmuje zawarty w komunikacie w sprawie przeglądu budżetu wniosek o przyjęcie przez Komisję wspólnych ram strategicznych w celu wzmocnienia integracji polityk UE na rzecz realizacji strategii Europa 2020; wzywa w tym kontekście do wspierania synergii między formami finansowania sztabowych inicjatyw strategii UE 2020; zaznacza jednak, że zwiększona synergia pomiędzy działaniami finansowanymi przez wspomniane powyżej fundusze w ramach wspólnych ram strategicznych ma kluczowe znaczenie nie tylko dla osiągnięcia celów strategii Europa 2020, lecz także i przede wszystkim dla osiągnięcia celów polityki spójności określonych w Traktacie;
6. z zadowoleniem przyjmuje piąte sprawozdanie w sprawie spójności, które – mimo że skupia się głównie na podkreśleniu wkładu, jaki mogą wnieść regiony i polityka spójności na rzecz realizacji celów strategii Europa 2020 – zawiera jednak szereg wniosków, które potwierdzają zasadniczą rolę zwiększonej synergii pomiędzy funduszami strukturalnymi, w tym z Funduszem Spójności;
7. uważa, że wydatki w zakresie polityki spójności muszą zostać zracjonalizowane poprzez zmniejszenie rozdrobnienia instrumentów i kanałów finansowania oraz wspieranie większej zgodności między różnymi instrumentami finansowania; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji o lepsze ustalanie priorytetów i o tematyczne skupienie działań UE oraz zasobów krajowych na szeregu priorytetów w celu osiągnięcia ściślejszej koordynacji pomiędzy funduszami w zakresie wzmocnienia strategicznego charakteru tej polityki; podkreśla jednak, że państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne w dalszym ciągu potrzebują wystarczającej elastyczności, aby dostosować priorytety do swoich konkretnych potrzeb rozwojowych;
8. z zadowoleniem przyjmuje wniesioną przez Komisję propozycję dotyczącą umów o partnerstwie na rzecz rozwoju i inwestycji mającą na celu poprawę koordynacji między funduszami wspólnotowymi a finansowaniem ze środków krajowych przeznaczonym na cele i programy; podkreśla konieczność włączenia organów władzy lokalnej i regionalnej w proces planowania i realizacji tych umów; wzywa do skoordynowania umów z krajowymi reformami obszarów polityki sektorowej o oddziaływaniu terytorialnym (np. transport i infrastruktura badań i rozwoju);
9. podkreśla, że wiele inicjatyw w dziedzinie rozwoju gospodarczego w ramach polityki spójności nie tworzy po prostu możliwości, których wykorzystanie byłoby pożądane, lecz tak naprawdę, by móc odnieść sukces, zależy od uwzględnienia zarówno aspektu ludzkiego, jak i materialnego (na przykład ulepszenia infrastruktury nie pociągają za sobą automatycznie większego wzrostu, jeśli nie są połączone z inwestowaniem w kształcenie, przedsiębiorczość i innowacje); uważa jednak, że zwiększona synergia pomiędzy EFRR, EFS i Funduszem Spójności zmaksymalizuje oddziaływanie tych funduszy w dziedzinie rozwoju;
10. zwraca uwagę na rolę, jaką odgrywa Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego w skutecznym wykorzystaniu Europejskiego Funduszu Społecznego, ponieważ EFRR jest odpowiedzialny za tworzenie warunków, takich jak odpowiednia infrastruktura i jej adekwatna dostępność, bez których inwestycje w dziedzinie zatrudnienia nie mogą przynieść efektów;
11. podkreśla, że kryzys gospodarczy dodatkowo pogłębił potrzebę podjęcia pilnych działań w dziedzinach, którymi zajmuje się Europejski Fundusz Społeczny, w szczególności działań na rzecz zatrudnienia, przekwalifikowania zawodowego, włączenia społecznego i zmniejszenia ubóstwa;
12. podkreśla, że EFS, będący narzędziem wspierającym kształcenie ustawiczne, zdobywanie kwalifikacji zawodowych i przekwalifikowywanie, należy uznać za niezbędny środek, którego potencjał nie został w pełni wykorzystany, służący wspieraniu wszechstronnego i skutecznego wzrostu Europy, której konkurencyjność jest oparta na wiedzy;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

13. podkreśla, że ukierunkowane i skoordynowane opracowywanie polityki zapewniłoby priorytetowe traktowanie inwestycji, które mają największy wpływ na konkurencyjność i rozwój gospodarczy w regionach;

14. jest zdania, że działania w zakresie rozwoju obszarów wiejskich w ramach EFRROW oraz działania na rzecz zrównoważonego rozwoju obszarów rybackich w ramach Europejskiego Funduszu Rybackiego powinny być włączone w jednolite ramy wraz z innymi funduszami strukturalnymi, a mianowicie EFRR, Funduszem Spójności i EFS; wzywa zatem Komisję do dokonania oceny tego, w jakim stopniu możliwe jest zapewnienie kompleksowego podejścia do rozwoju społeczności wiejskich i rybackich, zgodnie z celem spójności terytorialnej, poprzez przesunięcie działań w zakresie rozwoju lokalnego realizowanych w ramach dwóch odnośnych funduszy do „parasola spójności” lub co najmniej poprzez bardziej wyraźną synergię pomiędzy wszystkimi funduszami; uważa, że takie podejście uwzględniłoby kontekst kluczowych strategii politycznych o oddziaływaniu terytorialnym oraz umożliwiłoby podmiotom na szczeblu regionalnym i lokalnym aktywnie zaangażowanym w procesy rozwojowe skuteczne prowadzenie właściwej dla danego miejsca polityki dopasowanej do terytorialnych potrzeb obszarów wiejskich i rybackich lub małych wysp;

15. podkreśla, że należy w coraz większym stopniu zwiększać koordynację nie tylko między instrumentami polityki spójności jako takimi (EFRR, EFS i Fundusz Spójności), lecz także między działaniami finansowanymi przez te instrumenty a działaniami prowadzonymi w ramach TEN, siódmego programu ramowego i CIP;

16. twierdzi, że w ramach projektów transgranicznych synergia może mieć istotne znaczenie w obrębie celu współpracy terytorialnej między EFRR a instrumentami przedakcesyjnymi i sąsiedztwa; wzywa Komisję do zbadania, w jakich przypadkach można by także poszukiwać koordynacji z innymi instrumentami należącymi do zewnętrznych aspektów polityki UE, takimi jak np. EFR;

17. uważa, że wzajemne wzmocnienie i koordynacja polityk UE mogą bez wątpienia zapewnić najlepsze z możliwych rezultatów wykorzystania środków z budżetu UE; wzywa do opracowywania inicjatyw związanych z inżynierią finansową, takich jak instrumenty finansowane przez EBI, oraz do szerszego korzystania z takich instrumentów;

18. podkreśla jednak fakt, że wiele państw członkowskich zmagają się z trudnościami w związku z koordynowaniem różnych funduszy i jawnie wyraziło obawy dotyczące braku synergii, a w niektórych przypadkach nawet częściowego pokrywania się funduszy; podkreśla w związku z tym że skomplikowane przepisy dotyczące zarządzania funduszami wymagają zbyt wysokiego poziomu zdolności instytucjonalnych, aby przezwyciężyć przeszkody i w zadowalający sposób koordynować proces wdrażania podkreśla znaczenie współfinansowania i konieczność uproszczenia jego zasad tak, by umożliwić wzmocnienie synergii między funduszami strukturalnymi;

19. podkreśla, że uproszczenie – kluczowe dla powodzenia polityki spójności – musi być przeprowadzone zarówno na poziomie krajowym, jak i regionalnym, co przyniesie poprawę wyników; wzywa Komisję do zaproponowania w przyszłości prostszej struktury odnośnej polityki, zakładającej większą elastyczność, proporcjonalność i przejrzystość korzystania z funduszy, co ułatwi ich pełną i szybką absorpcję;

20. przypomina, że jedną z głównych przyczyn, dla których EFRR i pozostałe fundusze strukturalne zabiegają o efektywne kierowanie pieniędzy na projekty o większym potencjale w zakresie generowania rozwoju gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, jest nadmierny nacisk na zdolność absorpcyjną, zamiast na wyniki;

21. opowiada się za polityką spójności bardziej zorientowaną na wyniki, mniej koncentrującą się na prawidłowości wydatków i procedur, ale prowadzącą do skutecznej równowagi między jakością interwencji a kontrolą finansową i administracyjną; zaleca wprowadzenie odpowiednich mechanizmów oceny, aby zwiększyć potencjał instytucjonalny i administracyjny organów odpowiedzialnych za zarządzanie programami, co przyczyni się do poprawy jakości wydatków i do obniżenia poziomu błędów;

22. opowiada się za mniej skomplikowanym i bardziej elastycznym kształtem przyszłej polityki spójności, który ułatwi jak największą absorpcję i skuteczne wykorzystanie środków;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

23. podkreśla, że europejska wartość dodana może i powinna być osiągana poprzez zapewnienie większej synergii między instrumentami finansowymi w ramach polityki spójności oraz lepszą koordynację pomiędzy tymi i innymi instrumentami finansowania;

Jeden cel: spójność; jeden zestaw instrumentów do jej realizacji

24. uważa, że wspólne przepisy dotyczące zarządzania, kwalifikowalności, audytu i sprawozdawczości w odniesieniu do przedsięwzięć finansowanych przez EFRR, EFS, Fundusz Spójności, EFRROW i Europejski Fundusz Rybacki (zwłaszcza dotyczące środków na rzecz wspierania gospodarczego zróżnicowania obszarów wiejskich i rybackich) nie tylko odegrałyby kluczową rolę w ulepszaniu i ułatwianiu skuteczniejszego wdrażania programów polityki spójności, lecz także w istotny sposób wspomogłyby wysiłki na rzecz uproszczenia; uważa ponadto, że uprościłoby to zarówno korzystanie z funduszy przez beneficjentów, jak i zarządzanie funduszami przez władze krajowe, zmniejszyło ryzyko pomyłek podczas różnicowania stawek, jeżeli zachodzi taka potrzeba, w celu odzwierciedlenia specyfiki konkretnych strategii politycznych i instrumentów oraz potrzeb beneficjentów, a jednocześnie ułatwiło uczestnictwo w programach polityki spójności mniejszym zainteresowanym podmiotom, a także wykorzystanie dostępnego finansowania pod warunkiem, że uproszczeniu temu będzie towarzyszyć wystarczająca pula środków finansowych przeznaczonych na pomoc techniczną;

25. nalega, aby Europejski Fundusz Społeczny pozostał objęty rozporządzeniem w sprawie ogólnych przepisów dotyczących funduszy; podkreśla zatem potrzebę utrzymania i wzmocnienia modelu jednolitego ogólnego rozporządzenia obejmującego zasady zarządzania, kwalifikowalności, audytu, kontroli i sprawozdawczości, połączonego z krótkimi i właściwymi dla konkretnego funduszu przepisami odzwierciedlającymi poszczególne cele polityki każdego z funduszy; podkreśla ponadto, że koordynacja musi przebiegać na wszystkich szczeblach tworzenia polityki, począwszy od planowania strategicznego, przez realizację i płatności, aż do zamknięcia, audytu, kontroli i oceny;

26. wzywa Komisję do zbadania najsukursniejszych sposobów zwiększenia synergii w terenie; sugeruje w związku z tym zwrócenie uwagi na możliwość zezwolenia państwom członkowskim na zdecydowanie się na korzystanie w danym regionie z tylko jednego programu operacyjnego obejmującego różne fundusze lub z wieloregionalnego programu operacyjnego w ramach strategii makroregionalnych, obejmującego różne fundusze (EFRR, EFS, Fundusz Spójności, EFRROW i Europejski Fundusz Rybacki) i znajdującego się pod kontrolą jednego organu zarządzającego, ze zwróceniem szczególnej uwagi na wkład regionów w podejście zdecentralizowane i zapewnienie regionom większej autonomii i elastyczności, aby mogły uczestniczyć w opracowywaniu własnych strategii i wykorzystywać regionalne i lokalne szczeble administracyjne; proponuje, by zarządzające władze krajowe państw członkowskich opracowywały w przyszłości programy operacyjne, tak by były one jak najlepiej dostosowane do priorytetów lokalnych i regionalnych;

27. wzywa Komisję do rozważenia programów wielofunduszowych dla państw członkowskich i regionów, które pragną z nich korzystać; uważa, że przyczyniłoby się to do bardziej zintegrowanych i elastycznych metod pracy i zwiększyłoby skuteczność poszczególnych funduszy (EFRR, EFS, Fundusz Spójności, EFRROW, EFR oraz 7. program ramowy w zakresie badań);

28. wzywa Komisję do przedłożenia wniosków w sprawie przeglądu przepisów dotyczących finansowania krzyżowego oraz zmniejszania przeszkód w ich stosowaniu, w oparciu o rzetelne i szczegółowe dane na temat ich wykorzystywania i oddziaływania, w celu zapewnienia większego uproszczenia i pewności prawa w ich stosowaniu w porównaniu z obecnie obserwowaną sytuacją;

29. domaga się, aby sprecyzowano zasięg terytorialny i zharmonizowano zasady dotyczące warunków uprawniających do wydatkowania w obszarach wiejskich i podmiejskich, które to zasady obowiązują w odniesieniu do EFRR i EFRROW, w celu uniknięcia niepotrzebnego ząębienia się obu funduszy; nalega na konieczność bezpośredniej współpracy przy wyborze i śledzeniu projektów finansowanych przez te dwa fundusze w danym obszarze;

30. podkreśla wartość dodaną, jaką finansowanie krzyżowe między EFRR a EFS wnosi do elastyczności, w odniesieniu do projektów dotyczących integracji społecznej i strategii zintegrowanego rozwoju; wzywa Komisję do stworzenia systemu pojedynczych punktów kontaktowych mających za zadanie informować zainteresowane podmioty oraz udzielać im praktycznych wskazówek i doradzać, aby zagwarantować, że obywatele są na bieżąco informowani zarówno o finansowaniu krzyżowym, jak i, ogólnie, o synergii między funduszami; nalega, by ta troska o uproszczenie procedur była widoczna dla obywateli oraz by jej ostatecznym celem było ograniczenie wymaganych informacji do niezbędnego minimum;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

31. uważa, że rozwój zasobów ludzkich i poprawa upowszechniania informacji stanowią warunki wstępne pomyślnej absorpcji funduszy i właściwej realizacji różnych projektów;

32. podkreśla jednocześnie znaczenie zwiększania zdolności administracyjnych w państwach członkowskich, na szczeblu regionalnym i lokalnym, a także pośród zainteresowanych podmiotów w celu przezwyciężania przeszkód na drodze ku skutecznej synergii pomiędzy funduszami strukturalnymi a innymi funduszami oraz w celu wspierania skutecznego opracowywania polityki i jej wdrażania; podkreśla zasadniczą rolę, którą w tym względzie ma do odegrania Komisja;

33. wzywa Komisję do wzmocnienia zarówno pomocy technicznej, jak i szkoleń przeznaczonych dla administracji krajowych, regionalnych i lokalnych w celu zwiększenia potencjału i wiedzy o przepisach dotyczących problemów związanych z wdrażaniem;

34. wzywa państwa członkowskie do priorytetowego traktowania inwestycji w potencjał instytucjonalny i do uproszczenia przepisów krajowych z myślą o zmniejszeniu obciążenia administracyjnego i zwiększeniu zdolności absorpcyjnej;

35. przypomina w związku z tym o istotnym znaczeniu przestrzegania zasady pomocniczości i zasady wielopoziomowego sprawowania rządów dla wspierania koordynacji między różnymi organami decyzyjnymi i wzmocnienia synergii między różnymi instrumentami finansowania;

36. uważa, że aktywny udział partnerów społecznych poprzez stały dialog społeczny i terytorialny ma zasadnicze znaczenie dla lepszego wykorzystania środków;

37. uznaje, że wpływ kryzysu gospodarczego nie jest jednakowy na terytorium UE i w różnym stopniu dotyka obywateli UE; uważa, że nowa strategia wykorzystania funduszy będzie bardziej skuteczna, jeżeli obejmie również lokalne i regionalne szczeble władzy, które są w stanie dostosować strategiczne cele do lokalnych uwarunkowań, między innymi poprzez zorganizowany dialog ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, organizacjami propagującymi prawa związane z płcią, partnerami społecznymi i organizacjami pozarządowymi, a także z instytucjami finansowymi i bankowymi; uważa, iż podczas formułowania celów politycznych należy odpowiednio uwzględniać potrzeby regionalne i lokalne;

38. wzywa Komisję do opracowania europejskich wytycznych w dziedzinie zarządzania wielopoziomowego oraz do zachęcania państw członkowskich do ich wdrażania zgodnie ze specyficznymi priorytetami lokalnymi i regionalnymi, a także do rozszerzania mechanizmów zarządzania w ramach polityki spójności (np. programowanie, finansowanie i wdrażanie w ramach partnerstwa pomiędzy szczeblami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi) na te fundusze, które objęte są planowanymi wspólnymi ramami strategicznymi w celu zwiększenia skuteczności i efektywności wydatków publicznych;

39. wzywa Komisję, aby podczas opracowywania nowych wspólnych ram strategicznych i składania wniosków w sprawie rozporządzeń uwzględniła rozwiązania umożliwiające partnerstwu lokalnym i regionalnym (miastom, miasteczkom, regionom funkcjonalnym, grupom władz lokalnych) włączanie rozmaitych źródeł finansowania UE w spójne i zintegrowane ramy na ich odnośnych terytoriach;

*

* *

40. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i państwom członkowskim.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Upoważnienie do rozmów trójstronnych dotyczących projektu budżetu na rok 2012

P7_TA(2011)0296

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie upoważnienia do rozmów trójstronnych dotyczących projektu budżetu na rok 2012 (2011/2019(BUD))

(2012/C 390 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt budżetu na rok budżetowy 2012, przyjęty przez Komisję dnia 20 kwietnia 2011 r. (SEC(2011)0498),
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (PMI) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie ogólnych wytycznych dotyczących przygotowania budżetu na rok 2012 ⁽²⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie wytycznych budżetowych na rok 2012,
 - uwzględniając tytuł II rozdział 7 Regulaminu,
 - uwzględniając pismo Komisji Rybołówstwa,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Kontroli Budżetowej, Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Spraw Konstytucyjnych, a także Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0230/2011),
- A. mając na uwadze, że procedura budżetowa na rok 2012 jest drugą procedurą realizowaną w oparciu o Traktat z Lizbony i że z ubiegłorocznych doświadczeń można wyciągnąć ważne nauki,
- B. mając na uwadze, że planowane na lipiec rozmowy trójstronne powinny umożliwić przedstawicielom obydwu organów władzy budżetowej przedyskutowanie priorytetów, które zostały przez nie ustalone w związku z rocznym budżetem na rok 2012, oraz ewentualne znalezienie wspólnej płaszczyzny porozumienia możliwej do uwzględnienia przez nie w odnośnych czytaniach,
- C. mając na uwadze, że polska i węgierska prezydencja zobowiązały się publicznie do prowadzenia otwartego, konstruktywnego i politycznego dialogu z PE w kwestiach budżetowych,
- D. mając na uwadze, że z tego względu oczekuje się, iż cała Rada będzie postępować w trakcie procedury jak wiarygodny partner polityczny, unikając dokonywania arbitralnych lub czysto arytmetycznych cięć w pozycjach budżetowych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0114.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Projekt budżetu na rok 2010 – ocena ogólna

1. przypomina, że w swej rezolucji z dnia 24 marca 2011 r. PE umieścił strategię „Europa 2020 na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” w centrum strategii budżetowej na rok 2012 w celu wsparcia Europy, tak aby mogła wyjść mocniejsza z kryzysu gospodarczego i społecznego;

2. przypomina, że wspieranie inteligentnej, zrównoważonej i sprzyjającej włączeniu społecznemu gospodarki, która tworzy miejsca pracy i wysokiej jakości zatrudnienie poprzez zrealizowanie siedmiu głównych inicjatyw strategii Europa 2020 jest wspólnie wspieranym celem 27 państw członkowskich UE oraz instytucji UE; przypomina, że realizacja tej strategii będzie wymagała wielu przyszłościowych inwestycji do 2020 r., o wartości szacowanej przez Komisję Europejską na co najmniej 1 800 mld EUR zgodnie z komunikatem w sprawie przeglądu budżetu UE (COM(2010)0700); z tego względu podkreśla, że niezbędne inwestycje zarówno na poziomie UE, jak i państw członkowskich muszą mieć miejsce teraz i nie mogą być dłużej opóźniane w trosce o lepszą edukację na wszystkich poziomach, wspieranie włączenia społecznego zwłaszcza dzięki zmniejszeniu ubóstwa, a także powstanie społeczeństwa opartego na wiedzy i wykorzystującego ogólne możliwości naukowe i technologiczne UE; w tym kontekście kładzie nacisk na potrzebę wspierania badań i rozwoju, innowacji oraz MŚP i opracowywania zasobooszczędnych technologii;

3. w tym kontekście jest głęboko zaniepokojony tym, że obecny kryzys spowodował spadek inwestycji publicznych w niektórych z tych obszarów wskutek dostosowania budżetu krajowego przez państwa członkowskie; apeluje o odwrócenie tej tendencji i wyraża zdecydowane przekonanie, że inwestycje muszą być gwarantowane na poziomie wspólnotowym i krajowym, jeśli UE jako całość ma zrealizować cele strategii UE 2020; jest zdania, że budżet UE ma odegrać rolę dźwigni wzmacniającej działania państw członkowskich na rzecz naprawy gospodarczej poprzez inicjowanie i wspieranie krajowych inwestycji, aby zwiększyć wzrost gospodarczy i zatrudnienie; podkreśla w tym względzie, że ogromne znaczenie ma dostosowanie budżetu UE do celów strategii UE 2020; przypomina w tym kontekście, że głównym priorytetem budżetu UE powinno być wspieranie szkoleń, mobilności i zatrudnienia młodzieży, MŚP, a także badań i rozwoju; podkreśla, że jest to w pełni zgodne z dynamiką europejskiego semestru, który jako nowy mechanizm rozszerzonego europejskiego zarządzania gospodarczego ma na celu zwiększenie spójności, synergii i komplementarności budżetu UE i budżetów krajowych przy realizacji wspólnie ustalonych celów strategii UE 2020;

4. przypomina, że strategia UE 2020 i europejski semestr potrzebują wyraźnego wymiaru parlamentarnego oraz jest głęboko przekonany, że bardziej zdecydowane zaangażowanie Parlamentu znacznie poprawiłoby ich demokratyczny charakter i przejrzystość;

5. zauważa, że zaproponowany przez Komisję projekt budżetu UE (PB) na rok 2012 wynosi 147 435 mln EUR w środkach na zobowiązania (146 676 mln EUR bez Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EGF) i rezerwy na pomoc nadzwyczajną (EAR)) oraz 132 738 mln EUR w środkach na płatności; zauważa, że kwoty te stanowią odpowiednio 1,12 % i 1,01 % prognozowanego dochodu narodowego brutto (DNB) UE na 2012 r., i podkreśla, że ta proporcja pozostaje wyraźnie stabilna pomiędzy rokiem 2011 i 2012, przy czym wzrost DNB szacowany jest przez Komisję na co najmniej + 4,7 % w 2012 r. (w cenach bieżących);

6. zwraca uwagę, że jeśli budżet UE ma wnieść wkład we wspólne działania państw członkowskich w trudnych czasach gospodarczych, powinny być one współmierne do rozmiaru, charakterystyki i realnego gospodarczego oddziaływania tego budżetu; uważa, iż należy uwzględnić bieżące działania na rzecz krajowej konsolidacji budżetowej, podejmowane w wielu państwach członkowskich ze względu na brak dyscypliny budżetowej w przeszłości, ale przypomina, że zgodnie z zapisami Traktatu budżet UE nie może wykazywać deficytu oraz że stanowi on tylko 2 % całości wydatków publicznych w UE;

7. zauważa, że poziom rocznej inflacji dla UE-27 na rok 2011 szacowany jest na 2,7 %, co oznacza, iż zaproponowane na 2012 r. nominalne zwiększenie środków na zobowiązania o 3,7 % i środków na płatności o 4,9 % wynosi, w porównaniu do budżetu na rok 2011, w ujęciu realnym odpowiednio 1 %

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

i 2,2 %; podkreśla fakt, że szereg państw członkowskich planuje zwiększenie swych budżetów krajowych, przekraczające rozmiarem to zaproponowane przez Komisję Europejską w odniesieniu do budżetu UE; odnotowuje również działania niektórych państw członkowskich na rzecz ograniczenia deficytu budżetowego i spowolnienia tempa wzrostu długu państwowego, by sprowadzić go do bardziej zrównoważonego poziomu;

8. podkreśla fakt, że zaproponowane dane liczbowe w budżecie rocznym na 2012 r. są spójne z charakterystyką wydatków UE, określoną w wieloletnich ramach finansowych (WRF) na lata 2007-2013, pod warunkiem że władza budżetowa wyrazi zgodę na dokonanie przeglądu WRF, aby uwzględnić w nich dodatkowe potrzeby finansowe projektu ITER; podkreśla, że każdorazowe zwiększenie (lub zmniejszenie) środków w porównaniu do budżetu na rok 2011 musi dlatego zostać poddane ocenie z uwzględnieniem jego skutków w odniesieniu do realizacji programów wieloletnich; podkreśla, że jest to kwestia wiarygodności instytucjonalnej oraz spójności projektu UE w sytuacji, gdy odpowiedzialność i zobowiązania UE stale się zwiększają; w świetle powyższego uważa, iż priorytetem jest wsparcie docelowych obszarów polityki i nowych kompetencji ustanowionych na szczeblu UE znaczącymi i dostrzegalnymi środkami finansowymi;

9. odnotowuje, że zgodnie z PB 2012 poniżej pułapu na 2012 r. uwzględnionego w WRF pozostaje ogólny margines w wysokości 1 603 mln EUR w środkach na zobowiązania; jest zdecydowany w razie konieczności wykorzystać ten dostępny margines, a także ewentualnie inne mechanizmy elastyczności przewidziane w obecnym PMI w celu wsparcia i wzmocnienia określonych ukierunkowanych celów politycznych, które nie zostały wystarczająco ujęte w obecnych WRF; oczekuje pełnej współpracy Rady w odniesieniu do wykorzystania tych mechanizmów;

10. przypomina, że pierwsza runda rozmów w sprawie priorytetów budżetowych rozpoczęła się już w Parlamencie w postaci obszernego zasięgnięcia opinii u jego wyspecjalizowanych komisji przez główną sprawozdawczynię PE ds. budżetu na rok 2012; podkreśla, że proces ten musi być obecnie dostosowany w każdej komisji do jej odnośnego zakresu uprawnień w celu określenia pozytywnych i negatywnych priorytetów budżetowych na rok 2012;

11. odnotowuje szacunki Komisji, zgodnie z którymi ogólnie rzecz biorąc 43,5 % PB 2012 (w środkach na zobowiązania) stanowi wkład w cele strategii UE 2020; uznaje te szacunki za pozytywne, ale niewystarczające; potwierdza, że priorytety określone przez Komisję wydają się spójne z priorytetami określonymi przez Parlament w jego rezolucji w sprawie ogólnych wytycznych dotyczących budżetu na rok 2012, ale apeluje o bardziej ambitne podejście do finansowania strategii Europa 2020; jest jednak zdecydowany dokonać dalszej analizy tych danych, w pełni współpracując z wszystkimi swoimi wyspecjalizowanymi komisjami;

12. stoi na stanowisku, że oprócz realizacji strategii UE 2020 środki w budżecie UE na rok 2012 należy ustalić na odpowiednim poziomie w celu zapewnienia kontynuacji unijnych strategii politycznych i osiągnięcia celów UE; podkreśla w szczególności, że UE musi móc przyjąć odpowiedzialność na skalę światową, szczególnie w świetle „arabskiej wiosny” i niepokoju na Bliskim Wschodzie;

13. stwierdza, że trudna sytuacja gospodarcza w UE zmusiła Komisję do podjęcia pierwszej próby określenia negatywnych priorytetów i oszczędności w niektórych obszarach polityki w porównaniu do pierwotnych zamiarów przedstawionych w programowaniu finansowym, szczególnie w obszarach charakteryzujących się w niedawnej przeszłości słabymi wynikami i niskimi wskaźnikami wykonania, zgodnie z wnioskiem PE w jego rezolucji z dnia 24 marca 2011 r.; zwraca się jednak do Komisji o podanie dodatkowych informacji uzupełniających jej ocenę, aby umożliwić PE jednoznaczne określenie politycznych i budżetowych priorytetów zarówno pozytywnych, jak i negatywnych, a także możliwości dalszych oszczędności i przesunięć środków, przy czym istotne jest, aby wdrażanie programów i działań UE, w tym finansowanie działań mających na celu złagodzenie skutków kryzysu i wspieranie wzrostu gospodarczego, odbywało się nadal na poziomie UE;

14. zdecydowanie ostrzega przed wszelkimi podejmowanymi przez Radę próbami dokonania horyzontalnych cięć w budżecie i przed decydowaniem a priori o ogólnym poziomie środków bez należytego uwzględnienia dokładnej oceny rzeczywistych potrzeb dotyczących osiągnięcia uzgodnionych celów Unii i wywiązania się z jej politycznych zobowiązań; natomiast jeśli cięcia zostaną dokonane, domaga się, aby Rada publicznie je wyjaśniła i wyraźnie określiła, które z unijnych priorytetów politycznych bądź projektów można odłożyć lub z których można całkiem zrezygnować;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

15. zauważa zaproponowane zwiększenie środków na płatności o 4,9 % w porównaniu z 2011 r.; jest przekonany, że Komisja proponuje takie kwoty na podstawie ostrożnej i krytycznej analizy prognoz przedstawionych przez państwa członkowskie, które same wspólnie zarządzają 80 % budżetu UE; odnotowuje, że większa część tego zwiększenia związana jest z potrzebami prawnymi wynikającymi z siódmego programu badań oraz funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności; jest przekonany, że zaproponowany poziom płatności stanowi absolutne minimum niezbędne do pokrycia zobowiązań prawnych UE zaciągniętych w ubiegłych latach i że obowiązkiem UE jest wypełnienie obowiązków prawnych wynikających z tych zobowiązań oraz zadbanie o to, by wykorzystywano cały potencjał programów i jak najszybciej je realizowano; z tego względu usilnie wzywa Radę do powstrzymania się od zmniejszenia proponowanego poziomu płatności; wyraża zamiar utrzymania płatności na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu, szczególnie w obliczu zademonstrowanej przez Radę na początku 2011 r. niechęci do wywiązania się z przyjętego w grudniu 2010 r. formalnego zobowiązania do zapewnienia w razie potrzeby dodatkowych środków;

16. odnotowuje ponadto, że ogólny margines środków na płatności poniżej pułapu WRF pozostaje na wysokim poziomie, gdyż wynosi 8 815 mln EUR; podkreśla fakt, że wszelkie zmniejszenie kwoty zaproponowanej przez Komisję pogorszyłoby z kolei sytuację w odniesieniu do pilnej potrzeby zmniejszenia bezprecedensowego poziomu zobowiązań pozostających do spłaty (RAL) i zapewnienia właściwego wdrażania strategii politycznych i programów UE;

17. w tym kontekście przypomina, że projekt budżetu korygującego nr 3/2011 wykazuje w 2010 r. nadwyżkę budżetową wynoszącą 4,54 mld EUR w płatnościach, z czego kwota 1,28 mld EUR pochodzi z grzywien i odsetek od opóźnień w płatnościach; wyraża rozczarowanie propozycją Komisji, aby obniżyć wkłady państw członkowskich o całą tę kwotę; podkreśla, że choć ta część nadwyżki nie ma wpływu na ogólny poziom deficytu państw członkowskich, może mieć ona istotne znaczenie dla rocznego budżetu UE i może jednocześnie umożliwić wywieranie presji, aby zmniejszyć budżety krajowe państw członkowskich, gdyby okazało się konieczne zapisanie w budżecie UE dodatkowych płatności na potrzeby nieprzewidziane w momencie ustanawiania rocznego budżetu; z tych powodów jest zdania, że dochodów pochodzących z grzywien i odsetek od opóźnień w płatnościach nie powinno się odliczać z zasobów własnych opartych na DNB, ale należy je zapisać w budżecie UE w rezerwie na środki, przeznaczonej na pokrycie wszelkich dodatkowych potrzeb w zakresie płatności, które mogą pojawić w ciągu roku;

Dział 1a

18. odnotowuje wniosek Komisji w PB 2012 o zwiększenie środków na zobowiązania o 12,6 % (do 15 223 mln EUR) i środków na płatności o 8,1 % (do 12 566 mln EUR) w porównaniu do budżetu na 2011 r., ponieważ dział 1a jest kluczowym działem WRF na lata 2007-2013 pod względem osiągnięcia celów strategii Europa 2020, bowiem z niego bezpośrednio lub pośrednio finansowanych jest wszystkich pięć głównych celów i siedem inicjatyw przewodnich tej strategii;

19. wyraża jednak ubolewanie, że większa część zwiększenia środków przewidzianego w ramach omawianego działu na 2012 r. nie wykracza poza zwykły roczny podział wieloletnich całkowitych kwot uzgodnionych przez Parlament i Radę w momencie przyjmowania tych programów i działań; podkreśla zatem, że Komisja w zasadzie nie proponuje zwiększenia – wykraczającego poza pierwotnie zaplanowane środki – wsparcia dla inwestycji pilnie potrzebnych do wdrożenia siedmiu inicjatyw przewodnich, i zwraca uwagę, że niestety skłania się ona ku temu, by przełożyć na WRF po 2013 r. niezbędne duże zwiększenie wspólnych działań finansowych; jest przekonany, że ta postawa poważnie zagrazi realizacji głównych celów do 2020 r.;

20. podkreśla, że wraz z PB 2012 i zaktualizowanym programowaniem finansowym na 2013 r. ogólna kwota środków przyznanych do 2013 r. na kluczowe programy mające na celu realizację strategii UE 2020, takie jak siódmy program ramowy WE w dziedzinie badań (WE PR7), środki w zakresie zwalczania

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

zanieczyszczeń, Marco Polo II, PROGRESS, Galileo i GMES, będzie mniejsza niż kwota odniesienia uzgodniona przez Parlament i Radę podczas zatwierdzania tych programów; stwierdza jednak, że kwoty odniesienia byłyby nieznacznie przekroczone w przypadku następujących głównych programów strategii Europa 2020: programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP), transeuropejskiej sieci transportowej, transeuropejskiej sieci energetycznej, Erasmus Mundus i „Uczenie się przez całe życie”; w stosownych przypadkach zamierza w pełni wykorzystać 5 % elastyczności legislacyjnej dopuszczalnej zgodnie z pkt 37 PMI, aby w dalszym ciągu stymulować kluczowe i niecierpiące zwłoki inwestycje;

21. odnotowuje ponadto, że istotna część nominalnego zwiększenia środków w dziale 1a w PB 2012 w porównaniu do budżetu na rok 2011 związana jest z dodatkowymi środkami w wysokości 750 mln EURO (w środkach na zobowiązania) wymaganych na ITER w 2012 r., z czego 650 mln EURO to rzeczywiście dodatkowe środki, a 100 mln EUR zostało przesunięte ze wszystkich pozycji budżetowych 7PR WE; zdecydowanie potwierdza swój sprzeciw wobec jakiegokolwiek przesunięcia środków z 7PR WE, ponieważ zagroziłoby to jego pomyślnej realizacji oraz znacznie zmniejszyłoby jego wkład w realizację głównych celów i wdrożenie inicjatyw przewodnich strategii Europa 2020;

22. przypomina, że w celu sfinansowania projektu ITER konieczne będzie zatwierdzenie przez władzę budżetową równoległego wniosku Komisji (COM(2011)0226), zmieniającego WRF na lata 2007-2013, w którym zaproponowano sfinansowanie brakującej kwoty 1 300 mln EUR na potrzeby programu ITER w latach 2012 i 2013 poprzez wykorzystanie dostępnych i niewykorzystanych marginesów z 2011 r. w ramach działu 2 i działu 5 WRF na lata 2007-2013 w całkowitej wysokości 840 mln EUR oraz przesunięcie w 2012 r. i 2013 r. 460 mln EUR z 7 PR WE; wyraża gotowość rozpoczęcia negocjacji z Radą w celu zmiany wniosku Komisji poprzez zastosowanie różnych instrumentów przewidzianych w aktualnie obowiązującym PMI z dnia 17 maja 2006 r.;

23. uważa za niepokojące, że – oprócz zaproponowanego przesunięcia 100 mln EUR dla potrzeb projektu ITER – w porównaniu z programowaniem finansowym dodatkowo zmniejszono środki w ramach 7PR WE o 64 mln EUR; domaga się, by Komisja zaproponowała wykorzystanie wszystkich oszczędności (wynoszących ogółem 190 mln EUR) – które mają zostać uzyskane w 2012 r. dzięki ponownej ocenie potrzeb kadrowych i zmniejszeniu wkładów finansowych na niektóre wspólne przedsiębiorstwa – na potrzeby wydatków operacyjnych w ramach 7PR WE;

24. w związku z tym wskazuje na konieczność poprawy warunków finansowania priorytetów dotyczących zrównoważonej energii, technologii przechowywania energii i innych priorytetów dotyczących energii odnawialnej w ramach nowo wprowadzonego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (plan EPSTE), w tym wydajności energetycznej, które mają kluczowe znaczenie dla sprostania wyzwaniom gospodarczym, energetycznym i klimatycznym; uważa, że wyraźne cele w zakresie zrównoważonej polityki energetycznej i wydajności energetycznej mogą zaowocować opłacalnymi rozwiązaniami z korzyścią dla całej gospodarki europejskiej; stwierdza ponadto, że w ramach procedury budżetowej na 2012 r. można zbadać dodatkowe innowacyjne sposoby pobudzania inwestycji oraz wspierania badań i innowacji, takie jak mechanizm finansowania oparty na podziale ryzyka (RSFF);

25. ubolewa, że poprzez ograniczone zwiększenie środków, przewidziane dla programu PROGRESS w PB 2012 w porównaniu z budżetem na rok 2011, Komisja nie będzie w stanie przywrócić kwoty 20 mln EUR na lata 2011-2013, na którą zgodziła się w 2010 r., aby częściowo zrekompensować przesunięcie środków z programu PROGRESS na potrzeby instrumentu mikrofinansowego; przypomina o wkładzie programu PROGRESS w dwie inicjatywy przewodnie strategii UE 2020, a mianowicie „Europejski program walki z ubóstwem” oraz „Młodzież w drodze”; podkreśla, że państwa członkowskie, władze lokalne i regionalne oraz organy krajowe i regionalne korzystają z pomocy w ramach programu PROGRESS w celu wdrażania środków na rzecz uwzględniania problematyki płci przy planowaniu budżetu;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

26. z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie (+ 5,7 mln EUR) ogólnego poziomu środków na zobowiązania dla programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji w porównaniu z pierwotnym zamiarem; wyraża nadzieję, że to zwiększenie środków przyczyni się do poprawy dostępu MŚP do wspomnianego programu oraz do rozwoju konkretnych programów i innowacyjnych mechanizmów finansowych; przypomina w tym kontekście, że MŚP odgrywają kluczową rolę, jeżeli chodzi o pobudzanie gospodarki UE, i popiera w szczególności program CIP – EIP jako niezbędne narzędzie wychodzenia z kryzysu; podkreśla konieczność poprawy dostępu MŚP do rynków kapitałowych i rozmaitych możliwości finansowania unijnego dzięki łatwiejszym, szybszym i mniej zbiurokratyzowanym procedurom finansowania;

27. powtarza, że jednolity rynek ma duże znaczenie dla konkurencyjności przedsiębiorstw w UE oraz dla wzrostu oraz stabilności gospodarek europejskich, a także przypomina Komisji i państwom członkowskim, że skuteczniejsze wdrażanie zasad jednolitego rynku wymaga odpowiednich środków finansowych;

28. podkreśla europejską wartość dodaną inwestycji w transport transgraniczny, szczególnie program TEN-T, który poprawia połączenia transgraniczne i intermodalne, tym samym wspierając rozwój gospodarczy i zatrudnienie; przypominając o tradycyjnym niedofinansowaniu TEN-T, wzywa do udostępnienia zwiększonych środków na ten cel, w tym poprzez wykorzystanie alternatywnych źródeł finansowania, takich jak partnerstwa publiczno-prywatne (PPP), przekazywanie dochodów i innych rodzajów instrumentów finansowych; podkreśla, że Fundusz Spójności i fundusze regionalne powinny być ściśle powiązane z projektami w zakresie TEN-T;

29. uważa, że ze względu na jego wysoką europejską wartość dodaną należy kontynuować i rozszerzyć w 2012 r. wsparcie dla programu „Uczenie się przez całe życie”, ponieważ wnosi on istotny wkład do inicjatyw przewodnich „Młodzież w drodze” i „Unia innowacji”; podkreśla w szczególności, że z uwagi na rosnącą liczbę osób korzystających z kształcenia dorosłych w Europie należy wzmocnić program Grundtvig, który obecnie otrzymuje zaledwie 4 % środków z programu „Uczenie się przez całe życie”;

30. jest zaniepokojony proponowanym uszczupleniem środków przeznaczonych na unijny program statystyczny oraz niewielkim – poniżej poziomu inflacji – wzrostem wydatków na personel w obszarze działań politycznych „statystyka”; podkreśla, że istnieje wyraźna potrzeba, aby na bieżąco sprawdzać, czy środki Eurostatu odpowiadają rosnącemu nakładowi pracy oraz zaostrzonym wymogom jakościowym w kluczowym obszarze statystyki gospodarczej i finansowej;

31. przypomina, że większość nowych uprawnień UE wprowadzonych Traktatem z Lizbony w dziedzinie energii, turystyki i przestrzeni kosmicznej przypada na dział 1a; wyraża rozczarowanie, że w trzecim roku po wejściu w życie Traktatu z Lizbony Komisja nie zaproponowała żadnych dodatkowych środków na te nowe obszary polityki; podkreśla, że ani Galileo, ani GMES – dwa główne programy UE dotyczące przestrzeni kosmicznej – nie skorzystają z dodatkowych środków do końca obecnych WRF i że finansowanie Galileo ulega zmniejszeniu z 2011 r. na 2012 r.; potwierdza potrzebę przyjęcia pewnych konkretnych, dostrzegalnych środków na rzecz wsparcia turystyki z uwagi na gospodarcze znaczenie tego sektora, który w odniesieniu do zatrudnienia i udziału w PKB stanowi trzecią działalność społeczno-ekonomiczną w Europie; ubolewa, iż Komisja nie proponuje żadnej nowej podstawy prawnej, aby zastąpić trzy działania przygotowawcze w tej dziedzinie, które nie mogą być przedłużone w 2012 r.; zwraca się o przyznanie odpowiednich środków finansowych na sektor turystyki w latach 2012 i 2013, a także w przyszłych wieloletnich ramach finansowych;

32. zwraca uwagę, że kryzys wyraźnie uwypuklił znaczenie dla stanu finansów publicznych skutecznych i odpornych na oszustwa systemów poboru podatków; podkreśla, że walkę z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od płacenia podatków należy traktować jako najwyższy priorytet oraz że środki dla programu Fiscalis muszą pozwolić na realizację tych ambitnych celów;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

33. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji o uwzględnieniu w projekcie budżetu drugi rok z rządu środków na płatności (50 mln EUR), przeznaczonych na Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG); podkreśla, że krok ten nie tylko zwiększa dostrzegalność funduszu, lecz również pozwala uniknąć przesunięć środków z innych pozycji budżetowych przeznaczonych na inne cele i zaspokajających potrzeby; z niecierpliwością oczekuje na przedstawienie przez Komisję śródkresowego przeglądu rozporządzenia w sprawie EFG jako możliwości określenia sposobów przyspieszenia procedury uruchamiania środków i uproszczenia odnośnych zasad zarządzania;

Dział 1b

34. podkreśla decydujący wkład polityki spójności we wzrost gospodarczy i zatrudnienie, a także w gospodarczą, społeczną i terytorialną spójność pomiędzy regionami UE i państwami członkowskimi; podkreśla, że polityka spójności odgrywa znaczącą rolę w umożliwieniu wszystkim regionom UE uczestniczenia w osiągnięciu celów strategii Europa 2020 i we wspieraniu regionalnych inwestycji ukierunkowanych na realizację wszystkich inicjatyw przewodnich; w związku z tym uważa, że choć należy zachować redystrybucyjny charakter i cel polityki spójności, jakim jest zmniejszenie różnic regionalnych, musi ona pozostać polityką inwestycyjną o wymiarze ogólnoeuropejskim oraz być dostępna dla wszystkich regionów i obywateli UE;

35. stwierdza, że ogólne wydatki na dział 1b szacowane są na 52 739 mln EUR w środkach na zobowiązania, co stanowi wzrost o 3,4 % w porównaniu do 2011 r. i jest w pełni zgodne z alokacją środków określoną w WRF na lata 2007-2013 przy uwzględnieniu ostatniego dostosowania w 2010 r. na korzyść niektórych państw członkowskich; zauważa, że dostępny jeszcze margines (22,1 mln EUR) poniżej pułapu pochodzi przede wszystkim ze środków na pomoc techniczną i stanowi tylko 0,04 % ogólnych środków w tym dziale;

36. z zadowoleniem przyjmuje zaproponowane na 2012 r. zwiększenie środków na płatności o 8,4 % do wysokości 45 134 mln EUR w porównaniu z 2011 r. i uważa, że to zwiększenie pozwoli na znaczne przyspieszenie po bardzo wolnym uruchamianiu programów na początku okresu 2007-2013; podkreśla, że to zwiększenie środków powinno również umożliwić zaspokojenie dodatkowych potrzeb płatniczych wynikających z niedawnych zmian legislacyjnych, zatwierdzenia wszystkich systemów zarządzania i kontroli oraz zamknięcia programów na lata 2000-2006;

37. podkreśla zatem, że ten poziom płatności stanowi absolutne minimum i jest w pełni zgodny z realistycznymi założeniami budżetowymi, przy uwzględnieniu charakterystyki ogólnych płatności w tym okresie, dostępne prognozy państw członkowskich dotyczące wniosków o płatność, które mają zostać przesłane Komisji, oraz potrzebę wypełnienia luki pomiędzy zobowiązaniami a płatnościami; podkreśla fakt, że te przepływy środków pieniężnych pomogą również przyspieszyć odbudowę gospodarki europejskiej i wesprzeć realizowanie w regionach strategii Europa 2020; z tego względu wyrazi zdecydowany sprzeciw wobec jakichkolwiek prób ewentualnego zmniejszenia poziomu płatności w porównaniu z tym, co Komisja proponowała w swym projekcie budżetu;

38. zwraca się do Komisji, by gromadziła dane demograficzne dotyczące beneficjentów polityki spójności, a w szczególności Europejskiego Funduszu Socjalnego, w celu analizowania rzeczywistego wpływu przekazywanych funduszy na rozwój kapitału ludzkiego i na wchodzenie na rynek pracy, pamiętając o szczególnie niepokojącym problemie bezrobocia wśród ludzi młodych;

39. zwraca się do Komisji o kontynuowanie ścisłej współpracy z państwami członkowskimi o niskim poziomie przyswajania środków finansowych w celu dalszej poprawy przyswajania środków w terenie; dlatego wzywa do dalszego wspierania wzajemnego uczenia się, wymiany najlepszych praktyk oraz usprawniania potencjału administracyjnego w państwach członkowskich, a także w państwach kandydujących do UE poprzez zwracanie uwagi na właściwe funkcjonowanie Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej, wspierającego przygotowania tych krajów do realizacji programów wspólnotowych;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

40. ponadto wzywa Komisję do kontynuowania refleksji nad sposobem uproszczenia złożonego systemu przepisów i wymogów nałożonych przez UE i/lub przepisy krajowe oraz zmniejszania obciążeń biurowych, tak aby poza legalnością i prawidłowością znacznie bardziej skoncentrować się na osiąganiu konkretnych celów, jednakże bez odchodzenia od kluczowych zasad przejrzystości, odpowiedzialności i należytego zarządzania finansami;

Dział 2

41. odnotowuje, że w PB na 2012 r. proponuje się – w porównaniu z budżetem na 2011 r. – zwiększenie środków na zobowiązania o 2,6 % do kwoty 60 158 mln EUR, a środków na płatności o 2,8 % do kwoty 57 948 mln EUR; podkreśla, że zwiększenie to pozostaje niższe niż zwiększenie proponowane przez Komisję dla budżetu jako całości;

42. zauważa, że zwiększenia te są przede wszystkim wynikiem stopniowego wprowadzania płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich, a także dodatkowych potrzeb w zakresie rozwoju obszarów wiejskich; podkreśla fakt, że interwencje rynkowe pozostają niemal stabilne w porównaniu z budżetem na 2011 r., podczas gdy wahania cen i zakłócenia stabilności niektórych rynków w dalszym ciągu oddziałują na sektor rolny; zwraca się do Komisji o opracowanie wniosków w sprawie długoterminowego podejścia do wszystkich sektorów rolnictwa oraz konkretnych propozycji przeciwdziałających wahaniom cen na odnośnych rynkach;

43. odnotowuje, że tradycyjny list w sprawie poprawek w dziedzinie rolnictwa, który zostanie przedłożony jesienią 2011 r., dostosuje bieżący preliminarz pod kątem bardziej precyzyjnej oceny rzeczywistych potrzeb; w tym kontekście zwraca uwagę na ostateczny poziom dochodów przeznaczonych na określony cel, dostępnych w 2012 r. (korekty w związku z kontrolą zgodności, nieprawidłowościami i dodatkową opłatą od mleka), który ostatecznie określi poziom nowych środków przyjmowanych w budżecie na 2012 r.; szacuje, że obecny pozostały margines (651,6 mln EUR) powinien wystarczyć na pokrycie potrzeb w omawianym dziale, jeżeli nie wystąpią nieprzewidziane okoliczności;

44. podkreśla, że w ostatnich kilku latach dzięki szczególnym okolicznościom władza budżetowa mogła wykorzystać nieprzydzielone fundusze (margines) – dostępne w ramach pułapu omawianego działu – na potrzeby osiągnięcia ogólnego porozumienia w sprawie budżetów rocznych, odwołując się do pkt 23 PMI;

45. aprobuje dalsze wspieranie programów dystrybucji owoców w szkole oraz programu pomocy dla osób potrzebujących; ubolewa natomiast nad ograniczeniem środków z budżetu na program dystrybucji mleka w szkole i wyraża zaniepokojenie cięciami w zakresie środków weterynaryjnych i fitosanitarnych;

46. domaga się dalszego obniżenia zwrotów wywozowych oraz ubolewa nad ciągłym dotowaniem produkcji tytoniu w UE, które jest sprzeczne z celami polityki UE w zakresie zdrowia;

47. podkreśla, że część wydatków w dziale 2 ma zasadnicze znaczenie dla realizacji celów strategii Europa 2020; zaznacza, że priorytetowe cele tej strategii – wzrost gospodarczy i zatrudnienie – realizuje się także poprzez programy rozwoju obszarów wiejskich; postrzega bezpieczeństwo żywnościowe i trwały rozwój jako dwa główne wyzwania WPR; przypomina, że pomoc bezpośrednia powinna w większym stopniu uwzględniać cele środowiskowe i społeczne, i apeluje o bardziej zrównoważoną WPR, która powinna w większym stopniu przyczynić się do sprostania wyzwaniom środowiskowym stojącymi przed UE, włącznie z zanieczyszczeniem wody, bez uszczerbku dla konkurencyjności rolników z UE;

48. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje fakt podwyższenia środków na realizację programu LIFE+ (odpowiednio + 4,3 % i + 1,9 % w środkach na zobowiązania i na płatności), którego wyłącznym priorytetem jest realizacja projektów na rzecz ochrony środowiska oraz klimatu; przypomina ponownie, że problemy środowiskowe oraz rozwiązania tych problemów wykraczają poza granice krajów, a zatem oczywiste jest, iż należy zajmować się nimi na poziomie UE; zwraca jednak uwagę, że poziom środków na LIFE+ nadal jest dość niski;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

49. zaznacza, że efektywność energetyczna, walka ze zmianą klimatu oraz promowanie energii odnawialnej stanowią priorytety przekrojowe, które mogą być finansowane z szeregu działów budżetu UE, i że Parlament będzie zwracał szczególną uwagę na ich finansowanie z poszczególnych pozycji budżetowych, jak i całościowo; wzywa Komisję, aby w dalszym ciągu uwzględniała takie priorytety, a także ochronę wody oraz zachowanie różnorodności biologicznej w innych dziedzinach polityki, w tym we wsparciu finansowym UE dla krajów rozwijających się; jest zdania, że kluczowe znaczenie ma właściwe wdrożenie istniejącego prawodawstwa w tych kwestiach, i w związku z tym zwraca się do Komisji o staranne przeanalizowanie, czy potrzeba więcej środków na dogłębne zbadanie wdrażania przepisów UE w dziedzinie środowiska, oraz o przedstawienie sprawozdania Parlamentowi;

50. wskazuje, że z uwagi na znaczenie polityczne należy zachować finansowanie i istniejące działania w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) oraz utrzymać je na proponowanych w PB poziomach, mając także na względzie zbliżającą się reformę WPRyb; jest zdania, że finansowanie zintegrowanej polityki morskiej, które powinno osiągnąć odpowiednią kwotę w 2012 r., nie powinno szkodzić finansowaniu innych działań i programów w dziedzinie rybołówstwa w ramach działu 2; uważa też, że kluczowe jest dalsze monitorowanie wielkości europejskiej floty rybackiej, udzielając państwom członkowskim odpowiedniego wsparcia w tym zakresie, w szczególności w odniesieniu do walki z nielegalnymi, nieraportowanymi i nieuregulowanymi połowami; uważa, że skuteczne zarządzanie rybołówstwem ma kluczowe znaczenie dla ochrony zasobów rybnych i zapobiegania nadmiernym połowom;

Dział 3a

51. zauważa, że ogólne zwiększenie funduszy – w porównaniu z budżetem na 2011 r. – proponowane w PB na 2012 r. w odniesieniu do działań ujętych w omawianym dziale (+ 17,7 % w środkach na zobowiązania, + 6,8 % w środkach na płatności), jest zgodne z rosnącymi ambicjami UE w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, ujętymi w Traktacie z Lizbony oraz programie sztokholmskim (na lata 2010-2014) przyjętym przez samą Radę w grudniu 2009 r.;

52. zauważa, że zwiększenia te są głównie związane z trzema z czterech programów solidarności i zarządzania przepływami migracyjnymi: Funduszem Granic Zewnętrznych (+ 38 %), Europejskim Funduszem Powrotów Imigrantów (+ 43 %) oraz Europejskim Funduszem na rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich (+ 24 %); zaznacza jednak, że zwiększenia przewidziane w ramach omawianego działu na 2012 r. wynikają po prostu z rocznego podziału wieloletnich całkowitych kwot uzgodnionych przez Parlament i Radę w momencie przyjmowania tych programów i działań;

53. zdecydowanie ubolewa nad faktem, że Komisja, znacznie zwiększając środki Funduszu Granic Zewnętrznych i Europejski Fundusz Powrotu Imigrantów przy jednoczesnym utrzymywaniu środków Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców na poziomie z roku 2011, wysłała komunikat o odrzuceniu uchodźców; uważa, że UE powinna przyjąć bardziej otwarte stanowisko w odniesieniu do uchodźców, zwłaszcza w świetle wojny w Libii i stosowania surowych represji wobec demonstrantów w kilku krajach arabskich;

54. zastanawia się wobec tego, czy PB przedstawiony przez Komisję stanowi odpowiednią i zaktualizowaną odpowiedź na obecne wyzwania stojące przed UE, również w kontekście bieżących wydarzeń na południowym wybrzeżu Morza Śródziemnego; przypomina swój zdecydowany apel o odpowiednią i zrównoważoną reakcję na te wyzwania z myślą o zarządzaniu legalną migracją i spowolnieniu tempa migracji nielegalnej; uznając obowiązek państw członkowskich UE w zakresie przestrzegania utrwalonych przepisów prawa UE, podkreśla konieczność wystarczającego finansowania i narzędzi wsparcia pomocnych w sytuacjach kryzysowych, w duchu pełnego poszanowania wewnętrznych zasad ochrony i praw człowieka oraz solidarności wszystkich państw członkowskich; podkreśla w szczególności rolę i wsparcie Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców, w tym środków nadzwyczajnych w przypadku masowego napływu uchodźców, i głęboko ubolewa, że Komisja nie zaproponowała zwiększenia środków tego funduszu ponad kwotę przewidzianą pierwotnie w programowaniu finansowym;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

55. odnotowuje wielokrotne apele Rady Europejskiej o wzmocnienie możliwości operacyjnych i roli FRONTEX-u w okresie wzrastającej presji migracyjnej; zwraca się do Komisji o przedstawienie pełnych konsekwencji trwającego przeglądu FRONTEX-u dla budżetu na 2012 r. oraz o jaśniejsze zobrazowanie udziału finansowego państw członkowskich w funkcjonowaniu tej agencji;

56. zauważa, że po przedstawieniu kolejnych technicznych kroków władza budżetowa uwolniła umieszczone w rezerwie środki z 2011 r. przeznaczone na SIS II; podkreśla fakt, że władza budżetowa będzie kontynuować ściśle monitorowanie rozwoju wypadków w przyszłości w odniesieniu do SIS II i, gdyby okazało się to konieczne, zastrzega sobie prawo podjęcia działania w tym względzie;

Dział 3b

57. przypomina, że dział 3b, choć jest najmniejszym działem WRF pod względem środków finansowych, obejmuje kwestie o kluczowym znaczeniu dla obywateli Europy, takie jak programy na rzecz młodzieży, edukacyjne i kulturalne, a także zdrowie publiczne, ochrona konsumentów, instrument ochrony ludności i polityka komunikacyjna;

58. wyraża głębokie ubolewanie, że ogół środków w ramach omawianego działu ulega zmniejszeniu trzeci rok z rzędu, przy czym środki na zobowiązania zmniejszono o 0,1 % (do kwoty 683,5 mln EUR), a środki na płatności zmniejszono o 0,3 % (do kwoty 645,7 mln EUR) w porównaniu z budżetem na rok 2011 (z wyłączeniem Funduszu Solidarności Unii Europejskiej), co pozostawia margines w wysokości 15,5 mln EUR;

59. jest zdania, że programy i działania w ramach omawianego działu odgrywają istotną rolę w realizacji głównych celów i inicjatyw przewodnich strategii Europa 2020; ponownie stwierdza, że kształcenie, szkolenie i kultura mają wartość ekonomiczną, ponieważ wydatnie przyczyniają się do wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc wysokiej jakości pracy oraz wspierają rozwój aktywnego obywatelstwa;

60. podkreśla fakt, że bardzo mały dostępny margines pozostawi ograniczone pole manewru przy proponowaniu nowych działań lub podejmowaniu decyzji o zwiększeniu finansowania priorytetów o bezpośrednim znaczeniu dla obywateli;

61. odnotowuje propozycję Komisji dotyczącą zwiększenia w 2012 r. o 8 mln EUR – w porównaniu z pierwotnym programowaniem finansowym – środków na program „Młodzież w działaniu” (kwota 134,6 mln EUR przewidywana w 2012 r.), który to program jest jednym z głównych narzędzi inicjatywy przewodniej „Młodzież w drodze” i stanowi wsparcie dla pozaformalnego uczenia się oraz rozwoju aktywnego obywatelstwa młodych ludzi;

62. ubolewa, że podobnych nakładów nie proponuje się w przypadku takich programów jak MEDIA i Kultura 2007-2013, chociaż przyczyniają się one w znacznym stopniu do bogactwa i różnorodności europejskiej kultury i wspierają działania, których państwa członkowskie nie sfinansowałyby samodzielnie;

63. wyraża ubolewanie, że w projekcie budżetu na 2012 r. Komisja nie zaproponowała żadnego określonego środka na rzecz sportu, chociaż stanowi to obecnie pełnoprawną kompetencję Unii, wynikającą z Traktatu z Lizbony; wyraża przekonanie, że pewne środki finansowe – choć o ograniczonej wysokości – będą nadal dostępne w budżecie na rok 2012;

64. z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie środków na program zdrowia publicznego, gdyż zdrowie publiczne stało się głównym motorem konkurencyjności w starzejących się społeczeństwach europejskich; odnotowuje działania Komisji na rzecz znalezienia rozwiązań w zakresie finansowania kontynuacji ważnych kampanii edukacyjnych, takich jak „HELP – życie bez tytoniu”;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

65. ubolewa nad zmniejszeniem finansowania instrumentu finansowego ochrony ludności w porównaniu z programowaniem finansowym (– 1,8 mln EUR) i zwraca się do Komisji o dostarczenie dalszych wyjaśnień na temat tego ograniczenia, mając na uwadze, że ochrona ludności jest obecnie nową kompetencją UE;

66. przypomina, że w celu zapewnienia przejrzystości i pełnego zaangażowania Parlamentu Europejskiego oraz jego posłów europejskie przestrzenie publiczne powinny mieć swoją odrębną pozycję w budżecie; ubolewa nad tym, że we wniosku Komisji zaproponowano opróżnienie tej pozycji i włączenie środków na europejskie przestrzenie publiczne do pozycji przeznaczonej na przedstawicielstwa Komisji; przypomina, że projekt europejskich przestrzeni publicznych jest realizowany wspólnie przez Komisję i Parlament, a zatem ich budżet należy wyodrębnić z budżetu przeznaczonego na przedstawicielstwa Komisji, co miało miejsce w budżetach na lata 2010 i 2011; podkreśla, że Parlament nie zaakceptuje żadnej próby zmiany woli władz budżetowych w tej kwestii;

Dział 4

67. zauważa, że środki na zobowiązania i płatności, o które wnosi się w PB na 2012 r., wzrosły w porównaniu z budżetem na 2011 r. o 2,9 % i 0,8 % – odpowiednio do 9 009,3 i 7 293,7 mln EUR (przy uwzględnieniu rezerwy na pomoc nadzwyczajną); wskazuje, że zwiększenia te pozostają mniejsze od proponowanego przez Komisję dla budżetu jako całości;

68. przypomina, że Komisja nie zwróciła dotychczas do działu 4 – a konkretnie do Instrumentu na rzecz Stabilności – funduszy (w wysokości 240 mln) wykorzystanych na instrument żywnościowy, czego domagała się Komisja Budżetowa w ust. 28 swojego sprawozdania A7-0038/2009, przyjętego w dniu 12 października 2009 r.;

69. wyraża zdecydowane przekonanie, że należy podjąć szczególne i konkretne działania w celu optymalnego, skoordynowanego wykorzystania wszystkich dostępnych instrumentów europejskich (nie tylko środków finansowych z budżetu UE, ale także instrumentów zarządzanych przez EBI, EBOiR itd.) oraz działań państw członkowskich; podkreśla, że należy jeszcze zwiększyć elastyczność programowania i wdrażania instrumentów UE, aby umożliwić odpowiednie i skuteczne reagowanie na kryzysy polityczne i humanitarne w krajach trzecich, jednakowoż bez zagrażania długoterminowym zobowiązaniom i priorytetom politycznym; wzywa w tym celu do skoordynowania wysiłków między Komisją Europejską, Europejską Służbą Działań Zewnętrznych i Europejskim Bankiem Inwestycyjnym, co pozwoli na lepsze ukierunkowanie i optymalizację celów w zakresie działań zewnętrznych UE;

70. uważa, że obowiązkiem UE jest odpowiednie i kompleksowe reagowanie na ostatnie wydarzenia polityczne w krajach ościennych z regionu Morza Śródziemnego oraz udzielanie wsparcia i pomocy ruchom walczącym o demokratyczne wartości i ustanowienie rządów prawa; ponownie stwierdza, że zwiększenie pomocy finansowej dla tych krajów nie może odbywać się ze szkodą dla priorytetów i instrumentów na rzecz ościennych krajów wschodnioeuropejskich;

71. w związku z tym jest bardzo zaniepokojony, że proponowany margines 246,7 mln EUR w dziale 4, choć jest o wiele większy od przewidywanego w zaktualizowanym programowaniu finansowym ze stycznia 2011 r. (132,2 mln EUR), może nie wystarczyć na zaradzenie nowym potrzebom w ramach działu 4, ponieważ zdaje się opierać na cięciach dotyczących niektórych ważnych programów UE; jest zdecydowany w dalszym ciągu kontrolować i analizować oddziaływanie tych cięć;

72. przypomina, że Parlament i Rada nadal nie uzgodniły podstawy prawnej środków towarzyszących w sektorze bananów i współpracy z państwami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami o wysokim dochodzie (ICI+) oraz że porozumienie to wpłynie na środki w budżecie na 2012 r.; ubolewa nad wnioskiem Komisji dotyczącym zmniejszenia finansowania współpracy z krajami rozwijającymi się w Azji i Ameryce Łacińskiej; apeluje o niezwłoczne przyjęcie prawodawstwa ICI+ oraz o zatwierdzenie odpowiedniego finansowania dla Azji i Ameryki Łacińskiej;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

73. zwraca się zatem do Komisji, aby w najbliższym liście w sprawie poprawek nie ograniczała się do skutków budżetowych przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa, lecz także odniosła się – w razie konieczności wykorzystując wszystkie środki przewidziane w PMI – do wszystkich zaległych kwestii i potrzeb, w tym finansowania Palestyny i Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA), którego poziom zmniejszono o 100 mln EUR w porównaniu z budżetem na 2011 r., w celu zmaksymalizowania oddziaływania pomocy UE na świecie;

74. ubolewa nad ograniczeniem planowanego zwiększenia finansowania na rzecz Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej ze 139 mln EUR do zaledwie 79 mln EUR w porównaniu z budżetem na 2011 r.;

75. odnotowuje proponowane zwiększenie o 51,8 mln EUR –w porównaniu z programowaniem finansowym – finansowania ochrony środowiska i zrównoważonego zarządzania zasobami naturalnymi w ramach Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju, co ma na celu szybkie uruchomienie działań w sprawie zmiany klimatu; stanowczo sprzeciwia się pozostałym ograniczeniom – na łączną kwotę 78 mln EUR – w programach geograficznych wspomnianego instrumentu, ponieważ kłóciłoby się to z działaniami UE na rzecz realizacji milenijnych celów rozwoju i honorowania podjętego na najwyższym szczeblu zobowiązania UE do osiągnięcia do 2015 r. celu polegającego na przeznaczeniu 0,7 % DNB na współpracę na rzecz rozwoju;

76. przypomina, że będzie odrzucać wszelkie systematyczne, niemal automatyczne, a niekiedy nieprze-myślane cięcia dokonywane przez drugi organ władzy budżetowej w wydatkach administracyjnych w dziale 4 jedynie po to, aby ograniczyć środki, ponieważ pozbawiłoby to UE środków na odpowiednie i skuteczne wdrażanie swoich programów;

Dział 5

77. zauważa, że całkowite wydatki administracyjne w przypadku wszystkich instytucji szacuje się na 8 281 mln EUR, co oznacza wzrost o 1,3 % w stosunku do 2011 r., pozostawiając margines 472,5 mln EUR;

78. przyjmuje do wiadomości pismo komisarza ds. programowania finansowego i budżetu z dnia 3 lutego 2011 r., zawierające zobowiązanie do utrzymania wyżki wydatków w dziale 5 poniżej poziomu 1 % i niezatrudniania nowych pracowników w porównaniu z 2011 r., a także apelu do wszystkich instytucji o przyjęcie takiego samego podejścia, jeżeli chodzi o zmiany w ich budżetach;

79. zauważa, że za przykładem tym poszli: Komisja, Rada, Trybunał Obrachunkowy, Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich i Europejski Inspektor Ochrony Danych; podkreśla, że Parlamentowi Europejskiemu udało się ograniczyć swoje prognozy o około 50 mln EUR w stosunku do pierwszej propozycji zawartej we wstępnym projekcie preliminarza budżetowego; podkreśla, że dogłębnie przeanalizuje preliminarz innych instytucji, między innymi w świetle dodatkowych potrzeb i działań związanych z wejściem w życie traktatu lizbońskiego;

80. odnotowuje ogromne starania Komisji na rzecz zamrożenia własnych wydatków administracyjnych w kategoriach nominalnych; zauważa, że było to możliwe dzięki zrekompensowaniu wzrostów związanych ze zobowiązaniami statutowymi i umownymi za pomocą drastycznych cięć innych wydatków administracyjnych; wyraża jednak zaniepokojenie ewentualnymi skutkami;

81. podkreśla, że wszelkie nowe cięcia środków administracyjnych w sekcji 3 na 2012 r., w tym w pozycjach wydatków związanych z pomocą administracyjną (dawne pozycje BA), mogą wpływać negatywnie na wdrażanie programów, zwłaszcza w perspektywie nowych zadań UE w następstwie wejścia w życie traktatu lizbońskiego; nalega, aby oszczędności z ograniczenia wydatków związanych z pomocą administracyjną pozostały w puli środków finansowych odnośnych programów, z myślą o poprawie wyników w terenie; podkreśla ponadto, że choć kompetencje UE są stale rozszerzane, tendencja ta jest nie do utrzymania w dłuższej perspektywie i będzie miała negatywny wpływ na szybkie, prawidłowe i skuteczne realizowanie działań i programów UE;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

82. uznaje starania Komisji, aby nie występować o dodatkowe stanowiska, oraz jej zobowiązanie do zaspokajania wszystkich swoich potrzeb, w tym dotyczących nowych priorytetów i wejścia w życie TFUE, wyłącznie drogą wewnętrznych przesunięć kadrowych; domaga się dodatkowych informacji dotyczących w szczególności tego, skąd będzie pochodzić 230 dodatkowych stanowisk, które mają być przesunięte do DG ECFIN w celu koniecznego zapewnienia odpowiedniego monitorowania sytuacji gospodarczej i finansowej państw członkowskich, oraz jaki wpływ będzie miało zlikwidowanie 70 stanowisk w obszarze wsparcia administracyjnego i zarządzania programami w następstwie przesunięć w odnośnych dyrekcjach generalnych; podkreśla, że kwestia zasobów ludzkich nabiera jeszcze większego znaczenia z powodu tego, że być może konieczne będzie dalsze wzmocnienie DG ECFIN w celu realizacji istotnych dodatkowych zadań po przyjęciu pakietu dotyczącego zarządzania gospodarczego;

83. podkreśla, że proponowane zwiększenie środków przeznaczonych na EPSO (+ 5,4 % w zakresie środków na zobowiązania i środków na płatności) wydaje się sprzeczne ze staraniami Komisji na rzecz zmniejszenia wydatków administracyjnych; zwraca się o przedstawienie bardziej wyczerpujących informacji dotyczących proponowanego zwiększenia środków przeznaczonych na EPSO oraz eksternalizacji przez EPSO kluczowych usług;

84. odnotowuje zwiększenie o 4 % wydatków na emerytury (dla porównania + 5,2 % z 2010 r. na 2011 r.) w kontekście fali odchodzenia urzędników na emeryturę; zwraca się do Komisji z prośbą o dostarczenie bardziej pogłębionej analizy długoterminowych skutków tej tendencji dla budżetu, przy jednoczesnym uwzględnieniu ewentualnych bezpośrednich i pośrednich skutków wszelkich zmian w systemie emerytalnym UE dla atrakcyjności, jakości i niezależności europejskiej służby cywilnej; podkreśla, że wszelkie takie zmiany muszą być poprzedzone należytym dialogiem społecznym;

85. jest zdania, że szkoły europejskie powinny być odpowiednio finansowane, tak aby odpowiadały szczególnej sytuacji dzieci urzędników instytucji UE; zamierza uważnie przeanalizować proponowane ogólne zwiększenie środków o 1,7 % w porównaniu z 2011 r., tj. poniżej wartości przewidywanej w programowaniu finansowym, a także poszczególne linie budżetowe szkół europejskich, oraz w trakcie czytania dokonać wszelkich zmian, jakie uzna w tym zakresie za stosowne;

Projekty pilotażowe – działania przygotowawcze

86. podkreśla, że projekty pilotażowe i działania przygotowawcze są kluczowymi narzędziami formułowania priorytetów politycznych i torowania drogi nowym inicjatywom, które mogą przekształcić się w działania i programy UE zdolne poprawić jakość życia obywateli UE; zamierza zatem za pomocą wszelkich możliwych środków wesprzeć swoje propozycje dotyczące projektów pilotażowych i działań przygotowawczych przewidzianych w budżecie na 2012 r., podkreślając jednocześnie potrzebę uważnego zbadania wstępnej oceny Komisji spodziewanej w lipcu 2011 r. w celu określenia globalnego i zrównoważonego ostatecznego pakietu w tym zakresie;

87. zamierza w tym celu przekazać Komisji, jak przewidziano w załączniku II część D PMI, pierwszy tymczasowy wykaz potencjalnych projektów pilotażowych i działań przygotowawczych planowanych w budżecie na 2012 r.; oczekuje, że Komisja dostarczy dobrze uzasadnioną analizę orientacyjnych propozycji Parlamentu; podkreśla, że ten pierwszy tymczasowy wykaz nie wyklucza formalnego wniesienia i przyjęcia poprawek dotyczących projektów pilotażowych i działań przygotowawczych podczas czytania budżetu w Parlamencie;

88. odnotowuje jeden nowy projekt pilotażowy i pięć działań przygotowawczych – w tym dwa nowe – które Komisja zaproponowała w różnych działach; deklaruje stanowczy zamiar przeanalizowania treści i celów nowo proponowanych inicjatyw w trakcie nadchodzących negocjacji;

Agencje

89. odnotowuje ogólną kwotę 720,8 mln EUR (tj. 0,49 % budżetu ogólnego UE) przeznaczoną w PB na 2012 r. na agencje zdecentralizowane, co stanowi zwiększenie całkowitego wkładu UE o 34,6 mln EUR, tj.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

+ 4,9 %, w porównaniu z budżetem na 2011 r.; ma świadomość, że zwiększenie to wynika w głównej mierze z utworzenia jednej nowej agencji ⁽¹⁾ i uruchamiania siedmiu innych ⁽²⁾ oraz ma na celu dostarczenie im odpowiedniego finansowania; podkreśla znaczenie dodatkowego finansowania tych dziesięciu agencji ⁽³⁾, których zadania zostały rozszerzone, tak aby nie utrudniać wykonania powierzonych im zadań; zauważa, że zwiększenie wkładu UE w agencje w fazie pełnej operacyjności jest zgodne z korektą inflacyjną lub nawet poniżej niej (2 %), bez zatrudniania dodatkowych pracowników;

90. podkreśla, że środki budżetowe agencji nie są przeznaczone na same tylko wydatki administracyjne, ale przyczyniają się do realizowania celów strategii Europa 2020 i ogólnych dążeń UE, zgodnie z decyzją organu ustawodawczego; popiera zatem – w trudnej sytuacji gospodarczej – restrykcyjne podejście Komisji do określania dotacji z budżetu UE dla unijnych agencji zdecentralizowanych, ale sprzeciwia się ponownie wykorzystywaniu dochodów przeznaczonych na określony cel do ograniczania wkładu z budżetu UE w agencje uzależnione od uiszczanych opłat, co służy Komisji do sztucznego zawyżania marginesów, i jest w związku z tym zaniepokojony faktem, że Komisja stale ignoruje wolę polityczną Parlamentu Europejskiego;

91. podkreśla, że europejskie organy nadzoru mają do odegrania kluczową rolę w utrzymywaniu stabilności rynku oraz że muszą one być odpowiednio finansowane, aby reformy ustawodawstwa były skuteczne; powtarza, że najbardziej opłacalny byłby jeden organ nadzoru; z zadowoleniem przyjmuje podwyższenie środków budżetowych zaproponowane dla wszystkich trzech organów jako ważny etap w procedurze ich tworzenia, przy czym domaga się jednocześnie dodatkowych środków dla wspólnego komitetu; podkreśla, że każdemu dodatkowemu zadaniu powierzonemu tym organom musi niezwłocznie towarzyszyć przydział dodatkowych środków; podkreśla między innymi, że nowe obowiązki planowane dla Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) w dziedzinie krótkiej sprzedaży i instrumentów pochodnych muszą szybko znaleźć odzwierciedlenie w procedurze budżetowej na 2012 r., kiedy tylko ustalone zostaną podstawy prawne;

92. zauważa, że spośród 213 nowych stanowisk przewidzianych w planie zatrudnienia dla agencji (z całkowitej liczby 4 854) 80 zostanie przydzielonych nowym lub uruchamianym agencjom, zaś pozostałe – agencjom, których zakres zadań ulega rozszerzeniu; ponownie wzywa do przyjęcia specjalnego podejścia do kwestii zatrudnienia wyspecjalizowanych pracowników naukowych z doświadczeniem zawodowym, zwłaszcza jeśli stanowiska te są finansowane wyłącznie z opłat, a co za tym idzie, są neutralne dla budżetu UE;

93. nie pochwała podejścia Komisji polegającego na zmianie ujęcia dwóch samofinansujących się agencji – Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (UHRW) i Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin (CPVO) – w PB na 2012 r., tj. na skreśleniu odnośnych pozycji w budżecie i podjęciu decyzji o niepublikowaniu planów zatrudnienia; zauważa niemniej jednak, że te dwie odnośne agencje nie podlegają żadnym decyzjom władzy budżetowej w odniesieniu do poziomów dotacji czy zatrudnienia; zamierza jednak zamieścić te informacje w budżecie ze względu na przejrzystość; powtarza, że należy znaleźć rozwiązanie kwestii nadmiernych nadwyżek uzyskanych dzięki rozporządzeniu w sprawie opłat na rzecz UHRW;

⁽¹⁾ Agencja ds. zarządzania operacyjnego wielkoskalowymi systemami informatycznymi w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

⁽²⁾ Urząd Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC – Urząd), Europejski Organ Nadzoru Bankowego (EBA), Europejski Organ Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA), Europejski Organ Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA), Europejska Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER), Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) i Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn.

⁽³⁾ Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) – działania w zakresie produktów biobójczych, Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) – działania w zakresie procedury zgody po uprzednim poinformowaniu (PIC), Agencja Europejskiego GNSS (GSA), Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA), Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu (EMSA), Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA), Europejska Agencja Leków (EMA), Europejska Agencja Środowiska (EEA), Agencja Praw Podstawowych (FRA), Europejskie Kolegium Policyjne CEPOL i Eurojust.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

94. uważa, że przedmiotem szczególnego zainteresowania w trakcie rozmów trójstronnych, które mają się odbyć w dniu 11 lipca 2011 r., powinny być następujące kwestie:

- unijne środki budżetowe na 2012 r. na rzecz strategii UE 2020,
- ogólna kwota płatności w budżecie na rok 2012 oraz pozostające do spłaty zobowiązania (RAL),
- wniosek o zmianę obecnych wieloletnich ram finansowych na lata 2007-13 z myślą o dodatkowych potrzebach finansowych projektu ITER,
- finansowa stabilność i wykonalność działu 4 w 2012 roku, zwłaszcza w świetle przyszłego listu w sprawie poprawek, dotyczącego demokratycznych przemian w południowym regionie Morza Śródziemnego,
- z aległe kwestie dotyczące budżetu na rok 2011;

*

* *

95. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji i Radzie.

WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi

P7_TA(2011)0297

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi (2011/2051(INI))

(2012/C 390 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi” (COM(2010)0672),
- uwzględniając art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzje Rady 2006/144/WE ⁽³⁾ i 2009/61/WE ⁽⁴⁾ w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla rozwoju obszarów wiejskich,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 55 z 25.2.2006, s. 20.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 112.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020 ⁽³⁾,
 - uwzględniając konkluzje prezydencji Rady z dnia 17 marca 2011 r. na temat WPR do 2020 r.,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 18 marca 2010 r. w sprawie reformy wspólnej polityki rolnej w 2013 r.,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów zatytułowaną „WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi”,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0202/2011),
- A. mając na uwadze, że zrównoważone, produktywne i konkurencyjne rolnictwo europejskie wnosi znaczący wkład w realizację celów WPR określonych w traktatach oraz celów strategii „Europa 2020”, jak również pomaga sprostać nowym wyzwaniom politycznym, takim jak bezpieczeństwo dostaw żywności, energii i surowców przemysłowych, zmiany klimatu, środowisko i różnorodność biologiczna, zdrowie oraz zmiany demograficzne, a także mając na uwadze, że przy nadchodzącej reformie WPR Parlament Europejski po raz pierwszy będzie zaangażowany wraz z Radą w proces ustawodawczy zgodnie z Traktatem z Lizbony,
- B. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe pozostaje kluczowym wyzwaniem dla rolnictwa nie tylko w UE, ale na całym świecie, zwłaszcza w krajach rozwijających się, ponieważ według prognoz FAO do 2050 r. liczba ludności na świecie wzrośnie z 7 mld do 9 mld, co wymagać będzie 70 % wzrostu światowej produkcji rolnej; mając na uwadze, że zwiększenie produkcji żywności będzie konieczne pomimo wyższych kosztów produkcji, ogromnych wahań na rynkach rolnych oraz coraz większej presji na zasoby naturalne, co oznacza, że rolnicy będą musieli produkować więcej, wykorzystując mniej ziemi, mniej wody i mniej energii,
- C. mając na uwadze, że żywność ma znaczenie strategiczne, a najkorzystniejszym sposobem zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego jest utrzymywanie stabilnego i konkurencyjnego sektora rolnictwa; mając na uwadze, że silna WPR ma podstawowe znaczenie dla realizacji tego celu, a także dla zachowania obszarów wiejskich w UE oraz ich zrównoważenia środowiskowego i wzrostu gospodarczego wobec zagrożenia, jakim jest zaprzestanie działalności rolniczej, wyludnianie się obszarów wiejskich i dekonstrukcja gospodarcza,
- D. mając na uwadze, że reforma WPR z 2003 r. oraz ocena funkcjonowania wspólnej polityki rolnej z 2008 r. próbowały przyczynić do stworzenia nowej struktury WPR, która byłaby bardziej skuteczna i przejrzysta, a także którą charakteryzowałaby większa orientacja na rynek; mając na uwadze, że proces ten musi być kontynuowany, a zarządzanie instrumentami WPR musi zostać znacznie uproszczone w praktyce, aby odciążyć rolników i administrację,

⁽¹⁾ Dz. U. L 30 z 31.1.2009, s. 16.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0286.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0223.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- E. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości WPR po 2013 r. Parlament Europejski położył podwaliny pod zrównoważoną politykę rolną, która pozwoliłaby producentom europejskim na skuteczne konkutowanie na rynku lokalnym, regionalnym, krajowym i międzynarodowym, a także mając na uwadze, że Parlament poparł koncepcję wielofunkcyjnego i wszechstronnego rolnictwa w całej Europie, szczególnie na obszarach o niekorzystnych warunkach naturalnych i obszarach najbardziej oddalonych, a także wziął pod uwagę trudności, z jakimi zmagają się małe gospodarstwa rolne,
- F. mając na uwadze, że WPR musi dysponować niezbędnymi instrumentami stosowanymi w przypadku kryzysu rynkowego, kryzysu podaży lub ogromnych wahań cen w sektorze rolnictwa; mając na uwadze, że należy zapewnić nie tylko aktualność i skuteczność tych instrumentów, lecz także ich elastyczność, aby w razie potrzeby mogły one zostać szybko wdrożone,
- G. mając na uwadze, że należy wspierać wyznaczenie nowych i ambitnych celów dla WPR, w szczególności w odniesieniu do ochrony konsumentów, ochrony środowiska, dobrostanu zwierząt i spójności terytorialnej, a także należy bronić tych wysokich standardów na szczeblu międzynarodowym, aby zapewnić rentowność i konkurencyjność europejskich gospodarstw rolnych, które zmagają się z problemem wyższych kosztów produkcji; mając na uwadze, że długoterminowa wydajność i bezpieczeństwo żywnościowe, zwłaszcza w kontekście anomalii klimatycznych, zależy od należytej dbałości o zasoby naturalne, zwłaszcza o glebę, zużycie wody i różnorodność biologiczną,
- H. mając na uwadze, że sektor rolnictwa ma do odegrania kluczową rolę w przeciwdziałaniu zmianie klimatu, w szczególności poprzez zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych, rozwój sekwestracji dwutlenku węgla, a także produkcję biomasy i zrównoważonej energii, przyczyniając się do powstania dodatkowego źródła dochodów dla rolników,
- I. mając na uwadze, że WPR powinna również wspierać szczególne traktowanie ziemi uprawnej odznaczającej się wysoką różnorodnością biologiczną (np. ziemi uprawnej o wysokiej wartości przyrodniczej) i agroekosystemy na obszarach należących do sieci Natura 2000, a w tym kontekście także przejście na modele niskonakładowe (w tym rolnictwo ekologiczne), nieorane użytki zielone i rolnicze obszary podmokłe,
- J. mając na uwadze, że udział wydatków na WPR w budżecie UE stale obniża się z prawie 75 % w 1985 r. do planowanych 39,3 % w 2013 r.; mając na uwadze, że WPR – będąc jednym z najstarszych i obszarów polityki UE i jedynym obszarem uwspólnotowionym – stanowi mniej niż 0,5 % PKB UE, podczas gdy wydatki publiczne stanowią ok. 50 % PKB, oraz mając na uwadze, że w następstwie kolejnych rozszerzeń Unii Europejskiej obszar gruntów rolnych zwiększył się o 40 % i że liczba rolników jest dwa razy większa niż w 2004 r.,
- K. mając na uwadze, że według najnowszej ankiety Eurobarometru 90 % obywateli UE, z którymi przeprowadzono ankietę, jest zdania, że rolnictwo i obszary wiejskie są ważne dla przyszłości Europy; 83 % obywateli UE, z którymi przeprowadzono ankietę, opowiada się za udzieleniem wsparcia finansowego rolnikom i ogólnie są oni przekonani, że decyzje dotyczące polityki rolnej wciąż powinny być podejmowane na szczeblu europejskim,
- L. mając na uwadze, że Parlament Europejski wielokrotnie opowiadał się przeciwko renacjonalizacji WPR i rozszerzeniu współfinansowania, które mogłyby zaszkodzić uczciwej konkurencji na rynku wewnętrznym UE, i że w perspektywie nadchodzącej reformy ponownie sprzeciwia się on wszelkim próbom renacjonalizacji WPR poprzez współfinansowanie płatności bezpośrednich lub przesunięcie środków do drugiego filara,
- M. mając na uwadze, że należy utrzymać dwufilarową WPR, przy czym struktura i cele każdego z filarów powinny być jasno zdefiniowane i określone w sposób pozwalający na wzajemne uzupełnianie się tych filarów,

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- N. mając na uwadze, że drobni rolnicy w UE wnoszą znaczny wkład w realizację celów WPR, a przeszkody, na jakie napotykają, muszą być należycie uwzględnione w procesie reform,
- O. mając na uwadze, że w nowych państwach członkowskich stosujących system jednolitej płatności obszarowej znaczny odsetek rolników, zwłaszcza w sektorze hodowli bydła, nie jest uprawniony do uzyskania płatności bezpośrednich, ponieważ rolnicy ci nie są właścicielami gruntów rolnych,
- P. mając na uwadze, że rolnicy otrzymują coraz mniejszą część wartości dodanej generowanej przez łańcuch dostaw żywności oraz mając na uwadze, że właściwie funkcjonujący łańcuch dostaw żywności oraz środki służące poprawie pozycji negocjacyjnej producentów są niezbędnymi warunkami wstępnymi tego, aby rolnicy uzyskiwali sprawiedliwy zysk ze swojej produkcji,
- Q. mając na uwadze, że w ostatnich dwóch latach dramatycznie obniżył się dochód realny rolników per capita, który wskutek tego ciągłego spadku spadł poniżej poziomu sprzed niespełna 15 lat; mając na uwadze, że dochody rolników są znacznie niższe (szacuje się, że o ok. 40 % na jednostkę pracy) niż w pozostałych sektorach gospodarki, a dochód na mieszkańca na obszarach wiejskich jest znacznie niższy (o ok. 50 %) niż na obszarach miejskich, a także mając na uwadze, że według danych Eurostatu zatrudnienie w sektorze rolnictwa spadło o 25 % w latach 2000-2009,
- R. mając na uwadze, że gospodarka światowa staje się coraz bardziej zintegrowana, a systemy handlowe są bardziej liberalizowane poprzez negocjacje wielostronne i dwustronne, a także mając na uwadze, że porozumienia wielostronne i dwustronne muszą gwarantować, że metody produkcji na eksport do UE w krajach trzecich zapewniają europejskim konsumentom te same gwarancje, jeżeli chodzi o zdrowie, bezpieczeństwo żywności, dobrostan zwierząt, zrównoważony rozwój i minimalne standardy socjalne, jak metody stosowane w UE,
- S. mając na uwadze, że rozwój obszarów wiejskich, w świetle zwiększających się dysproporcji, utraty kapitału społecznego i spójności społecznej, nierównowagi demograficznej i migracji odpływowej, stanowi ważny element WPR oraz mając na uwadze, że przyszłe strategie polityczne dotyczące rozwoju obszarów wiejskich muszą być ukierunkowane na osiągnięcie większej równowagi terytorialnej i muszą zapewniać mniej biurokratyczne, a bardziej otwarte zarządzanie programami z zakresu rozwoju obszarów wiejskich, które powinny obejmować środki służące zwiększeniu konkurencyjności sektora rolnictwa i powinny skutecznie wspierać wzmocnienie i dywersyfikację gospodarki rolnej, chronić środowisko, wspierać edukację i innowacje, podnosić jakość życia na obszarach wiejskich, szczególnie na obszarach o trudniejszych warunkach, a także przeciwdziałać odpływowi młodych ludzi z sektora rolnictwa,
- T. mając na uwadze, że z jednej strony jedynie 6 % rolników europejskich ma mniej niż 35 lat, a z drugiej strony 4,5 mln rolników przejdzie na emeryturę w ciągu najbliższych 10 lat; mając na uwadze, że należy w związku z tym zaliczyć zmianę pokoleniową w sektorze rolnym do priorytetowych wyzwań przyszłej WPR,
- U. mając na uwadze, że WPR musi uwzględniać potrzebę minimalizacji konkretnych ograniczeń i problemów strukturalnych stojących przed sektorami rolnictwa i leśnictwa w najbardziej oddalonych regionach UE z uwagi na ich wyspiarskość i oddalenie oraz fakt, że gospodarka wiejska jest w dużym stopniu zależna od niewielkiej liczby produktów rolnych,
- V. mając na uwadze, że polityka jakości stanowi nieodłączną część przyszłej WPR, co oznacza, że rozwój i wzmocnienie tej polityki, zwłaszcza w przypadku oznaczeń geograficznych, będzie miało decydujące znaczenie dla zrównoważonego wzrostu i konkurencyjności europejskiego rolnictwa,

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

1. z dużym zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „WPR do 2020 r.: sprostac wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi”; dostrzega potrzebę dalszej reformy WPR, uwzględniającej zmieniający się charakter sektora rolniczego w 27 krajach UE oraz nowy międzynarodowy kontekst globalizacji; domaga się utrzymania silnej i zrównoważonej WPR, dysponującej środkami budżetowymi na miarę ambitnych celów, do których należy dążyć, aby sprostać nowym wyzwaniom; zdecydowanie sprzeciwia się wszelkim krokom zmierzającym do renacjonalizacji WPR;
2. wzywa do tego, aby WPR w dalszym ciągu opierała się na dwóch filarach; wskazuje, że pierwszy filar wciąż powinien być w całości finansowany z budżetu UE i opierać się na rozliczeniach rocznych, a w ramach drugiego filaru dalej należy stosować programowanie wieloletnie, podejście umowne oraz współfinansowanie; nalega, aby ta struktura opierająca się na dwóch filarach zapewniała przejrzystość i aby filary te uzupełniały się, a nie pokrywały; pierwszy filar powinien służyć osiągnięciu celów, które wymagają podejmowania działań horyzontalnych, natomiast drugi filar powinien być ukierunkowany na rezultaty i wystarczająco elastyczny, by móc łatwo dostosować się do charakterystycznych warunków krajowych, regionalnych lub lokalnych; jest w związku z tym zdania, że o ile obecna dwufilarowa struktura powinna zostać zachowana, należy koniecznie wprowadzić w niej zmiany, aby lepiej ukierunkować ogół niezbędnych środków w każdym z dwóch filarów i odpowiadające im sposoby finansowania;
3. zwraca uwagę, że zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego pozostaje głównym wyzwaniem dla rolnictwa, nie tylko w UE, lecz także w skali światowej, a zwłaszcza w krajach rozwijających się, ponieważ świat stoi przed wyzwaniem polegającym na wyżywieniu 9 mld osób do 2050 r. przy jednoczesnym ograniczeniu wykorzystania skąpych zasobów, szczególnie wody, energii i gruntów; apeluje o zrównoważoną, produktywną i konkurencyjną europejską politykę rolną, która w znacznym stopniu przyczynia się do realizacji określonych w traktatach celów WPR oraz priorytetu strategii UE 2020, jakim jest inteligentny i zrównoważony rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu; jest przekonany, że rolnictwo ma duże możliwości, aby w znacznym stopniu przyczynić się do zwalczania skutków zmiany klimatu, tworzenia miejsc pracy poprzez ekologiczny rozwój i dostarczania odnawialnych źródeł energii, a jednocześnie aby w dalszym ciągu dostarczać bezpieczne produkty spożywcze o wysokiej jakości i zapewniać bezpieczeństwo żywnościowe europejskim konsumentom;
4. uważa, że należy koniecznie stworzyć jasny zbiór zasad na długi okres, aby rolnicy europejscy mogli zaplanować inwestycje potrzebne do modernizacji praktyk rolnych i opracowania innowacyjnych metod, które doprowadzą do powstania stabilnych i zrównoważonych systemów rolnych, który to proces ma kluczowe znaczenie dla zagwarantowania ich konkurencyjności na rynku lokalnym, regionalnym i międzynarodowym;
5. jest zdania, że z myślą o uproszczeniu, jasności i wspólnym podejściu finansowanie każdego filara WPR musi zostać uzgodnione już na początku reformy;
6. domaga się, aby budżet UE na rolnictwo został w kolejnym okresie finansowym przynajmniej utrzymany w takiej wysokości jak budżet na rolnictwo na 2013 r.; jest świadomy, że konieczne będą odpowiednie środki finansowe, aby sprostać wyzwaniom związanym z bezpieczeństwem żywnościowym, ochroną środowiska, zmianą klimatu oraz równowagą terytorialną w rozszerzonej UE, a także aby WPR mogła przyczynić się do pomyślnej realizacji strategii UE 2020;
7. wyraża przekonanie, że ta nowa polityka rolna, ukierunkowana na zrównoważone systemy produkcji żywności, musi przede wszystkim opierać się na ogólnej komplementarności między pierwszym filarem, obejmującym płatności bezpośrednie, a drugim filarem, który obejmuje środki wsparcia rozwoju obszarów wiejskich; jest zdania, że w ramach nowej WPR fundusze publiczne muszą zostać uznane za legalną formę płatności za zapewniane społeczeństwu dobra publiczne, których kosztów nie da się pokryć za pomocą cen rynkowych, a pieniądze publiczne należy wykorzystać do zachęcania rolników do świadczenia ogólnoeuropejskich usług środowiskowych; uważa, że to ukierunkowane podejście zapewni realizację celów całej UE, a jednocześnie będzie wystarczająco elastyczne, aby uwzględnić różnorodność rolnictwa w UE; jego zdaniem taki system sprawi, że każda płatność będzie dostarczała podatnikom, rolnikom i społeczeństwu jako całości wyraźnych korzyści publicznych z zachowaniem przejrzystości;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

8. domaga się, aby zrównoważony rozwój, konkurencyjność i uczciwość stanowiły podstawowe zasady WPR, która zachowuje szczególny charakter poszczególnych sektorów i jednostek produkcyjnych, mających za zadanie zapewnienie ludziom bezpiecznej i zdrowej żywności w wystarczającej ilości i po odpowiednich cenach, a także zagwarantowanie dostaw surowców dla wydajnego europejskiego przemysłu przetwórczego i spożywczego oraz wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla, że standardy UE w zakresie bezpieczeństwa żywności, ochrony środowiska, dobrostanu zwierząt i poszanowania minimalnych standardów społecznych są najwyższe na świecie; domaga się WPR, która zapewni w konkurencji międzynarodowej takie wysokie normy rolnictwa europejskiego (zewnętrzna ochrona jakości);

9. jest świadomy, że wiele spośród tych nowych wyzwań i celów jest zawartych w prawnie wiążących międzynarodowych zobowiązaniach i traktatach, które UE zaakceptowała i podpisała, takich jak protokół z Kioto/porozumienie z Cancún, czy konwencje z Ramsar i Nagoi;

10. podkreśla, że uproszczenie ma podstawowe znaczenie i musi stanowić cel przyszłej WPR, aby zmniejszyć koszty prowadzenia tej polityki na szczeblu państw członkowskich, oraz że konieczne są wspólne podstawy prawne, które muszą być przedstawiane niezwłocznie i muszą podlegać jednolitej interpretacji;

11. podkreśla, że opracowanie polityki dotyczącej jakości żywności, w tym dotyczącej oznaczeń geograficznych (CHNP/CHOG/TSG), musi być priorytetowym aspektem WPR i musi ona być pogłębiania i wzmacniania, aby UE mogła utrzymać pozycję lidera w tym obszarze; jest zdania, że w przypadku tych produktów wysokiej jakości należy umożliwić stosowanie pierwotnych instrumentów zarządzania, ochrony i promocji, pozwalając im rozwijać się w sposób harmonijny i dalej znacznie przyczyniać się do zrównoważonego wzrostu i konkurencyjności europejskiego rolnictwa;

12. wzywa Komisję do zintensyfikowania swoich wysiłków w dziedzinie badań i rozwoju do celów innowacji i promocji; domaga się zatem stałego uwzględniania badań w dziedzinie rolnictwa i żywienia w przyszłych programach badawczych i rozwojowych UE;

Płatności bezpośrednie

13. zwraca uwagę, że płatności bezpośrednie niezwiązane z wielkością produkcji, uwarunkowane wymogami wzajemnej zgodności, mogą przyczynić się do wsparcia i stabilizacji dochodów gospodarstw rolnych, co pozwoli rolnikom na to, aby oprócz produkcji żywności dostarczali ogółowi społeczeństwa istotnych dóbr publicznych, takich jak usługi ekosystemowe, zatrudnienie, ochrona krajobrazu, a także przyczyniali się do ożywienia gospodarczego na obszarach wiejskich w całej Europie; uważa, że płatności bezpośrednie powinny wynagradzać rolników za dostarczanie tych dóbr publicznych, ponieważ rynek nie dostarcza sam dóbr publicznych i jak dotąd nie rekompensuje rolnikom ich dostarczania w okresie, kiedy rolnicy często zmagają się z problemami związanymi z wysokimi kosztami produkcji żywności o wysokiej jakości oraz niskimi cenami za wyprodukowane przez nich towary;

14. domaga się utrzymania silnego i dobrze finansowanego pierwszego filaru, który będzie w stanie sprostać nowym wyzwaniom wobec rolnictwa europejskiego;

15. domaga się sprawiedliwego rozdziału środków WPR na pierwszy i drugi filar zarówno pomiędzy państwa członkowskie, jak i pomiędzy rolników w tych państwach członkowskich, przy czym pragmatyczne podejście powinno stanowić podstawę dla tworzenia obiektywnych kryteriów; sprzeciwia się dużym różnicom przy podziale tych środków wśród państw członkowskich; jest zdania, że wymaga to stopniowego odejścia od historycznych wartości referencyjnych, wychodzących obecnie z użycia, i zastąpienia ich po zakończeniu okresu przejściowego płatnościami sprawiedliwymi, czyli lepiej rozdzielonymi między państwa, różne sektory rolnictwa i rolników; oznacza to również zwiększenie efektywności płatności, ich lepsze ukierunkowanie i zwiększenie ich waloru zachęty, aby przyczynić się do ukierunkowania rolnictwa na bardziej zrównoważone systemy rolnicze; zgodnie z komunikatem Komisji sprzeciwia się jednolitym i zryczałtowanym płatnościami bezpośrednim w całej Unii, które nie odzwierciedlałyby europejskiej różnorodności; uważa, że głównym celem jest utrzymanie różnorodności rolnictwa i jednostek produkcyjnych w UE i w związku z tym opowiada się za uwzględnieniem w miarę możliwości szczególnych warunków produkcji w państwach członkowskich poprzez bardziej ukierunkowany system płatności bezpośrednich;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

16. opowiada się za systemem płatności jednolitych, który prowadzi do pewnej redystrybucji środków w interesie sprawiedliwego podziału środków na płatności bezpośrednie w całej UE; proponuje, aby każde państwo członkowskie otrzymało określony minimalny procent średniej płatności bezpośrednich w UE oraz aby ustalono odnośny pułap; opowiada się za jak najszybszym wdrożeniem z ograniczonym okresem przejściowym;

17. w przypadku płatności bezpośrednich dla indywidualnych gospodarstw opowiada się za odejściem od historycznych i indywidualnych wartości referencyjnych wykorzystywanych przy rozdziale płatności między państwa członkowskie i domaga się przejścia na regionalne lub krajowe płatności obszarowe niezwiązane z wielkością produkcji w kolejnym okresie finansowania; przyznaje jednak przy tym, że występują znaczne różnice w sytuacji poszczególnych państw członkowskich, co wymaga szczególnych środków o charakterze regionalnym;

18. jest zdania, że państwa członkowskie, które obecnie stosują system jednolitej płatności obszarowej (SAPS), powinny przejść – po ograniczonym okresie przejściowym – na system płatności jednolitych z uprawnieniami do płatności; apeluje o zapewnienie wsparcia, w tym wsparcia finansowego i technicznego, dla tego przejścia;

19. z zadowoleniem przyjmuje uznanie znaczenia drobnych rolników w rolnictwie europejskim i rozwoju obszarów wiejskich; popiera utworzenie specjalnego, uproszczonego programu pomocy dla drobnych rolników, którzy przyczyniają się do stabilizacji rozwoju obszarów wiejskich; wzywa Komisję Europejską, aby w interesie przejrzystości i pewności prawnej ustanowiła elastyczne i obiektywne kryteria celem zdefiniowania statusu drobnego rolnika w poszczególnych państwach członkowskich; wzywa państwa członkowskie, aby zgodnie z zasadą pomocniczości zdecydowały, którzy rolnicy mogą zostać objęci tym programem;

20. domaga się dalszego uproszczenia systemu płatności bezpośrednich, w szczególności uproszczonych zasad przekazywania uprawnień do płatności w przypadku braku aktywacji, zasad dotyczących rezerwy krajowej uzależnionych od przejścia na jednolite regionalne/krajowe płatności obszarowe, połączenia minimalnych uprawnień do płatności oraz skutecznego i niebiurokratycznego systemu kontroli obu filarów; jest zdania, że systemy administracyjne, których dobrego funkcjonowania można dowieść, powinny być pozytywnie oceniane w świetle przewidzianego zakresu kontroli;

21. zwraca uwagę, że istnieje potrzeba celowej odnowy pokoleniowej w sektorze rolniczym ze względu na to, że jedynie 6 % europejskich rolników jest poniżej 35. roku życia, a jednocześnie 4,5 mln rolników przejdzie na emeryturę w ciągu najbliższych dziesięciu lat; zauważa, że młodzi rolnicy, rozpoczynając działalność, napotykać takie przeszkody jak wysokie koszty inwestycji oraz brak dostępu do ziemi i kredytów; podkreśla fakt, że zawarte w drugim filarze środki dla młodych rolników okazały się niewystarczające, aby powstrzymać szybkie starzenie się sektora rolniczego i apeluje o proponowanie sposobów odwrócenia tego niekorzystnego trendu, które powinny obejmować zmiany zasad dotyczących rezerwy krajowej, tak by ukierunkować je w większym stopniu na młodych rolników;

22. podkreśla, że WPR powinna być neutralna pod względem płci oraz że oboje małżonkowie powinni mieć takie same prawa w przypadku pracy w tym sektorze; wskazuje na to, że ok. 42 % spośród 26,7 mln ludzi zatrudnionych na stałe w rolnictwie w UE to kobiety, podczas gdy tylko jedno na pięć gospodarstw (ok. 29 %) jest zarządzane przez kobietę;

23. uważa, że uniezależnienie płatności od wielkości produkcji sprawdziło się, ponieważ pozwoliło na większą swobodę podejmowania decyzji przez rolników, jak również zapewniło rolnikom możliwość reagowania na sygnały rynkowe oraz umieściło dużą część WPR w zielonej strategii WTO; przychyliła się do propozycji Komisji, aby również w przyszłości premie uzależnione od produkcji były wciąż wypłacane na określonych obszarach, na których nie ma alternatywy dla powszechnie stosowanych, kosztownych form produkcji i wyrobów; dlatego uważa, że premie uzależnione od produkcji w ściśle określonych ramach można obronić również na ściśle zdefiniowany okres po 2013 r.;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

24. w związku z tym wzywa państwa członkowskie do przewidzenia możliwości pozostawienia części płatności bezpośrednich związanych w całości lub w części z wielkością produkcji w ramach limitów WTO, aby finansować środki łagodzące skutki uniezależnienia płatności od wielkości produkcji w konkretnych obszarach i sektorach znajdujących się w trudnej sytuacji gospodarczej, środowiskowej lub społecznej; uważa ponadto, że płatności te mogłyby promować obszarowe środki środowiskowe i spójność terytorialną, a także promować, wspierać i wzmacniać główne sektory, w tym poprawę jakości, produkcję surowców rolnych, pewne określone gałęzie produkcji lub pewne rodzaje rolnictwa;

25. zauważa, że ze względów historycznych gospodarstwa rolne w Unii Europejskiej wykazują bardzo różnorodną strukturę, jeżeli chodzi o ich wielkość, organizację pracy, wydajność pracy i formę prawną; jest świadomy, że płatności bezpośrednie przyznawane są w sposób, który podaje w wątpliwość ich zasadność; zwraca uwagę na wniosek Komisji, aby wprowadzić górny pułap dla płatności bezpośrednich i z zadowoleniem przyjmuje tę próbę rozwiązania kwestii zasadności i akceptacji społecznej WPR; zwraca się do Komisji o rozważenie wprowadzenia podobnych mechanizmów służących rozwiązaniu tej kwestii, takich jak system regresywnych płatności bezpośrednich w zależności od wielkości gospodarstwa, kierujący się obiektywnymi kryteriami zatrudnienia i zrównoważonych praktyk;

26. wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych propozycji tego, w jaki sposób w perspektywie średnio- i długookresowej pomóc sektorom hodowli sprostać kolejnym wzrostom kosztów czynników produkcji; uważa, że propozycje mogłyby dotyczyć zachęt do stosowania systemów wykorzystywania użytków zielonych i roślin wysokobiałkowych w ramach płodozmianu, co przyniosłoby rolnikom większe korzyści gospodarcze, stanowiłoby reakcję na nowe wyzwania, zmniejszyłoby zależność od importu roślin wysokobiałkowych oraz mogłoby mieć korzystne skutki dla kosztów pasz; wzywa Komisję do zaproponowania elementu elastyczności dla państw członkowskich zgodnie z obecnym art. 68, aby uniknąć wykluczenia gospodarstw hodowlanych nastawionych na jakość i zrównoważony rozwój z nowego systemu wsparcia oraz do uwzględnienia ich szczególnego charakteru;

27. jest zdania, że płatności bezpośrednie powinny być zastrzeżone wyłącznie dla rolników prowadzących aktywną działalność; jest przy tym świadomy tego, że w systemie płatności bezpośrednich niezwiązanych z wielkością produkcji każdy właściciel gospodarstwa, który wykorzystuje obszary rolne do produkcji i utrzymuje je w dobrej kulturze rolnej zgodnej z wymogami ochrony środowiska, powinien otrzymywać płatności bezpośrednie; w związku z tym wzywa Komisję do opracowania definicji aktywnej działalności rolniczej, która mogłaby być wykorzystywana przez państwa członkowskie bez dodatkowych obciążeń lub wydatków administracyjnych, przy czym należy zadbać o to, aby tradycyjna działalność rolnicza (gospodarstwa rolne stanowiące główne źródło utrzymania lub dodatkowe źródło utrzymania) niezależnie od statusu prawnego uznawana była za aktywną działalność rolniczą oraz aby uwzględniano strukturę rolnictwa oraz różne formy uzgodnień dotyczące gospodarki gruntami, jak i zarządzanie wspólnymi gruntami; uważa, że należy koniecznie uściślić, że z definicji rolnika prowadzącego aktywną działalność wyłączone są przypadki, w których koszty administracyjne dokonania płatności byłyby wyższe od samej kwoty płatności;

28. opowiada się za rekompensowaniem naturalnej niekorzystnej sytuacji w drugim filarze i sprzeciwia się płatności uzupełniającej w pierwszym filarze ze względu na dodatkowe obciążenia administracyjne;

Ochrona zasobów i elementy polityki ochrony środowiska

29. uważa, że lepsza ochrona zasobów naturalnych i lepsze gospodarowanie nimi stanowi główny element zrównoważonego rolnictwa, co uzasadnia – w ramach nowych wyzwań i celów strategii „Europa 2020” – dodatkowe bodźce zachęcające rolników do stosowania praktyk ukierunkowanych na ochronę środowiska, wykraczających poza zasadę wzajemnej zgodności i uzupełniających już istniejące programy rolno-środowiskowe;

30. uważa, że ochrona zasobów naturalnych powinna być ściślej związana z przyznawaniem płatności bezpośrednich i w związku z tym apeluje o wprowadzenie – za pomocą składnika ekologicznego – ogólnounijnego systemu zachęt, mającego na celu zapewnienie zrównoważonego rozwoju gospodarstw i długoterminowe bezpieczeństwo żywnościowe dzięki skutecznemu zarządzaniu ograniczonymi zasobami (wodą, energią, glebą) przy jednoczesnym ograniczeniu kosztów produkcji w długim okresie poprzez ograniczenie wykorzystania czynników produkcji; uważa, że system ten powinien zapewnić maksymalne wsparcie rolnikom, którzy już stosują praktyki rolnicze mające na celu osiągnięcie bardziej trwałych systemów produkcji lub którzy krok po kroku chcą dążyć do stosowania tych praktyk;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

31. podkreśla, że system ten powinien iść w parze z uproszczeniem systemu wzajemnej zgodności dla beneficjentów płatności bezpośrednich, powinien być stosowany za pomocą prostych środków, powinien równoważyć wydajność środowiskową i gospodarczą, powinien być relewantny z agronomicznego punktu widzenia i nie powinien dyskryminować rolników, którzy już w szerokim zakresie uczestniczą w programach rolno-środowiskowych;

32. sprzeciwia się wprowadzeniu nowego, dodatkowego systemu płatności, który prowadzi do dodatkowych systemów kontroli i sankcji na rzecz uekologizowania; podkreśla, że należy unikać praktycznych przeszkód dla rolników oraz złożoności administracyjnej dla odnośnych organów; nalega ponadto, aby w celu usprawnienia procedur administracyjnych powiązanych z tymi środkami wszystkie kontrole rolne były w miarę możliwości przeprowadzane jednocześnie;

33. wzywa zatem Komisję do jak najszybszego przedstawienia oceny wpływu procedur administracyjnych związanych z wdrażaniem składowania ekologicznego; podkreśla, że środki ochrony środowiska mają potencjał, aby zwiększyć wydajność produkcyjną rolników, i domaga się pokrycia wszelkich ewentualnych kosztów i utraconych dochodów wynikających z wprowadzenia takich środków;

34. jest zdania, że należy dążyć do dalszego uekologizowania w państwach członkowskich za pośrednictwem priorytetowego katalogu środków obszarowych lub środków dla poszczególnych gospodarstw rolnych finansowanych w 100 % ze środków UE; uważa, że każdy beneficjent tych szczególnych płatności musi przeprowadzić określoną liczbę działań z zakresu uekologizowania, których fundamentem powinny być istniejące struktury, wybranych z krajowego lub regionalnego wykazu ustanowionego przez dane państwo członkowskie na podstawie bardziej rozbudowanego wykazu UE, mającego zastosowanie do wszystkich rodzajów rolnictwa; uważa, że takie działania mogą przykładowo obejmować:

- wsparcie na rzecz niskiej emisji dwutlenku węgla oraz działania prowadzące do ograniczenia lub wychwytywania emisji gazów cieplarnianych,
- wsparcie na rzecz niskiego zużycia energii i efektywności energetycznej,
- strefy buforowe, miedze, obecność żywopłotów itd.,
- trwałe użytki zielone,
- techniki rolnictwa precyzyjnego,
- płodozmian i różnorodność upraw,
- plany dotyczące wydajności paszowej;

35. sądzi, że UE ma do odegrania rolę w wypełnianiu zadań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym i bezpieczeństwem energetycznym i dlatego powinna dopilnować, by rolnictwo odgrywało pełną rolę w wypełnianiu obu tych zadań; w związku z tym uważa za niewłaściwe umieszczenie obowiązkowego odłogowania na liście środków zrównoważonego rolnictwa, tak jak zaproponowała Komisja;

36. wzywa do uwzględnienia w ramach WPR celów dotyczących wykorzystania zrównoważonej energii; sądzi, że sektor rolnictwa do 2020 r. mógłby pokrywać 40 % swojego zapotrzebowania na energię paliwami odnawialnymi, a do 2030 r. mógłby całkowicie zrezygnować z paliw kopalnych;

37. zwraca uwagę, że biotechnologia nowej generacji jest już gotowa, i w związku z tym wzywa Komisję do opracowania w ramach reformy WPR międzysektorowej polityki dotyczącej biomasy na rzecz biotechnologii nowej generacji, obejmującej kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące biomasy, aby umożliwić rozwój zrównoważonego rynku biomasy pochodzącej z rolnictwa, przedsiębiorstw przemysłu rolnego i leśnictwa poprzez zachęcanie do magazynowania dostępnych pozostałości w celu wyprodukowania bioenergii, a jednocześnie zapobieganie zwiększeniu emisji i zanikowi różnorodności biologicznej;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

38. podkreśla, że racjonalne rozwiązania na szczeblu polityki europejskiej, takie jak tańszy olej napędowy do zastosowań rolniczych oraz ulgi podatkowe na energię i paliwo produkowane w celach rolniczych, zwłaszcza do zasilania elektrycznych pomp irygacyjnych, mogłyby pomóc rolnikom europejskim zwiększyć produkcję i zaopatrywać w produkty rolne rynki wewnętrzne oraz eksportowe; ponadto podkreśla znaczenie innowacyjnych systemów irygacyjnych dla zagwarantowania zrównoważonego rozwoju europejskiego rolnictwa z uwagi na katastrofalne skutki zmian klimatu – takie jak susza, fale upałów czy pustynnienie – na ziemi uprawnej służące dostarczaniu ludziom żywności;

39. zważywszy, że w przyszłości wystąpią trudności z dostępnością wody, a zwłaszcza wody pitnej, podkreśla potrzebę opracowania wydajnych systemów irygacyjnych, tak aby umożliwić stosowanie w państwach członkowskich efektywnych metod produkcji rolnej, które będą w stanie zaspokoić wewnętrzny popyt na żywność oraz zaopatrzyć rynki eksportowe w produkty rolne;

40. wyraża żal wobec faktu, że cele UE w zakresie różnorodności biologicznej nie zostały jeszcze osiągnięte, i oczekuje, że WPR wesprze wysiłki zmierzające do realizacji tych celów oraz celów w zakresie bioróżnorodności ustalonych na szczycie w Nagoi;

41. apeluje, aby nowa WPR propagowała ochronę różnorodności genetycznej, była zgodna z dyrektywą 98/58/WE dotyczącą dobrostanu zwierząt oraz nie finansowała produkcji żywności z klonowanych zwierząt lub ich potomstwa;

42. uważa, że metody produkcji dbające o dobrostan zwierząt mają również pozytywny wpływ na zdrowie zwierząt, jakość i bezpieczeństwo żywności, a także są bardziej przyjazne dla środowiska;

43. podkreśla konieczność zbadania wszystkich możliwości współpracy między państwami członkowskimi – przy udziale wszystkich zainteresowanych stron – na rzecz ochrony gleby;

Zasada wzajemnej zgodności i uproszczenie

44. wskazuje, że w ramach systemu opartego na zasadzie wzajemnej zgodności udzielanie płatności bezpośrednich podlega zachowaniu zgodności z wymogami ustawowymi i konieczności utrzymywania gruntów w dobrej kulturze rolnej i środowiskowej oraz że pozostaje jednym z najbardziej wskazanych sposobów optymalizowania świadczenia przez rolników podstawowych usług ekosystemowych i sprostania nowym wyzwaniom środowiskowym przez zagwarantowanie dostarczania podstawowych dóbr publicznych; zauważa jednak, że przy wprowadzaniu zasady wzajemnej zgodności pojawiło się wiele różnych problemów administracyjnych i że było ono trudne do przyjęcia przez rolników;

45. jest zdania, że nie da się uzasadnić płatności bezpośrednich bez rekompensat i że w związku z tym w odniesieniu do wszystkich beneficjentów płatności bezpośrednich należy stosować system zasad wzajemnej zgodności, który wskutek uekologizowania WPR jest uproszczony i skuteczny w praktyce i na szczeblu administracyjnym w zakresie kontroli; podkreśla, że zasady wzajemnej zgodności muszą być oparte na ryzyku i proporcjonalne, oraz podkreśla konieczność ich przestrzegania i odpowiedniego egzekwowania przez właściwe organy krajowe i europejskie;

46. uważa, że lepsza ochrona zasobów i zarządzanie nimi powinny również stanowić podstawowy element rolnictwa w ramach zasady wzajemnej zgodności, w wyniku czego możliwe będzie osiągnięcie większych korzyści środowiskowych; domaga się usprawnienia kontroli przestrzegania zasady wzajemnej zgodności, zapewnienia ich skuteczności i wydajności oraz ukierunkowanego określenia zakresu stosowania zasady wzajemnej zgodności; domaga się stworzenia systemów włączania najlepszych praktyk, takich jak interoperacyjność baz danych i najlepsze sposoby wykorzystania odpowiedniej technologii, w główny nurt polityki i ich wymiany między agencjami płatniczymi i organami kontroli, aby w jak największym możliwym stopniu zmniejszyć obciążenie biurokratyczne dla rolników i administracji; uważa, że zasada wzajemnej zgodności powinna ograniczać się do norm dotyczących rolnictwa, które umożliwiają przeprowadzanie systematycznych, prostych kontroli i u których podstaw leży obowiązek osiągania wyników, a także uważa, że zasady powinny być zharmonizowane; podkreśla znaczenie poziomów tolerancji i stosowania zasady proporcjonalności w ramach wszelkiego nowego systemu kar;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

47. jest zdania, że kontrolowanie przestrzegania zasady wzajemnej zgodności powinno w większym stopniu wiązać się z kryteriami efektywności i zachęcaniem rolników do osiągania wyników; ponadto sądzi, że w kontrolach tych powinni w większym stopniu uczestniczyć sami rolnicy, z uwagi na ich wiedzę i doświadczenie praktyczne, i jest zdania, że służyłoby to za przykład i dawało motywację w szczególności najmniej wydajnym rolnikom;

48. sprzeciwia się wprowadzeniu do systemu opartego na zasadzie wzajemnej zgodności uciążliwych i nieprzejrzystych wymogów pochodzących z ramowej dyrektywy wodnej do momentu wyjaśnienia stanu prac związanych z wdrożeniem tej dyrektywy we wszystkich państwach członkowskich;

49. dostrzega znaczące starania poczynione już w sektorze hodowli, który obecnie znajduje się w trudnej sytuacji, na rzecz doprowadzenia budynków i wyposażenia do zgodności z normami w zakresie higieny i zdrowia publicznego; bez uszczerbku dla podstawowych zasad bezpieczeństwa żywnościowego i identyfikowalności, domaga się krytycznej oceny niektórych norm dotyczących higieny, zdrowia i oznaczania zwierząt w celu likwidacji niewspółmiernych obciążeń nakładanych na małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP); wzywa w szczególności Komisję do dokonania przeglądu norm UE w zakresie higieny, dotyczących zwłaszcza lokalnych i bezpośrednich form sprzedaży oraz okresu przydatności produktów do spożycia, w celu dostosowania ich do poziomu ryzyka i uniknięcia niewspółmiernego obciążenia niewielkich kanałów produkcji, takich jak bezpośrednie relacje między producentami i konsumentami oraz krótkie łańcuchy dostaw żywności;

Instrumenty rynkowe, siatka bezpieczeństwa i zarządzanie ryzykiem

50. jest zdania, że w tych warunkach ważna jest możliwość przeciwdziałania nadmiernej zmienności cenowej oraz reagowanie w odpowiednim czasie na kryzys spowodowany niestabilnością rynku w kontekście wspólnej polityki rolnej i na rynkach światowych; uznaje podstawową rolę, jaką w przeszłości odgrywały środki wspierania rynku w reagowaniu na kryzys w sektorze rolnictwa, zwłaszcza rolę interwencji i prywatnego przechowywania; podkreśla, że środki wspierania rynku muszą być skuteczne i uruchamiane niezwłocznie po zaistnieniu takiej konieczności w celu uniknięcia poważnych problemów dla producentów, przetwórców i konsumentów i umożliwienia WPR osiągnięcia podstawowego, strategicznego celu, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego;

51. podkreśla, że w ramach WPR należałoby dysponować szeregiem elastycznych i skutecznych instrumentów rynkowych, pełniących funkcję siatki bezpieczeństwa, ustanowionych na odpowiednich poziomach i dostępnych w przypadku poważnych zakłóceń na rynku; sądzi, że instrumenty te nie powinny być stale dostępne i że nie mogą stanowić ciągłej i nieograniczonej możliwości zbytu produktów; wskazuje, że niektóre instrumenty już istnieją, ale mogą zostać dostosowane, podczas gdy inne mogą zostać utworzone w zależności od potrzeb; jest zdania, że w świetle bardzo odmiennych warunków w poszczególnych sektorach zróżnicowane rozwiązania sektorowe są bardziej wskazane od podejścia horyzontalnego; zwraca uwagę na trudności, jakie napotykają rolnicy w dążeniu do perspektywicznego planowania w okresach skrajnej niestabilności; uważa, że w kontekście większej niestabilności rynku instrumenty rynkowe muszą zostać poddane przeglądowi w celu zwiększenia ich wydajności i elastyczności, przyspieszenia ich uruchamiania, rozszerzenia ich w razie konieczności na inne sektory oraz dostosowania ich do obecnych cen rynkowych, a także zapewnienia rzeczywistej siatki bezpieczeństwa bez powodowania zakłóceń;

52. jest zdania, że odnośne instrumenty rynkowe powinny obejmować szczególne instrumenty zarządzania podażą, których sprawiedliwe i niedyskryminujące działanie może zapewnić skuteczne zarządzanie rynkiem i zapobiec kryzysom związanym z nadprodukcją, a jednocześnie nie pociąga za sobą żadnych wydatków z budżetu Unii;

53. domaga się utworzenia wielostopniowej siatki bezpieczeństwa obejmującej wszystkie sektory, opartej na połączeniu takich narzędzi jak publiczne i prywatne przechowywanie, interwencję publiczną, instrumenty na wypadek zakłóceń na rynku oraz klauzulę dotyczącą nagłych wypadków; domaga się, aby przy krótkotrwałych zakłóceniach na rynku dopuszczano prywatne przechowywanie i interwencję publiczną dla określonych sektorów; ponadto domaga się, aby instrument na wypadek zakłóceń na rynku oraz klauzula dotycząca nagłych wypadków zostały ustanowione kompleksowo dla wszystkich sektorów, co umożliwi Komisji, w pewnych okolicznościach, w przypadku kryzysu podjęcie działań przez określony czas nieprzekraczający jednego roku, które to rozwiązanie powinno być bardziej skuteczne niż dotychczas; uważa w związku z tym, że w przyszłych budżetach UE należy przewidzieć specjalną rezerwową pozycję, która mogłaby być sprawnie uruchomiona i która stanowiłaby instrument szybkiego reagowania w razie poważnego kryzysu na rynkach rolnych;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

54. jest zdania, że stosowanie instrumentów interwencyjnych wchodzi w zakres uprawnień wykonawczych Komisji; podkreśla jednak, że Parlament Europejski musi być niezwłocznie informowany o przewidywanych działaniach; podkreśla w tym kontekście, że Komisja musi w sposób należyty uwzględnić stanowiska przyjęte przez Parlament;

55. apeluje o zwiększenie efektywności systemu interwencyjnego poprzez coroczną ocenę, prowadzoną pragmatycznie z uwzględnieniem sytuacji na rynkach;

56. uważa, że w świetle przewidywanych wyzwań środowiskowych, klimatycznych i epidemiologicznych oraz w obliczu dużych wahań cen na rynkach rolnych żywotne znaczenie mają dodatkowe, efektywniejsze środki zabezpieczenia przed ryzykiem dostępne dla wszystkich rolników w poszczególnych państwach członkowskich, na poziomie Unii, państw członkowskich i poszczególnych gospodarstw rolnych, w celu ochrony dochodów;

57. przypomina, że produkcja zorientowana na rynek, płatności bezpośrednie i konkurencja są głównymi elementami każdego systemu zabezpieczenia przed ryzykiem, a odpowiedzialność za uwzględnienie i przewidzenie ryzyka ponoszą także rolnicy; w tym kontekście wspiera państwa członkowskie w udostępnianiu rolnikom krajowych instrumentów zabezpieczenia przed ryzykiem bez renacjonalizacji i zakłóceń na rynkach; dlatego uważa, że Komisja powinna opracować wspólne zasady opcjonalnego wspierania systemów zarządzania ryzykiem przez państwa członkowskie, ewentualnie poprzez ustanowienie wspólnych uregulowań w ramach wspólnej organizacji rynku zgodnych z zasadami WTO, w celu uniknięcia zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym; domaga się również, aby Komisja przekazywała informacje o wszelkich środkach służących wprowadzeniu zarządzania ryzykiem oraz aby wraz z wnioskami legislacyjnymi przedstawiała odnośną ocenę skutków;

58. uważa, że w obliczu rosnącego poziomu ryzyka należy rozbudować i wspierać prywatne systemy ubezpieczeniowe oraz systemy ubezpieczenia od dodatkowych rodzajów ryzyka (takie jak ubezpieczenie od zmiany klimatu, ubezpieczenie od utraty dochodu), rynki terminowe i fundusze powiernicze, współfinansowane ze środków publicznych, jako opcja w państwach członkowskich; wspiera przy tym zwłaszcza zrzeszanie się rolników w konsorcja i spółdzielnie; z zadowoleniem przyjmuje rozwój nowych innowacyjnych instrumentów; podkreśla jednak, że powinny one być zgodne z zasadami WTO oraz że nie powinny zakłócać konkurencji ani handlu wewnątrz UE; wzywa w związku z tym do zapewnienia ram państwom członkowskim wdrażającym te środki, które powinny być uwzględnione w jednolitej wspólnej organizacji rynku;

59. wzywa Komisję do zbadania, w jakim stopniu można zwiększyć rolę grup producentów lub stowarzyszeń branżowych i międzybranżowych lub międzyzawodowych w przeciwdziałaniu ryzyku i promowaniu jakości we wszystkich sektorach produkcyjnych; domaga się, aby tego rodzaju działania prowadzone w tych dziedzinach uwzględniały w szczególności produkty ze znakiem jakości;

60. wzywa Komisję do zaproponowania w ramach reformy WPR konkretnych środków służących wspieraniu tworzenia nowych organizacji producentów celem wzmocnienia ich pozycji na rynku;

61. opowiada się za przedłużeniem reformy rynku cukru z 2006 r. w jej obecnej formie co najmniej do 2020 r. oraz wzywa do wdrożenia odpowiednich środków mających na celu zabezpieczenie produkcji cukru w Europie oraz umożliwienie uniijnemu sektorowi cukru zwiększanie swojej konkurencyjności w oparciu o stabilne ramy;

62. podkreśla konieczność dokonania oceny szczególnej sytuacji w sektorze mleka i produktów mlecznych przed marcem 2015 r., tak aby zapewnić sprawne funkcjonowanie i stabilność rynku mleka;

63. sądzi, że Komisja powinna rozważyć przedłożenie propozycji utrzymania praw do nasadzeń w sektorze wina po 2015 r. oraz że powinna to uwzględnić w sprawozdaniu z oceny reformy wspólnej organizacji rynku wina z 2008 r., które przewidziano na 2012 r.;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

64. podkreśla podstawową rolę produkcji mleka dla rolnictwa europejskiego, a także jako źródła utrzymania obszarów wiejskich, zwłaszcza trudniących się produkcją mleka regionów, w których dominują użytki zielone, a także regionów o naturalnie niekorzystnych warunkach gospodarowania w UE, podkreśla również potrzebę zagwarantowania konsumentom europejskim trwałej podaży przetworów mlecznych; jest przekonany, że trwałą podaż przetworów mlecznych można najskuteczniej zagwarantować za pomocą stabilnego rynku przetworów mlecznych, na którym rolnicy otrzymują sprawiedliwą zapłatę za swe produkty; w związku z tym wzywa Komisję do nadzorowania rynku przetworów mlecznych i do umożliwienia zrównoważonego rozwoju tego rynku za pomocą odpowiednich instrumentów politycznych odnoszących się do mleka i jego przetworów w okresie po roku 2015 oraz za pomocą ram uczciwej konkurencji gwarantujących silniejszą pozycję producentów surowców, a także bardziej wyrównany podział zysków w całym łańcuchu produkcji żywności (z gospodarstwa rolnego do handlu detalicznego);

65. uważa, że należy wzmocnić systemy zarządzania w sektorach owoców i warzyw (cytrusów i wszystkich odnośnych produktów), wina i oliwy z oliwek oraz że konieczne jest stworzenie bardziej skutecznego funduszu kryzysowego dla sektora owoców i warzyw, opracowanie lepszego systemu zarządzania kryzysowego w sektorze wina oraz zaktualizowanie systemu prywatnego przechowywania w sektorze oliwy z oliwek;

Handel międzynarodowy

66. wzywa UE do zapewnienia spójności między wspólną polityką rolną a swoją polityką rozwoju i polityką handlową; w szczególności apeluje do UE o zwracanie bacznej uwagi na sytuację w krajach rozwijających się oraz o niestwarzanie zagrożenia dla potencjału produkcji żywności i długoterminowemu bezpieczeństwu żywnościowemu w tych krajach ani zdolności ludności tych krajów do samodzielnego zapewniania sobie pożywienia, przy jednoczesnym przestrzeganiu zasady spójności polityki na rzecz rozwoju; dlatego też jest zdania, że umowy handlowe UE w sprawie rolnictwa nie powinny stwarzać utrudnień dla rynków w krajach najsłabiej rozwiniętych;

67. przypomina o zobowiązaniu podjętym przez członków WTO podczas konferencji ministerialnej w Hongkongu w roku 2005 dotyczącym wyeliminowania wszystkich form dotacji wywozowych przy jednoczesnym nałożeniu środków dyscyplinarnych na wszystkie środki wywozowe o analogicznym działaniu, w szczególności kredyty eksportowe, państwowe rolnicze przedsiębiorstwa handlowe i kontrolę pomocy żywnościowej;

68. wzywa Komisję do dokonania szczegółowej oceny skutków wszystkich trwających negocjacji handlowych, w szczególności dotyczących układu o stowarzyszeniu UE–Mercosur, które nie powinny mieć negatywnego wpływu na kraje rozwijające się ani zaszkodzić skuteczności WPR do 2020 r.;

69. zauważa, że żywność nie jest jedynie towarem, lecz dostęp do niej ma fundamentalne znaczenie dla życia ludzkiego; wzywa UE do wykorzystania swojej polityki handlowej i polityki rozwoju do promowania zrównoważonych praktyk rolnych oraz bezpieczeństwa żywnościowego w krajach najsłabiej rozwiniętych i rozwijających się ze względu na wzrost popytu i wzrost cen żywności;

70. wzywa Komisję do zbadania, jaki wpływ miała koncentracja międzynarodowego handlu zbożem na wzrost wahań cen;

Łańcuch dostaw żywności

71. zwraca się o opracowanie globalnych rozwiązań mających zaradzić spekulacji surowcami rolnymi i skrajnym wahanom cen, ponieważ stanowią one potencjalne zagrożenie dla bezpieczeństwa żywnościowego; uznaje jednak znaczenie prawidłowo funkcjonującego rynku terminowego dla surowców rolnych; ocenia, że jedynie działania skoordynowane na szczeblu międzynarodowym są w stanie ukrócić nadmierne spekulacje; popiera w związku z tym inicjatywę francuskiej prezydencji G20, zgodnie z którą grupa powinna uzgodnić środki służące przeciwdziałaniu rosnącej zmienności cen surowców rolnych; opowiada się za światowym systemem informowania i skoordynowanego działania dotyczącego zapasów produktów rolnych mających zapewnić bezpieczeństwo żywnościowe; zwraca w związku z tym uwagę, że należy zastanowić się nad utrzymywaniem zapasów ważniejszych surowców rolnych; podkreśla, że zamierzone cele będą mogły zostać osiągnięte jedynie w przypadku zwiększenia możliwości składowania oraz

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

rozwinięcia instrumentów monitorowania i nadzorowania rynków; podkreśla w szczególności niepokojący wpływ zmienności cen w skali światowej na kraje rozwijające się;

72. podkreśla, że przez ostatnie dziesięciolecie średnie dochody rolników i gospodarstw rolnych – w przeciwieństwie do sytuacji w sektorach na niższym i wyższym szczeblu niż podstawowa produkcja rolna – stale się zmniejszały w porównaniu z innymi sektorami gospodarki, osiągając poziom jedynie połowy dochodów gospodarstw miejskich, natomiast przedsiębiorstwa handlowe i detaliści znacznie zwiększyli swoją siłę rynkową i marże w ramach łańcucha dostaw żywności;

73. wzywa do podjęcia środków mających na celu wzmocnienie pierwotnych zdolności w zakresie zarządzania oraz siły przetargowej producentów i organizacji producentów w porównaniu z innymi podmiotami gospodarczymi w łańcuchu dostaw żywności (przede wszystkim detalistami, przetwórcami i dostawcami czynników produkcji) przy jednoczesnym respektowaniu prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego; jest zdania, że funkcjonowanie łańcucha dostaw żywności powinno zostać usprawnione w trybie pilnym dzięki inicjatywom legislacyjnym służącym osiągnięciu większej przejrzystości cen żywności i działaniom na rzecz zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych, co pozwoli rolnikom uzyskać wartość dodaną, na jaką zasługują; wzywa Komisję do wzmocnienia pozycji rolników i propagowania uczciwej konkurencji; jest przekonany, że należy rozważyć wyznaczenie rzeczników praw obywatelskich z myślą o rozwiązywaniu sporów między podmiotami należącymi do łańcucha dostaw żywności;

74. ponadto jest zdania, że aby wzmocnić pozycję rolników w łańcuchu dostaw żywności, należy opracować instrumenty, które pomogą rolnikom zarządzać krótkimi łańcuchami dostaw, które będą przejrzyste i skuteczne, zapewnią niewielkie oddziaływanie na środowisko, będą sprzyjać jakości i dostarczać konsumentom informacje, w których udział pośredników będzie mniejszy i które będą sprzyjać sprawliwym i przejrzystym mechanizmom kształtowania cen;

75. apeluje o utrzymanie mechanizmu pomocy najuboższym członkom społeczeństwa;

Rozwój obszarów wiejskich

76. dostrzega znaczenie polityki rozwoju obszarów wiejskich zdefiniowanej i finansowanej w ramach drugiego filaru ze względu na jej wpływ na poprawę efektywności środowiskowej, modernizację, innowację, infrastrukturę i konkurencję, oraz konieczność dalszego rozwoju gospodarki wiejskiej, sektora rolno-spożywczego i sektora nieżywnościowego oraz poprawy jakości życia na obszarach wiejskich; podkreśla również konieczność osiągnięcia celów politycznych, w tym celów strategii „Europa 2020” obejmujących inteligentny i zrównoważony rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu, z których korzyści powinni czerpać również w głównej mierze rolnicy i społeczności wiejskie;

77. jest zdania, że rozwój obszarów wiejskich musi sprostać wyzwaniom w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego, zrównoważonego zarządzania zasobami naturalnymi, zmiany klimatu, zaniku różnorodności biologicznej, wyczerpywania się zasobów wodnych i degradacji gleby oraz zwiększać zrównoważoną spójność terytorialną i zatrudnienie; jest zdania, że środki te powinny także sprzyjać samowystarczalności w zakresie wytwarzania energii odnawialnej na terenie gospodarstw rolnych, głównie z odpadów rolnych; stwierdza, że środki na rzecz rozwoju obszarów wiejskich powinny przyczyniać się do utrzymania wartości dodanej na obszarach wiejskich, sprzyjając rozwojowi infrastruktury wiejskiej i świadczeniu usług po przystępnej cenie lokalnej ludności i lokalnym przedsiębiorstwom;

78. jest zdania, że w tym kontekście należy zwrócić szczególną uwagę na wspieranie młodych rolników; sądzi, że w obliczu szybkiego starzenia się społeczności wiejskiej w Europie podstawowe znaczenie mają atrakcyjne środki zachęcające do rozpoczynania działalności przez młodych rolników i inne nowe podmioty i że należy rozszerzyć zakres systemów wsparcia w drugim filarze, takich jak dostęp do gruntów, dotacje i korzystne kredyty, w szczególności w dziedzinie innowacji, modernizacji i rozwoju inwestycji itd., oraz oczekuje, że możliwość wdrożenia takich mechanizmów będzie zapewniona we wszystkich państwach członkowskich;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

79. proponuje, aby znaczący odsetek gruntów rolnych objąć programami rolno-środowiskowymi, które powinny dostarczać rolnikom finansowe i techniczne środki zachęty do przejścia na bardziej zrównoważone, zasobooszczędne, niskonakładowe modele rolnictwa;

80. podkreśla, że polityka rozwoju obszarów wiejskich powinna umożliwić wykorzystanie wszelkiego potencjału naturalnego i ludzkiego obszarów wiejskich dzięki wysokiej jakości produkcji rolnej, na przykład za pomocą sprzedaży bezpośredniej, promocji produktów, zaopatrzenia rynków lokalnych i dywersyfikacji, jak również przeznaczeń biomasy, efektywności energetycznej itd.;

81. podkreśla konieczność zapewnienia odpowiedniej infrastruktury sprzyjającej zdobywaniu i rozpowszechnianiu wiedzy z zakresu rolnictwa oraz systemów innowacyjnych, obejmującej możliwości kształcenia i szkolenia, usługi doradztwa rolniczego i wymianę najlepszych praktyk, w celu modernizacji rolnictwa, zapewnienia pomocy innowacyjnym rolnikom w przekazywaniu doświadczeń i udoskonaleniu łańcuchów wytwarzających wartość dodaną na obszarach wiejskich; sądzi, że takie programy należy udostępnić we wszystkich państwach członkowskich;

82. w związku z tym opowiada się za wprowadzeniem określanych przez państwa członkowskie ukierunkowanych środków w drugim filarze, aby zrealizować wspólne cele UE w zakresie rozwoju obszarów wiejskich (strategia „Europa 2020”); podkreśla znaczenie ogólnych ukierunkowanych i zorientowanych na wyniki ram europejskich, dostrzegając, że to państwa członkowskie i organy regionalne są najbardziej kompetentne do podejmowania decyzji dotyczących programów, które na szczeblu lokalnym mogą w największym stopniu przyczynić się do osiągnięcia europejskich celów; apeluje zatem o stosowanie zasady pomocniczości i elastyczności przy opracowywaniu programów rozwoju obszarów wiejskich oraz o przyjęcie zdecydowanego podejścia opartego na uczestnictwie i sprzyjającego lokalnym i subregionalnym partnerstwom, poprzez stosowanie metody LEADER w trakcie tworzenia i wdrażania przyszłych europejskich i krajowych programów rozwoju obszarów wiejskich; ocenia, że zmniejszone składki krajowe mające zastosowanie w odniesieniu do bardziej ukierunkowanych środków powinny być ustalane na podstawie ocen skutków i szczegółowych symulacji;

83. opowiada się za tym, aby w ramach rozwoju obszarów wiejskich przewidzieć również środki ukierunkowane na ochronę lasów górskich;

84. zwraca się do Komisji o stworzenie nowych instrumentów finansowania wspierających w szczególności rolników wchodzących do sektora rolnictwa w uzyskaniu dostępu do korzystnych pożyczek, lub o stworzenie nowego systemu, np. pod nazwą JERICHO („Joint Rural Investment CHoice” – wspólny system na rzecz inwestycji na obszarach wiejskich), w ramach funduszu na rzecz rozwoju obszarów wiejskich, w oparciu o doświadczenia związane z inicjatywą JEREMIE w ramach funduszy strukturalnych;

85. podkreśla, że obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania często mają duże znaczenie pod względem ziem uprawnych, ochrony różnorodności biologicznej i zapewniania korzyści środowiskowych, a także dynamiki obszarów wiejskich; w tym kontekście opowiada się za pozostawieniem dodatków wyrównawczych dla obszarów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania w drugim filarze i wzywa do zwiększenia ich efektywności; jest przekonany, że ukierunkowane wsparcie dla rolników prowadzących działalność na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania ma podstawowe znaczenie dla kontynuowania działalności rolnej na tych obszarach, zmniejszając tym samym ryzyko porzucania gruntów rolnych; podkreśla, że w unijnych ramach dostosowywanie kryteriów musi leżeć w gestii państw członkowskich oraz organów regionalnych i lokalnych;

86. podkreśla ogromne różnice w strukturze obszarów wiejskich poszczególnych państw członkowskich, co wymaga podjęcia różnorodnych środków; dlatego domaga się większej elastyczności, dzięki której państwa członkowskie i regiony będą mogły podejmować dobrowolne środki, które powinny być współfinansowane przez UE pod warunkiem, że środki te byłyby zgłaszane Komisji i zatwierdzane; podkreśla, że wskaźnik współfinansowania będzie musiał w dalszym ciągu uwzględniać szczególne potrzeby i realia regionów konwergencji w okresie po 2013 r.;

87. opowiada się za tym, aby w przypadku środków drugiego filaru o szczególnym znaczeniu dla państw członkowskich dotychczasowe wskaźniki współfinansowania obowiązywały także po 2013 r.; podkreśla jednak, że jakiegokolwiek dodatkowe współfinansowanie nie powinno prowadzić do renacjonalizacji drugiego filaru ani do zwiększania różnic między zdolnością państw członkowskich do współfinansowania swoich priorytetów;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

88. przypomina, że modulacja we wszystkich odmianach, zarówno obowiązkowa, jak i dobrowolna, jako środek finansowania wydatków na rozwój obszarów wiejskich obowiązuje do 2012 r. i podkreśla potrzebę zabezpieczenia odpowiednich środków finansowych na drugi filar w kolejnym okresie finansowania;

89. apeluje, aby unikać nagłych zmian w przydziale środków w drugim filarze, ponieważ państwa członkowskie, organy lokalne i gospodarstwa rolne potrzebują pewności i ciągłości umożliwiających im planowanie; podkreśla, że debata w sprawie przydziału tych środków nie powinna być prowadzona w oderwaniu od debaty dotyczącej przydziału środków w ramach pierwszego filaru; wzywa zatem Komisję do przyjęcia pragmatycznej postawy jako podstawowej zasady redystrybucji środków z drugiego filaru; dostrzega konieczność sprawiedliwego rozdzielania środków z drugiego filaru między państwa członkowskie zgodnie z obiektywnymi kryteriami, które muszą odzwierciedlać różnorodne potrzeby europejskich obszarów; opowiada się za wprowadzeniem tych zmian po ustalonym okresie przejściowym, jednocześnie ze zmianami w rozdzielaniu środków z pierwszego filaru;

90. opowiada się za współfinansowaniem w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich, które umożliwia, na poziomie regionalnym lub lokalnym, uzupełnianie się środków publicznych i prywatnych w części współfinansowanej przez państwo, co zwiększy dostępne środki służące osiągnięciu celów określonych przez politykę państwową dotyczącą obszarów wiejskich;

91. domaga się uproszczenia na wszystkich poziomach planowania programów w ramach drugiego filaru i zarządzania nimi w celu pobudzenia wydajności; ponadto domaga się uproszczonych, efektywnych i skutecznych systemów monitorowania, oceny i sprawozdawczości dotyczących środków z zakresu zasady wzajemnej zgodności; sądzi, że kontrole i monitorowanie w ramach pierwszego i drugiego filaru należy zharmonizować i nadać im większą spójność, wprowadzając podobne zasady i procedury, w celu ograniczenia całkowitego obciążenia rolników wynikającego z kontroli; apeluje o bardziej elastyczne zarządzanie pięcioletnim okresem zobowiązań w przypadku środków rolno-środowiskowych;

92. wzywa do wyłączenia spółdzielni z zakresu postanowień zalecenia Komisji 2003/61/WE dotyczących niemożności dostępu przedsiębiorstw przekraczających określony próg MŚP do funduszy na rzecz rozwoju obszarów wiejskich oraz ogólnie do środków pomocowych wykraczających poza określony poziom;

93. uważa, że w przyszłości regiony najbardziej oddalone nadal powinny korzystać ze szczególnego traktowania w ramach polityki rozwoju obszarów wiejskich, ponieważ trudności geograficzne, wobec jakich stają, oraz niewielka liczba produktów rolnych, od których na tych obszarach uzależniona jest gospodarka rolna, uzasadniają utrzymanie unijnego wskaźnika współfinansowania na poziomie do 85 %, tak aby pokryć koszty programów rozwoju obszarów wiejskich;

94. z zadowoleniem przyjmuje dążenie ku lepszej koordynacji na poziomie UE między programami rozwoju obszarów wiejskich a w szczególności polityką spójności, aby unikać powielania, sprzecznych celów i nakładania się działań; przypomina jednak, że skala projektów prowadzonych w ramach funduszu spójności UE i programów rozwoju obszarów wiejskich jest inna, i w związku z tym opowiada się za tym, aby fundusze te zachowały odrębność i aby programy rozwoju obszarów wiejskich nadal ukierunkowane były na społeczności wiejskie i pozostały instrumentami niezależnymi politycznie;

95. uważa, że polityka spójności wraz z nową wzmocnioną WPR uaktywnią potencjał gospodarczy obszarów wiejskich i przyczynią się do stworzenia nowych, pewnych miejsc pracy, zapewniając trwały rozwój tych obszarów;

96. podkreśla znaczenie strategii politycznych wpierających współpracę transgraniczną pomiędzy państwami członkowskimi i państwami trzecimi w celu przyjęcia praktyk chroniących środowisko i zapewniających trwałość zasobów naturalnych, w przypadku gdy działalność rolnicza, w szczególności wykorzystanie wody, ma skutki transgraniczne;

*

* *

97. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Dobrowolny system etykietowania opakowań produktów przemysłowych w alfabecie Braille’a

P7_TA(2011)0299

Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie dobrowolnego systemu etykietowania opakowań produktów przemysłowych w alfabecie Braille’a

(2012/C 390 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 21 i 26 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w których określono prawa osób niepełnosprawnych,
- uwzględniając art. 123 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że państwa członkowskie UE podpisały Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych,
- B. mając na uwadze, że w art. 56a dyrektywy 2004/27/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi określono szczegółowo, że nazwa produktu leczniczego musi być wyrażona na opakowaniu w alfabecie brajlowskim,
- 1. podkreśla, że osoby niewidome i niedowidzące mają prawo do prowadzenia samodzielnego życia i do uczestniczenia w życiu społecznym;
- 2. wzywa Komisję Europejską do rozpoczęcia szeroko zakrojonych konsultacji z zainteresowanymi podmiotami na temat kosztu, efektywności i możliwości wprowadzenia na szczeblu wspólnotowym dobrowolnego systemu znakowania opakowań produktów przemysłowych w alfabecie brajlowskim, przy czym na etykietach znajdowałyby się przynajmniej informacje dotyczące rodzaju produktu i daty ważności, co ułatwiłoby dostęp do tych produktów niewidomym lub niedowidzącym konsumentom; biorąc pod uwagę, że nie wszyscy niewidomi potrafią czytać brajlem, w ramach proponowanych konsultacji należy też przeanalizować alternatywne sposoby udostępniania informacji na opakowaniach;
- 3. wzywa Komisję, by zgodnie z zasadami społecznej odpowiedzialności biznesu dostarczyła europejskim sektorom i przedsiębiorstwom bodźców zachęcających do poszerzania wiedzy na temat tej kwestii;
- 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy ⁽¹⁾ Komisji, parlamentom państw członkowskich i ONZ.

⁽¹⁾ Lista sygnatariuszy została opublikowana w załączniku 1 do protokołu obrad z dnia 23 czerwca 2011 r. (P7_PV(2011)06-23(ANN1))

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

Zmiana art. 51: wspólne posiedzenia komisji

P7_TA(2011)0277

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie zmiany art. 51 Regulaminu Parlamentu Europejskiego dotyczącego procedury obejmującej wspólne posiedzenia komisji (2010/2061(REG))

(2012/C 390 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji z dnia 11 marca 2010 r. oraz pismo przewodniczącego Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności z dnia 25 marca 2010 r.,
- uwzględniając art. 211 i 212 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0197/2011),
- 1. podejmuje decyzję o wprowadzeniu do Regulaminu poniższych zmian;
- 2. przypomina, że zmiany te wejdą w życie z pierwszym dniem następnej sesji miesięcznej;
- 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji tytułem informacji.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 1 Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 51

Jeżeli **spełnione są warunki ustanowione w art. 49 ust. 1 i art. 50 Regulaminu**, Konferencja Przewodniczących może, **jeśli uzna, że kwestia ma znaczenie zasadnicze**, podjąć decyzję o zastosowaniu procedury obejmującej wspólne posiedzenia komisji oraz wspólne głosowanie. W takim przypadku **właściwi** sprawozdawcy sporządzają jeden projekt sprawozdania. Projekt ren analizują i głosują nad nim zaangażowane komisje podczas wspólnych posiedzeń przebiegających pod wspólnym przewodnictwem przewodniczących danych komisji. Komisje mogą tworzyć **międzykomisyjne** grupy robocze celem przygotowania **wspólnych** posiedzeń i głosowań.

1. Jeżeli **do Konferencji Przewodniczących wpłynie pytanie dotyczące kompetencji zgodnie z art. 188 ust. 2**, może **ona** podjąć decyzję o zastosowaniu procedury obejmującej wspólne posiedzenia komisji oraz wspólne głosowanie, **gdy:**

- **dana sprawa, zgodnie z załącznikiem VII, nierozzerwalnie wchodzi w zakres kompetencji kilku komisji oraz**
- **Konferencja uzna, że kwestia ta ma znaczenie zasadnicze.**

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

2. W takim przypadku **odpowiedni** sprawozdawcy sporządzają jeden projekt sprawozdania. Projekt ten analizują i głosują nad nim zaangażowane komisje podczas wspólnych posiedzeń przebiegających pod wspólnym przewodnictwem ich przewodniczących.

Na wszystkich etapach procedury uprawnienia wynikające ze statusu komisji właściwej mogą być wykonywane przez zaangażowane komisje wyłącznie gdy działają one wspólnie. Komisje mogą tworzyć międzykomisyjne grupy robocze celem przygotowania wspólnych posiedzeń i głosowań.

3. W drugim czytaniu w ramach zwykłej procedury ustawodawczej stanowisko Rady jest rozpatrywane na wspólnym posiedzeniu zaangażowanych komisji, które w przypadku braku porozumienia między ich przewodniczącymi odbywa się w środę w pierwszym tygodniu przeznaczonym na posiedzenia organów parlamentarnych po przedłożeniu Parlamentowi stanowiska Rady. W przypadku braku porozumienia co do terminu kolejnego posiedzenia zostanie ono zwołane przez przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji. Głosowanie nad zaleceniem do drugiego czytania odbywa się na wspólnym posiedzeniu w oparciu o wspólny projekt przygotowany przez odpowiednich sprawozdawców zaangażowanych komisji lub – w przypadku braku wspólnego projektu – na podstawie poprawek przedstawionych przez zaangażowane komisje.

W trzecim czytaniu w ramach zwykłej procedury ustawodawczej przewodniczący i sprawozdawcy zaangażowanych komisji stają się z urzędu członkami delegacji do komitetu pojednawczego.

Wniosek o uchylenie immunitetu parlamentarnego posła Adriana Severina

P7_TA(2011)0278

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Adriana Severina (2011/2070(IMM))

(2012/C 390 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Adriana Severina przekazany w dniu 5 kwietnia 2011 r. przez Krajową Dyрекcję ds. Przeciwdziałania Korupcji (biuro prokuratora przy Sądzie Najwyższym Rumunii) i ogłoszony podczas posiedzenia plenarnego w dniu 6 kwietnia 2011 r.,
- po wysłuchaniu wyjaśnień Adriana Severina w dniu 23 maja 2011 r., zgodnie z art. 7 ust. 3 Regulaminu,
- uwzględniając art. 9 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej z dnia 8 kwietnia 1965 r. oraz art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r. oraz 19 marca 2010 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając przepisy art. 72 ust. 2 konstytucji rumuńskiej,
 - uwzględniając przepisy art. 4 rumuńskiego kodeksu karnego, według których rumuńskie prawo karne ma zastosowanie w przypadku przestępstw poza terytorium Rumunii, jeżeli sprawca jest obywatelem Rumunii lub, w przypadku gdy nie ma obywatelstwa rumuńskiego, jeśli ma miejsce zamieszkania w Rumunii,
 - uwzględniając art. 6 ust. 2 oraz art. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A7-0242/2011),
- A. mając na uwadze, że rumuńska Krajowa Dyrekcja ds. Przeciwdziałania Korupcji zwróciła się o uchylenie immunitetu Adriana Severina, posła do Parlamentu europejskiego, celem umożliwienia rumuńskiej Prokuraturze przeprowadzenia śledztwa i podjęcia działań prawnych przeciwko niemu, wystąpienia o nakaz przeszukania miejsca zamieszkania lub biur zainteresowanego oraz przeprowadzenia kontroli informatycznych lub wszelkiego rodzaju niezbędnych wyszukiwań elektronicznych oraz celem wszczęcia postępowania karnego przeciwko A. Severinowi pod zarzutem korupcji biernej lub płatnej protekcji lub innej kwalifikacji prawnej, którą można przypisać zarzucanemu/-ym przestępstwu/-om przed właściwymi sądami karnymi,
- B. mając na uwadze, że uchylenie immunitetu Adriana Severina dotyczy zarzucanych mu przestępstw korupcyjnych określonych w art. 6 rumuńskiej ustawy nr 78/2000 wraz z art. 254 (korupcja bierna) i art. 257 (płatna protekcja) kodeksu karnego, a także art. 8¹ lit. b) ustawy 78/2000,
- C. mając na uwadze, że nie do Parlamentu Europejskiego należy wydawanie opinii o winie lub braku winy posła, ani o zasadności wszczęcia wobec niego postępowania karnego na podstawie zarzutów, które są mu stawiane,
- D. mając na uwadze, że w tej sytuacji wskazane jest zalecenie uchylenia immunitetu poselskiego,
1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Adriana Severina z wyłączeniem ograniczenia wolności osobistej,
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do natychmiastowego przekazania niniejszej decyzji wraz ze sprawozdaniem właściwej komisji odpowiednim władzom Rumunii oraz Adrianowi Severinowi.

⁽¹⁾ Sprawa 101/63, Wagner/Fohrmann i Krier, Zbiór orzeczeń 1964 r., str. 195; sprawa 149/85, Wybot/Faure i inni, Zbiór orzeczeń 1986 r., str. 2391; sprawa T-345/05, Mote/Parlament, Zbiór orzeczeń 2008 r., str. II-2849; sprawy połączone C-200/07 i C-201/07, Marra/De Gregorio i Clemente, Zbiór orzeczeń 2008 r., str. I-7929 i sprawa T-42/06 Gollnisch/Parlament (Dz.U. C 134 z 22.5.2010, s. 29).

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Wybór wiceprzewodniczącego (interpretacja art. 13 ust. 1 Regulaminu)

P7_TA(2011)0298

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie wyboru wiceprzewodniczącego (interpretacja art. 13 ust. 1 Regulaminu Parlamentu Europejskiego)

(2012/C 390 E/10)

Parlament Europejski,

— uwzględniając pismo przewodniczącego Komisji Spraw Konstytucyjnych z dnia 15 czerwca 2011 r.,

— uwzględniając art. 211 Regulaminu,

1. przyjmuje następującą wykładnię art. 13 ust. 1 Regulaminu:

"Jeżeli ma zostać zastąpiony tylko jeden wiceprzewodniczący, a istnieje tylko jeden kandydat, może on zostać wybrany przez aklamację. Przewodniczący ma prawo decydowania, czy wybór nastąpi przez aklamację czy w głosowaniu tajnym. Nowo wybrany wiceprzewodniczący zajmie w porządku pierwszeństwa miejsce wiceprzewodniczącego, którego zastępuje."

2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji do wiadomości Radzie i Komisji.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Mianowanie na stanowisko prezesa Centralnego Banku Europejskiego - Kandydat Mario Draghi

P7_TA(2011)0275

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie zalecenia Rady dotyczącego mianowania Prezesa Europejskiego Banku Centralnego (10057/2011 – C7-0134/2011 – 2011/0804(NLE))

(2012/C 390 E/11)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 17 maja 2011 r. (10057/2011) ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 283 ust. 2 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada Europejska skonsultowała się z Parlamentem (C7-0134/2011),
- uwzględniając art. 109 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0229/2011),
- A. mając na uwadze, że pismem z dnia 20 maja 2011 r. Rada Europejska skonsultowała się z Parlamentem Europejskim w sprawie mianowania Maria Draghiego Prezesem Europejskiego Banku Centralnego na ośmioletnią kadencję ze skutkiem od dnia 1 listopada 2011 r.,
- B. mając na uwadze, że Komisja Gospodarcza i Monetarna Parlamentu Europejskiego przystąpiła następnie do oceny kwalifikacji nominowanego kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 283 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz w świetle potrzeby zapewnienia pełnej niezawisłości Europejskiego Banku Centralnego zgodnie z art. 130 TFUE, a także mając na uwadze, że w ramach procesu oceny komisja otrzymała życiorys kandydata oraz jego odpowiedzi na przesłane mu pytania pisemne,
- C. mając na uwadze, że następnie komisja odbyła w dniu 14 czerwca 2011 r. dwupółgodzinne przesłuchanie nominowanego kandydata, kiedy to wygłosił on oświadczenie wstępne, a potem udzielił odpowiedzi na pytania członków komisji,
- 1. wydaje przychylną opinię w sprawie zalecenia Rady dotyczącego mianowania Maria Draghiego na stanowisko Prezesa Europejskiego Banku Centralnego;
- 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie Europejskiej, Radzie oraz rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 150 z 9.6.2011, s. 8.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: General Motors Belgium

P7_TA(2011)0276

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/031 BE/General Motors Belgium z Belgii) (COM(2011)0212 – C7-0096/2011 – 2011/2074(BUD))

(2012/C 390 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0212 – C7-0096/2011),
- uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI z 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0191/2011),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został tymczasowo rozszerzony o wnioski przedłożone od dnia 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Belgia wystąpiła o pomoc w związku z 2 834 zwolnieniami (wszystkie objęte pomocą) w głównym przedsiębiorstwie General Motors Belgium i u jego czterech dostawców prowadzących działalność w sektorze motoryzacyjnym w prowincji Antwerpia w Belgii według klasyfikacji NUTS II,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków celem szybszego uruchamiania EFG; docenia w związku z tym wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji ulepszoną procedurę, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku EFG równocześnie z wnioskiem o jego uruchomienie; ma nadzieję, że dalsze ulepszenia procedury zostaną zrealizowane w ramach nadchodzącego przeglądu EFG;
2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnej i szybkiej procedury przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; wskazuje rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy; jednak apeluje o dokonanie oceny długotrwałego powrotu tych pracowników na rynek pracy jako bezpośredniego rezultatu środków finansowanych z EFG;
3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG, należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
4. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w następstwie ponawianych wniosków PE po raz pierwszy w budżecie na rok 2011 uwidocznione są środki w wys. 47 608 950 EUR w linii budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG został stworzony jako osobny specjalny instrument z własnymi celami oraz terminami i że w związku z tym ma prawo do własnych środków, co pozwoli uniknąć przesuwania środków z innych linii budżetowych, jak to miało miejsce w przeszłości i co mogło być szkodliwe dla realizacji poszczególnych celów politycznych;
6. uważa, że należy się zająć kwestią międzynarodowych przedsiębiorstw, których restrukturyzacja lub przenoszenie prowadzi do zwolnień, a następnie do uruchomienia EFG, przy okazji najbliższego przeglądu rozporządzenia w sprawie EFG, nie utrudniając jednocześnie zwalnianym pracownikom dostępu do EFG;
7. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/031 BE/General Motors Belgium z Belgii)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2011/470/UE.)

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Uprawnienia do połowów i rekompensata finansowa przewidziane w Umowie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między UE a Republiką Seszeli ***

P7_TA(2011)0279

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Republiką Seszeli (17238/2010 – C7-0031/2011 – 2010/0335(NLE))

(2012/C 390 E/13)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (17238/2010),
 - uwzględniając projekt Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Republiką Seszeli (17237/2010),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 43 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0031/2011),
 - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Budżetowej (A7-0192/2011),
1. wyraża zgodę na zawarcie Protokołu;
 2. zwraca się do Komisji, aby przekazała Parlamentowi wnioski z posiedzeń i prac wspólnego komitetu przewidzianego w art. 9 Umowy o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Republiką Seszeli (zwanej dalej „Umową o partnerstwie”), a także wieloletni program sektorowy przewidziany w art. 3 Protokołu;
 3. zwraca się do Komisji, aby w trakcie ostatniego roku obowiązywania Protokołu i przed rozpoczęciem negocjacji w celu odnowienia Umowy o partnerstwie przedłożyła Parlamentowi i Radzie sprawozdanie z jej stosowania;
 4. zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania dotyczącego rozwoju piractwa w wyłącznej strefie ekonomicznej Seszeli w latach 2006-2010 oraz jego wpływu na seszelską i europejską działalność połowową;
 5. postuluje, aby przedstawiciele Komisji Rybołówstwa Parlamentu uczestniczyli w charakterze obserwatorów w posiedzeniach wspólnego komitetu przewidzianego w art. 9 Umowy o partnerstwie;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Republici Seszeli.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Uprawnienia do połowów i rekompensata finansowa przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Demokratyczną Republiką Wysp Świętego Tomasza i Książęcej ***

P7_TA(2011)0280

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów między Unią Europejską a Demokratyczną Republiką Wysp Świętego Tomasza i Książęcej (05371/2011 – C7-0119/2011 – 2010/0355(NLE))

(2012/C 390 E/14)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (05371/2011),
 - uwzględniając projekt Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów między Unią Europejską a Demokratyczną Republiką Wysp Świętego Tomasza i Książęcej (05370/2011),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 43 ust. 2 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0119/2011),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Rybołówstwa oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Budżetowej (A7-0194/2011),
1. wyraża zgodę na zawarcie Protokołu;
 2. wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi wniosków z posiedzeń i działalności wspólnego komitetu przewidzianego w art. 9 Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między Unią Europejską a Demokratyczną Republiką Wysp Świętego Tomasza i Książęcej (zwanej dalej „Umową o partnerstwie”), a także wieloletniego programu sektorowego przewidzianego w art. 3 Protokołu oraz odnośnych ocen rocznych; wzywa Komisję do ułatwienia udziału przedstawicieli Parlamentu w charakterze obserwatorów w posiedzeniach wspólnego komitetu przewidzianego w art. 9 Umowy o partnerstwie; wzywa Komisję do przedłożenia Parlamentowi i Radzie, w ciągu ostatniego roku stosowania protokołu oraz przed rozpoczęciem negocjacji w sprawie jego odnowienia, pełnego sprawozdania z jego realizacji, bez zbędnego ograniczania dostępu do dokumentu;
 3. wzywa Radę i Komisję, w kontekście ich odnośnych kompetencji, aby natychmiast i w pełni informowały Parlament na wszystkich etapach wykonywania protokołu i jego odnowienia na mocy art. 13 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 218 ust. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Demokratycznej Republiki Wysp Świętego Tomasza i Książęcej.
-

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Protokół UE/Andora w sprawie środków bezpieczeństwa stosowanych przez organy celne ***

P7_TA(2011)0281

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu rozszerzającego o środki bezpieczeństwa stosowane przez organy celne Porozumienie w formie wymiany listów między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Księstwem Andory (17403/2010 – C7-0036/2011 – 2010/0308(NLE))

(2012/C 390 E/15)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (17403/2010),
 - uwzględniając projekt Protokołu rozszerzającego o środki bezpieczeństwa stosowane przez organy celne Porozumienie w formie wymiany listów między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Księstwem Andory (17405/2010),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 207 ust. 4 akapit pierwszy oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0036/2011),
 - uwzględniając art. 81 i 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0198/2011),
1. wyraża zgodę na zawarcie Protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Księstwa Andory.

Umowa UE-Kanada dotycząca bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego ***

P7_TA(2011)0282

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy dotyczącej bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego między Wspólnotą Europejską i Kanadą (06645/1/2010 – C7-0100/2010 – 2009/0156(NLE))

(2012/C 390 E/16)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (06645/1/2010),
- uwzględniając projekt umowy dotyczącej bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego pomiędzy Wspólnotą Europejską i Kanadą (15561/2008),

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 100 ust. 2, art. 207 ust. 4, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) oraz art. 218 ust. 8 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0100/2010),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0298/2010),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich i Kanady.

Zapobieganie zaburzeniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowanie *I**

P7_TA(2011)0287

Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapobiegania zaburzeniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania (COM(2010)0527 – C7-0301/2010 – 2010/0281(COD)) ⁽¹⁾

(2012/C 390 E/17)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

[Poprawka nr 2]

POPRAWKI PARLAMENTU (*)

do wniosku Komisji

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do komisji zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi (A7-0183/2011).

(*) Poprawki: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 121 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Koordynacja polityki gospodarczej państw członkowskich w Unii **powinna się odbywać w kontekście ogólnych wytycznych dotyczących polityki gospodarczej i wytycznych dotyczących zatrudnienia oraz** powinna zapewniać poszanowanie zasad przewodnich dotyczących stabilnych cen, zdrowych **i zrównoważonych** finansów publicznych i warunków pieniężnych oraz trwałej równowagi płatniczej.
- (1a) **Utworzenie trwałego i dynamicznego jednolitego rynku należy traktować jak element właściwego i sprawnego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej.**
- (1b) **Ulepszone zasady zarządzania gospodarczego powinny opierać się na szeregu wzajemnie powiązanych i spójnych strategii politycznych na rzecz zrównoważonego wzrostu, takich jak: unijna strategia na rzecz wzrostu i zatrudnienia, europejski okres oceny na rzecz ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej i budżetowej, skuteczna procedura zapobiegania przekraczaniu deficytu publicznego i korygowania go (pakt stabilności i wzrostu), solidna procedura zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, lepsze regulowanie rynku finansowego i nadzór nad nim.**
- (2) Należy **wyciągnąć wnioski z doświadczeń zdobytych** w czasie pierwszego dziesięciolecia funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej, **a zwłaszcza należy określić zasady lepszego zarządzania gospodarką w Unii opartego na większej odpowiedzialności krajów za ich własny rozwój.**
- (2a) **Poprawa zarządzania gospodarką winna obejmować szersze angażowanie Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych w odpowiednim czasie. Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może umożliwić udział w wymianie poglądów państwom członkowskim, których – zgodnie z art. 7 ust. 2, art. 8 ust. 2 i art. 10 ust. 4 niniejszego rozporządzenia – dotyczy zalecenie lub decyzja Rady.**
- (2b) **Komisja powinna odgrywać większą rolę w procedurze wzmocnionego nadzoru, jeżeli chodzi o oceny dotyczące danego państwa członkowskiego, monitorowanie, inspekcje, zalecenia i ostrzeżenia.**
- (3) W szczególności należy poszerzyć zakres nadzoru nad polityką gospodarczą państw członkowskich, który nie powinien ograniczać się do nadzoru budżetowego, **ale obejmować bardziej szczegółowe i formalne ramy służące zapobieganiu nadmiernym zakłóceniom** równowagi makroekonomicznej i zapewnić państwom członkowskim, w których takie zakłócenia występują, pomoc w opracowaniu planów naprawczych, zanim rozbieżności się utrwalą. Poszerzeniu ram nadzoru gospodarczego powinno towarzyszyć pogłębienie nadzoru budżetowego.
- (4) W celu zapewnienia pomocy w usuwaniu takich zakłóceń równowagi konieczne jest opracowanie procedury, która będzie szczegółowo ustalona w ustawodawstwie.
- (5) Nadzór wielostronny, o którym mowa w art. 121 ust. 3 i 4 traktatu, należy uzupełnić o przepisy szczegółowe dotyczące wykrywania zakłóceń równowagi makroekonomicznej, **jak również zapobiegania nadmiernym zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania w ramach Unii, co powinno być skorelowane z dorocznym cyklem nadzoru.**

⁽¹⁾ Dz.U. C

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (6) Procedura ta powinna **uruchomić mechanizm** ostrzegania, **mający** na celu wczesne wykrywanie narastających zakłóceń równowagi makroekonomicznej. Jej podstawą **powinno** być **stosowanie orientacyjnej i przejrzystej tabeli** wskaźników, **zwierającej orientacyjne wartości progowe, w połączeniu z analizą ekonomiczną. Analiza ta powinna uwzględniać między innymi nominalną i realną konwergencję wewnątrz strefy euro i poza nią.**
- (6a) **Komisja powinna ściśle współpracować z Radą i Parlamentem Europejskim przy opracowywaniu tabeli wskaźników oraz zestawu wskaźników makroekonomicznych i makrofinansowych dla państw członkowskich. Wskaźniki i wartości progowe powinny być określone i w razie konieczności modyfikowane, tak aby dostosować je do zakłóceń równowagi makroekonomicznej o zmiennym charakterze, między innymi w związku ze zmianami zagrożeń dla stabilności makroekonomicznej bądź zwiększeniem dostępności odpowiednich danych statystycznych. Komisja powinna przedstawić właściwym komitetom Rady i komisjom Parlamentu Europejskiego propozycje uwag dotyczących planów określania i dostosowywania wskaźników i wartości progowych. Komisja powinna informować Radę i Parlament Europejski o zmianach wskaźników i wartości progowych oraz wyjaśniać powody wprowadzenia takich modyfikacji.**
- (7) **Aby tabela wskaźników skutecznie funkcjonowała jako element mechanizmu ostrzegania, powinna ona obejmować ograniczony zestaw wskaźników ekonomicznych, finansowych i strukturalnych, istotnych dla wykrywania zakłóceń równowagi makroekonomicznej, oraz odpowiednie orientacyjne wartości progowe. Wskaźniki i wartości progowe powinny być określone i w razie konieczności modyfikowane, tak aby dostosować je do zakłóceń równowagi makroekonomicznej o zmiennym charakterze, między innymi stosownie do zmiennych zagrożeń dla stabilności makroekonomicznej bądź zwiększonej dostępności odpowiednich danych statystycznych. Nie należy postrzegać wskaźników jako celów polityki gospodarczej, lecz jako narzędzia pozwalające na uwzględnienie zmieniającego się charakteru zakłóceń równowagi makroekonomicznej w Unii Europejskiej.**
- (7a) **Przy opracowywaniu tabeli wskaźników należy również odpowiednio uwzględnić różnorodność sytuacji gospodarczej, w tym skutki nadrabiania zaległości.**
- (8) Przekroczenie jednej lub kilku orientacyjnych wartości progowych nie musi konieczne wskazywać na pojawienie się zakłóceń równowagi makroekonomicznej, ponieważ polityka gospodarcza powinna uwzględniać wzajemne powiązania między zmiennymi makroekonomicznymi. **Nie należy wyciągać wniosków z automatycznego odczytu tabeli wskaźników: za sprawą analizy ekonomicznej wszystkie informacje, zarówno pochodzące z tabeli, jak i spoza niej, powinny zostać przedstawione w odpowiedniej perspektywie i uwzględnione w kompleksowej analizie.**
- (9) Na podstawie procedury wielostronnego nadzoru i mechanizmu ostrzegania **lub w przypadku nieoczekiwanych istotnych zmian gospodarczych wymagających pilnej analizy w związku z niniejszym rozporządzeniem** Komisja powinna wskazać państwa członkowskie, dla których należy sporządzić szczegółową ocenę sytuacji. **Szczegółową ocenę sytuacji należy przeprowadzać, nie zakładając z góry, że istotnie wystąpiło zakłócenie, i powinna ona obejmować dogłębną analizę źródeł zakłóceń równowagi w ocenianym państwie członkowskim, z należyтым uwzględnieniem specyficznych dla danego państwa uwarunkowań gospodarczych i sytuacji gospodarczej oraz szerszego zestawu narzędzi analitycznych, wskaźników i informacji jakościowych dotyczących tego kraju. Przy sporządzaniu szczegółowej oceny sytuacji przez Komisję państwo członkowskie będzie z nią współpracować, udostępniając jej jak najbardziej wyczerpujące i prawidłowe informacje. Ponadto Komisja należy uwzględniać wszelkie inne informacje, które są istotne zdaniem danego państwa członkowskiego i które to państwo członkowskie przedstawiło Komisji i Radzie. Szczegółowa ocena sytuacji powinna być przedmiotem dyskusji w Radzie oraz w Eurogrupie w przypadku państw członkowskich, których walutą jest euro. Szczegółowa ocena sytuacji powinna, w stosownych przypadkach, uwzględniać skierowane przez Radę do ocenianych państw członkowskich zalecenia lub wezwania przyjęte zgodnie z postanowieniami art. 121, 126 i 148 traktatu oraz na mocy art. 6, 7, 8 i 10 niniejszego rozporządzenia, a także plany polityczne ocenianych państw członkowskich, przedstawione w ich krajowych programach reform, oraz najlepsze praktyki międzynarodowe w zakresie wskaźników i metodyki. Jeżeli Komisja postanowi przeprowadzić szczegółową ocenę sytuacji w przypadku nieoczekiwanych istotnych zmian gospodarczych wymagających pilnej analizy, powinna poinformować o tym zainteresowane państwo członkowskie.**

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (10) Procedura monitorowania niekorzystnych zakłóceń równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, obejmująca elementy zapobiegawcze i naprawcze, wymagać będzie rozszerzonych narzędzi nadzoru, opartych na narzędziach stosowanych w ramach procedury nadzoru wielostronnego. Mogą one obejmować rozszerzone inspekcje nadzoru prowadzone **w państwach członkowskich** przez Komisję – **we współpracy z Europejskim Bankiem Centralnym (EBC) w przypadku państw członkowskich należących do strefy euro i biorących udział w ERM II** – oraz obowiązek przedstawiania dodatkowych sprawozdań przez dane państwo w przypadku poważnych zakłóceń równowagi, w tym zakłóceń zagrażających prawidłowemu funkcjonowaniu unii gospodarczej i walutowej. **W stosownych przypadkach do dialogu należy włączyć partnerów społecznych i inne zainteresowane podmioty na szczeblu krajowym.**
- (11) W ramach oceny zakłóceń równowagi należy uwzględnić, na ile są one poważne **■** oraz **jakie mają potencjalne negatywne gospodarcze i finansowe skutki uboczne, które potęgują podatność gospodarki UE na zagrożenia i stanowią ryzyko dla prawidłowego funkcjonowania unii walutowej. Działania służące wyeliminowaniu zakłóceń równowagi makroekonomicznej i rozbieżności w konkurencyjności wymagane są we wszystkich państwach członkowskich, w szczególności w strefie euro. Jednak wyzwania polityczne w poszczególnych państwach członkowskich mogą się znacznie różnić pod względem charakteru, znaczenia i pilności. W związku z podatnością na zagrożenia i rozmiarem wymaganego dostosowania szczególnie pilna jest potrzeba działań politycznych w państwach członkowskich wykazujących trwale wysoki deficyt na rachunku obrotów bieżących i spadek konkurencyjności. Również w państwach członkowskich, które gromadzą wysokie nadwyżki na rachunku obrotów bieżących, strategie polityczne powinny służyć określeniu i wdrażaniu reform strukturalnych, które pomogą zwiększyć ich popyt krajowy i potencjał wzrostu gospodarczego.**
- (11a) Należy także wziąć pod uwagę zdolność dostosowawczą gospodarki danego państwa członkowskiego oraz jego stosowanie się w przeszłości do zaleceń wydanych na podstawie niniejszego rozporządzenia i innych zaleceń wydanych na podstawie art. 121 traktatu w ramach wielostronnego nadzoru, zwłaszcza do ogólnych wytycznych polityki gospodarczej dla państw członkowskich i dla Unii.
- (12) W przypadku stwierdzenia zakłóceń równowagi makroekonomicznej do danego państwa członkowskiego należy skierować zalecenia – **w stosownych przypadkach opracowane z udziałem stosownych komitetów** – zawierające wytyczne w zakresie podjęcia odpowiednich działań politycznych. Działania polityczne danego państwa członkowskiego powinny nastąpić w odpowiednim czasie i z wykorzystaniem wszystkich dostępnych narzędzi, którymi dysponują władze publiczne. **W stosownych przypadkach należy również angażować zainteresowane podmioty na szczeblu krajowym, w tym partnerów społecznych, zgodnie z postanowieniami TFUE oraz z krajowymi uwarunkowaniami prawnymi i politycznymi. Działania te powinny być dostosowane do specyficznej sytuacji danego państwa członkowskiego i obejmować główne obszary polityki gospodarczej, w tym – stosownie do okoliczności – politykę budżetową i płacową, rynki pracy, rynki produktowe i rynki usług oraz regulacje dotyczące sektora finansowego. Należy uwzględnić zobowiązania w ramach umów ERM II.**
- (13) Wczesne ostrzeżenia i zalecenia kierowane przez Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego do państw członkowskich lub do Unii dotyczą zagrożeń o charakterze makrofinansowym. **W stosownych przypadkach powinny one również uzasadniać podjęcie przez Komisję odpowiednich działań następczych w kontekście nadzoru nad zakłóceniami równowagi. Należy ściśle przestrzegać zasad niezależności i poufności w Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego.**
- (14) W przypadku stwierdzenia poważnych zakłóceń równowagi makroekonomicznej, w tym zakłóceń zagrażających prawidłowemu funkcjonowaniu unii gospodarczej i walutowej, należy wszcząć procedurę w sytuacji nadmiernego zakłócenia równowagi, która może obejmować skierowanie zaleceń do danego państwa członkowskiego, dodatkowe wymogi w zakresie nadzoru i monitorowania, a w odniesieniu do państw członkowskich, których walutą jest euro – możliwość egzekwowania zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr [...] (1) w przypadku uporczywego niepoodejmowania działań naprawczych.

(1) Dz.U. L [...] z [...], s. [...]

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (15) Każde państwo członkowskie, wobec którego wszczęta zostanie procedura w sytuacji nadmiernego zakłócenia równowagi, powinno opracować plan działań naprawczych, w którym przedstawi szczegóły działań mających na celu wdrożenie zaleceń Rady. Plan działań naprawczych powinien obejmować harmonogram realizacji przewidywanych środków. Plan powinien **zostać zatwierdzony przez Radę w drodze zalecenia. Zalecenie to należy przekazać Parlamentowi Europejskiemu.**
- (15a) **Radzie należy przyznać uprawnienia do podejmowania indywidualnych decyzji stwierdzających brak zgodności z zaleceniami przyjętymi przez Radę w ramach planu działań naprawczych. W ramach koordynacji polityki gospodarczej państw członkowskich prowadzonej przez Radę zgodnie z postanowieniami art. 121 ust. 1 traktatu decyzje takie stanowią nieodłączne działania następcze w odniesieniu do zaleceń przyjętych przez Radę na mocy art. 121 ust. 4 traktatu w związku z planem działań naprawczych.**
- (16) Ponieważ cel, jakim są skuteczne ramy wykrywania zakłóceń równowagi makroekonomicznej i zapobiegania im, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na głębokie współzależności natury handlowej i finansowej pomiędzy nimi oraz ze względu na skutki uboczne polityki gospodarczej poszczególnych krajów dla Unii i całej strefy euro, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w przywołanym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu.
- (16a) **Stosując niniejsze rozporządzenie, Rada i Komisja powinny w pełni uwzględniać rolę parlamentów narodowych i partnerów społecznych, a także respektować różnice w systemach krajowych, dotyczących np. kształtowania płac.**
- (16b) **Jeżeli Rada uzna, że w danym państwie członkowskim nie występuje już nadmierne zakłócenie równowagi, procedurę w sytuacji nadmiernego zakłócenia równowagi zamyka się po uchyleniu przez Radę zaleceń wydanych na mocy art. 7, 8 i 10 na zalecenie Komisji. Decyzję taką podejmuje się na podstawie kompleksowej analizy przeprowadzonej przez Komisję, wykazującej, że państwo członkowskie zastosowało się do zaleceń Rady i że nie istnieją już przyczyny leżące u podstaw zakłócenia ani związane z nim zagrożenia określone w zaleceniu otwierającym procedurę w sytuacji nadmiernego zakłócenia równowagi; uwzględnia się przy tym m.in. zmiany sytuacji makroekonomicznej, perspektywy i skutki uboczne. Zamknięcie procedury w sytuacji nadmiernego zakłócenia równowagi należy zasygnalizować poprzez podanie stosownego oświadczenia do wiadomości publicznej,**

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

Przedmiot i definicje

Artykuł 1

Przedmiot

1. W niniejszym rozporządzeniu określa się szczegółowe przepisy w zakresie wykrywania zakłóceń równowagi makroekonomicznej w Unii, **jak również** zapobiegania **nadmiernym zakłóceniom równowagi makroekonomicznej** oraz ich korygowania.

1a. **Niniejsze rozporządzenie stosuje się w ramach europejskiego okresu oceny zgodnie z postanowieniami rozporządzenia UE nr [.../...] w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityki gospodarczej.**

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

1b. Niniejsze rozporządzenie stosuje się z pełnym poszanowaniem postanowień art. 152 TFUE, zaś zalecenia wydawane na mocy niniejszego rozporządzenia są wydawane w pełnym poszanowaniu praktyk i instytucji państw członkowskich w zakresie kształtowania płac. Stosowanie niniejszego rozporządzenia uwzględnia postanowienia art. 28 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a co za tym idzie nie narusza prawa do negocjowania, zawierania i egzekwowania układów zbiorowych pracy ani do podejmowania działań zbiorowych zgodnie z ustawami i praktykami krajowymi.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „zakłócenia równowagi” oznaczają **dowolną tendencję prowadzącą do rozwoju** sytuacji makroekonomicznej, który ma lub może mieć niekorzystny wpływ na prawidłowe funkcjonowanie gospodarki państwa członkowskiego lub unii gospodarczej i walutowej, lub całej Unii;
- b) „nadmierne zakłócenia równowagi” oznaczają poważne zakłócenia równowagi, w tym zakłócenia zagrażające **lub mogące zagrozić** prawidłowemu funkcjonowaniu unii gospodarczej i walutowej.

ROZDZIAŁ II

Wykrywanie zaburzeń równowagi

Artykuł 3

Tabela wskaźników

1. **Tabela** wskaźników **wraz ze wskaźnikami stosowana jest jako narzędzie ułatwiające** wczesne stwierdzanie i monitorowanie zakłóceń równowagi.

2. Tabela **wskaźników** składa się z **niewielkiej liczby odpowiednich, praktycznych, prostych, wymiernych i dostępnych** wskaźników makroekonomicznych i makrofinansowych **dla** państw członkowskich. **Tabela pozwala na wczesne stwierdzenie zakłóceń równowagi makroekonomicznej pojawiających się w krótkim czasie, jak i zakłóceń równowagi, które pojawiają się w wyniku tendencji strukturalnych i długotrwałych trendów.**

2a. **Tabele wskaźników** powinny między innymi obejmować wskaźniki przydatne we wczesnym wykrywaniu:

- a) **wewnętrznych zakłóceń równowagi, w tym takich, które mogą wynikać z poziomu zadłużenia publicznego i prywatnego, zmian sytuacji na rynku finansowym i rynku aktywów, w tym na rynku mieszkaniowym, zmian płynności kredytowej sektora prywatnego oraz zmian w zakresie bezrobocia,**
- b) **zewnętrznych zakłóceń równowagi, w tym takich, które mogą wynikać ze zmian na rachunku obrotów bieżących oraz zmian pozycji inwestycji zagranicznych netto państw członkowskich, realnych kursów walut, udziałów w rynkach eksportowych oraz zmian cen i kosztów, jak również konkurencyjności pozacenowej, przy uwzględnieniu różnych komponentów produktywności.**

2b. W analizie ekonomicznej tabeli wyników w ramach mechanizmu ostrzegania Komisja zwraca szczególną uwagę na zmiany sytuacji w gospodarce realnej, w tym na wzrost gospodarczy, zatrudnienie i bezrobocie, nominalną i realną konwergencję wewnątrz strefy euro i poza nią, zmiany sytuacji w zakresie produktywności i odnośne czynniki wpływające na jej rozwój, takie jak badania i rozwój oraz inwestycje krajowe i zagraniczne, jak również zmiany w poszczególnych sektorach, w tym w sektorze energetycznym, które wpływają na PKB oraz na wyniki rachunku obrotów bieżących.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Tabela wskaźników zawiera również orientacyjne wartości progowe tych wskaźników, które służą jako poziomy ostrzegawcze. Wybór wskaźników i wartości progowych sprzyja wspieraniu konkurencyjności w UE.

Tabela wskaźników, a zwłaszcza progi ostrzegawcze są w stosownych przypadkach symetryczne i są zróżnicowane dla państw członkowskich należących do strefy euro oraz nienależących do tej strefy, jeżeli jest to uzasadnione szczególnymi cechami unii walutowej i stosowną sytuacją gospodarczą. Przy opracowywaniu tabeli wskaźników należy również odpowiednio uwzględnić różnorodność sytuacji gospodarczej, w tym skutki nadrabiania zaległości.

2c. W trakcie opracowywania wskaźników dotyczących stabilności rynku finansowego w należyтым stopniu uwzględnia się prace Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego. Komisja zwróci się do Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego o przedstawienie stanowiska w sprawie opracowania wskaźników stosownych z punktu widzenia stabilności rynku finansowego.

3. Zestawienie wskaźników i wartości progowych, które mają zostać uwzględnione w tabeli **II**, podaje się do wiadomości publicznej.

4. **II** Adekwatność tabeli wskaźników, w tym zestaw wskaźników, ustalone wartości progowe i przyjętą metodykę, należy regularnie oceniać i w razie konieczności dostosowywać lub modyfikować. Zmiany w zakresie metodyki stanowiącej podstawę tabeli wskaźników oraz w zakresie zestawu wskaźników i odpowiednich wartości progowych podaje się do wiadomości publicznej.

4a. Wartości wskaźników w tabeli należy aktualizować przynajmniej raz do roku.

Artykuł 4

Mechanizm ostrzegania

1. Mechanizm ostrzegania ma ułatwiać wczesne wykrywanie i monitorowanie zakłóceń. Komisja przygotowuje roczne sprawozdanie zawierające jakościową ocenę gospodarczo-finansową opartą na tabeli wskaźników wraz z zestawem wskaźników porównanych z orientacyjnymi wartościami progowymi. Sprawozdanie, w tym wartości wskaźników w tabeli, podawane jest do wiadomości publicznej.

2. **II** Sprawozdanie Komisji zawiera ocenę gospodarczo-finansową, w której kształtowanie się wskaźników przedstawione jest w odpowiedniej perspektywie, w razie potrzeby z wykorzystaniem **II** innych istotnych wskaźników gospodarczo-finansowych przy ocenie rozwoju zakłóceń równowagi. Nie wyciąga się wniosków z mechanicznego odczytu tabeli wskaźników: Ocena uwzględnia zmiany zakłóceń w Unii i w strefie euro. W sprawozdaniu stwierdza się również, czy przekroczenie **II** wartości progowych w co najmniej jednym państwie członkowskim oznacza możliwość pojawienia się zakłóceń równowagi. Ocena państw członkowskich wykazujących znaczny deficyt na rachunku obrotów bieżących może odbiegać od oceny państw członkowskich, które wykazują znaczne nadwyżki na rachunku obrotów bieżących.

3. W sprawozdaniu wskazuje się państwa członkowskie, w których zdaniem Komisji mogą występować zakłócenia równowagi lub które mogą być na nie narażone.

3a. Sprawozdanie jest terminowo przekazywane Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

4. W ramach wielostronnego nadzoru określonego w art. 121 ust. 3 traktatu Rada omawia sprawozdanie Komisji i przeprowadza jego ogólną ocenę. Eurogrupa omawia sprawozdanie w zakresie, w jakim dotyczy ono **II** państw członkowskich, których walutą jest euro.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Artykuł 5

Szczegółowa ocena sytuacji

1. Uwzględniając **należycie** wynik **prowadzonych w Radzie i w Eurogrupie** dyskusji, o których mowa w art. 3 ust. 4, **lub w przypadku istotnych i nieoczekiwanych zmian gospodarczych, wymagających natychmiastowej analizy dla potrzeb niniejszego rozporządzenia**, Komisja przygotowuje szczegółową ocenę sytuacji w każdym państwie członkowskim, w którym jej zdaniem mogą występować zakłócenia równowagi lub **które mogą być na nie narażone**. ▮

Szczegółowa ocena opiera się na dokładnej analizie konkretnej sytuacji danego państwa członkowskiego, w tym różnej sytuacji wyjściowej państw członkowskich; W ocenie uwzględnia się szeroki wachlarz zmiennych gospodarczych oraz stosuje narzędzia analityczne i informacje jakościowe dotyczące specyfiki danego państwa. Ocena uwzględnia specyfikę danego państwa w zakresie stosunków pracy i dialogu społecznego.

*Ponadto Komisja **należycie** uwzględnia wszelkie inne informacje istotne zdaniem danego państwa członkowskiego, które je przedstawiło.*

Ocenę przeprowadza się w połączeniu z inspekcjami nadzorczymi w danym państwie członkowskim zgodnie z postanowieniami art. 11e.

2. *Szczegółowa ocena obejmuje stwierdzenie, czy w danym państwie członkowskim występują zakłócenia i czy są to zakłócenia nadmierne. Zawiera ona analizę przyczyn wykazanych zakłóceń w kontekście utrzymującej się sytuacji gospodarczej, w tym głębokich wzajemnych powiązań handlowych i finansowych pomiędzy państwami członkowskimi oraz skutków ubocznych polityki gospodarczej poszczególnych państw. W ocenie analizowane są zmiany sytuacji istotne dla strategii Unii na rzecz wzrostu i zatrudnienia. W ocenie uwzględniać się również istotne zaminy sytuacji gospodarczej w Unii i w całej strefie euro. Uwzględnia się w niej w szczególności:*

- a) *w stosownych przypadkach, **zalecenia lub wezwania Rady skierowane do państw członkowskich poddawanych ocenie, przyjęte** zgodnie z art. 121, 126 i 148 traktatu oraz na mocy art. 6, 7, 8 i 10 niniejszego rozporządzenia;*
- b) ***plany polityczne ocenianego** państwa członkowskiego, zapisane w **krajowych programach reform, a w stosownych przypadkach w** programie stabilności lub konwergencji* ▮;
- c) ***wszelkie** ▮ ostrzeżenia lub zalecenia wydane przez Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego **odnoszące się do ryzyka systemowego, które dotyczą danego państwa członkowskiego lub są do niego kierowane; przestrzegana jest zasada poufności Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.***

2a. *Szczegółową ocenę sytuacji podaje się do wiadomości publicznej. Komisja informuje Radę i Parlament Europejski o wynikach szczegółowej oceny.*

Artykuł 6

Działania prewencyjne

1. Jeśli na podstawie szczegółowej oceny sytuacji, o której mowa w art. 5 niniejszego rozporządzenia, Komisja uzna, że w danym państwie członkowskim występują zakłócenia równowagi, informuje o tym **odpowiednio** Radę i **Eurogrupę oraz Parlament Europejski**. Rada może na zalecenie Komisji skierować do danego państwa członkowskiego konieczne zalecenia zgodnie z procedurą określoną w art. 121 ust. 2 TFUE.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

2. O *swoim zaleceniu* Rada informuje Parlament Europejski. **Zalecenie** Rady podaje się do wiadomości publicznej.

2a. Zalecenia Rady i Komisji są wydawane w pełnym poszanowaniu postanowień art. 152 TFUE i z uwzględnieniem postanowień art. 28 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

3. Rada co roku dokonuje przeglądu **tego zalecenia w kontekście europejskiego okresu oceny** i w stosownych przypadkach może je **dostosować** zgodnie z **postanowieniami** ust. 1.

ROZDZIAŁ III

Procedura nadmiernego zaburzenia równowagi

Artykuł 7

Wszczęcie procedury nadmiernego zaburzenia równowagi

1. Jeśli na podstawie szczegółowej oceny sytuacji, o której mowa w art. 5, Komisja uzna, że w danym państwie członkowskim występują nadmierne **zakłócenia** równowagi, Komisja informuje o tym **odpowiednio** Radę i **Eurogrupę oraz Parlament Europejski**.

Komisja informuje również właściwe europejskie organy nadzoru oraz Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, które podejmują niezbędne działania.

2. Rada może, na zalecenie Komisji, przyjąć **zalecenie** zgodnie z art. 121 ust. 4 *traktatu*, w którym stwierdza istnienie nadmiernych **zakłóceń** i zaleca danemu państwu członkowskiemu podjęcie działań naprawczych.

W **zaleceniu** wskazuje się charakter **zakłóceń** równowagi i **ich implikacje** oraz określa **zestaw zaleceń politycznych, do których należy się zastosować**, oraz termin, w którym dane państwo członkowskie musi **przedłożyć plan działań naprawczych**. Zgodnie z art. 121 ust. 4 *traktatu* Rada może podać swoje **zalecenie** do wiadomości publicznej.

Artykuł 8

Plan działań naprawczych

1. Każde państwo członkowskie, wobec którego wszczęto procedurę w sytuacji nadmiernego **zakłócenia** równowagi, przedstawia Radzie i Komisji plan działań naprawczych na podstawie **zalecenia wydanego** zgodnie z art. 7, w terminie określonym w tym zaleceniu. W planie działań naprawczych określa się konkretne działania polityczne, jakie dane państwo członkowskie realizuje lub zamierza realizować, oraz zamieszcza się harmonogram ich realizacji. **Plan działań naprawczych bierze pod uwagę gospodarcze i społeczne skutki tych działań politycznych i jest zgodny z ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej i wytycznymi dotyczącymi zatrudnienia.**

2. W terminie dwóch miesięcy od przedstawienia planu działań naprawczych Rada dokonuje jego oceny na podstawie sprawozdania Komisji. Jeżeli **na podstawie zalecenia Komisji** plan zostanie uznany za wystarczający, **to Rada zatwierdza go w drodze zalecenia, które zawiera wykaz konkretnych wymaganych działań i terminów ich realizacji, oraz ustala harmonogram nadzoru, należycie uwzględniając kanały przekazywania informacji oraz fakt, że od chwili przyjęcia planu działań naprawczych do faktycznego przywrócenia równowagi może upłynąć wiele czasu.**

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

2a. Jeżeli podjęte lub przewidziane w planie działań naprawczych działania lub harmonogram ich realizacji zostaną uznane za niewystarczające na podstawie zalecenia Komisji, to Rada przyjmuje zalecenie, w którym wzywa dane państwo członkowskie do przedłożenia nowego planu działań naprawczych, zasadniczo w terminie dwóch miesięcy. Nowy plan działań naprawczych podlega ocenie zgodnie z procedurą określoną w niniejszym artykule.

3. Plan działań naprawczych, sprawozdanie Komisji oraz **zalecenie** Rady, o których mowa w **ust. 2 i 2a**, podaje się do wiadomości publicznej.

Artykuł 9

Monitorowanie działań naprawczych

1. Komisja monitoruje realizację **zalecenia przyjętego na mocy art. 8 ust. 2**. W tym celu państwo członkowskie regularnie przedstawia Radzie i Komisji sprawozdania z postępów, z częstotliwością określoną przez Radę w zaleceniu, o którym mowa w **art. 8 ust. 2**.

2. Rada podaje do wiadomości publicznej sprawozdania z postępów składane przez państwa członkowskie.

3. W ramach monitorowania realizacji planu działań naprawczych przez dane państwo członkowskie Komisja może przeprowadzić w nim **gruntowne inspekcje nadzoru, a gdy inspekcje te dotyczą państw członkowskich, których walutą jest euro, lub państw członkowskich uczestniczących w ERM II, inspekcje te prowadzone są we współpracy z EBC.**

4. W przypadku **istotnej, poważnej** zmiany sytuacji gospodarczej Rada może, na zalecenie Komisji, zmienić zalecenia przyjęte na mocy **art. 8 ust. 2**, zgodnie z procedurą określoną w tym samym artykule. **W stosownych przypadkach** dane państwo członkowskie **wzywane jest do** przedstawienia zmienionego planu działań naprawczych, który podlega ocenie zgodnie z procedurą określoną w art. 8.

Artykuł 10

Ocena działań naprawczych

1. Na podstawie sprawozdania Komisji Rada **ocenia**, czy dane państwo członkowskie podjęło zalecane działania naprawcze **zgodnie z zaleceniem wydanym na mocy art. 8 ust. 2**.

2. Sprawozdanie Komisji podaje się do wiadomości publicznej.

3. Rada **dokonuje oceny** w terminie wyznaczonym w swoich zaleceniach przyjętych zgodnie z art. 8 ust. 2.

4. W przypadku uznania, że dane państwo członkowskie nie podjęło zalecanych działań naprawczych, Rada na zalecenie Komisji przyjmuje decyzję, **w której stwierdza, że dane państwo członkowskie nie zastosowało się do zalecenia, i wyznacza nowy termin podjęcia działań naprawczych. W takim przypadku informowana jest Rada Europejska, a ustalenia z inspekcji nadzoru, o których mowa w art. 9 ust. 3, podaje się do wiadomości publicznej.**

Uznaje się, że zalecenie Komisji stwierdzające niezastosowanie się do zalecenia zostało przyjęte przez Radę, jeżeli w terminie dziesięciu dni od przyjęcia zalecenia przez Komisję Rada kwalifikowaną większością głosów nie podejmie decyzji o odrzuceniu go. Dane państwo członkowskie może wnioskować o zwołanie posiedzenia Rady w celu poddania decyzji pod głosowanie.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Zgodnie z postanowieniami art. 11e Parlament Europejski może, z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego, zwrócić się do przewodniczącego Rady, Komisji, a w stosownych przypadkach do przewodniczącego Eurogrupy o wzięcie udziału w posiedzeniu właściwej komisji w celu przedyskutowania decyzji stwierdzającej niezastosowanie się do zaleceń.

5. W przypadku uznania, na podstawie sprawozdania Komisji, że dane państwo członkowskie podjęło zalecane działania naprawcze, Rada stwierdza, że procedura dotycząca nadmiernego zakłócenia równowagi jest w toku i podejmuje decyzję o jej zawieszeniu, a monitorowanie kontynuowane jest zgodnie z harmonogramem przyjętym w zaleceniach na mocy art. 8 ust. 2. Rada podaje do wiadomości publicznej powody zawieszenia procedury w uznaniu działań naprawczych podjętych przez państwo członkowskie.

I

Artykuł 11

Zamknięcie procedury nadmiernego zaburzenia równowagi

Na zalecenie Komisji Rada uchyla zalecenia wydane na mocy art. 7, 8 i 10, gdy tylko uzna, że w danym państwie członkowskim nie występują już nadmierne zakłócenia równowagi opisane w zaleceniu, o którym mowa w art. 7 ust. 2, i podaje do wiadomości publicznej oświadczenie stwierdzające ten fakt.

Artykuł 11a

Głosowanie w Radzie

W odniesieniu do środków, o których mowa w art. 7 do 11, Rada stanowi bez uwzględniania głosu członka Rady reprezentującego zainteresowane państwo członkowskie.

Artykuł 11b

Inspekcje nadzoru

1. Zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia Komisja zapewnia stały dialog z organami państw członkowskich. W tym celu Komisja w szczególności prowadzi inspekcje mające na celu ocenę bieżącej sytuacji gospodarczej w danym państwie członkowskim i stwierdzenie zagrożeń bądź trudności w stosowaniu się do celów niniejszego rozporządzenia.

2. Istnieje możliwość prowadzenia wzmocnionego nadzoru nad państwami członkowskimi, które zgodnie z postanowieniami art. 7 ust. 2 niniejszego rozporządzenia otrzymały zalecenie w związku z występowaniem nadmiernych zakłóceń równowagi, w celu monitorowania sytuacji na miejscu.

3. Jeżeli dane państwo członkowskie należy do strefy euro i uczestniczy w ERM II, Komisja może w stosownych przypadkach zwrócić się do przedstawicieli Europejskiego Banku Centralnego o udział w inspekcji nadzoru.

4. Komisja zdaje Radzie sprawozdanie z wyników inspekcji, o której mowa w ust. 2, i w stosownych przypadkach może podjąć decyzję o podaniu wyników do publicznej wiadomości.

5. Organizując inspekcje nadzoru, o których mowa w ust. 2, Komisja przekazuje danym państwom członkowskim wstępne ustalenia z inspekcji, by umożliwić im ustosunkowanie się do nich.

Artykuł 11 c

Dialog gospodarczy

1. Aby poprawić dialog między instytucjami Unii, a w szczególności Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz aby zapewnić większą przejrzystość i rozliczalność, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zwrócić się do przewodniczącego Rady, Komisji, a w stosownych przypadkach do przewodniczącego Rady Europejskiej lub przewodniczącego Eurogrupy o udział w posiedzeniu komisji i o przedyskutowanie:

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- a) dostarczonych przez Radę informacji poświęconych ogólnym wytycznym dotyczącym polityki gospodarczej zgodnie z postanowieniami art. 121 ust. 2 TFUE;
- b) ogólnych wytycznych przekazanych państwom członkowskim przez Komisję na początku rocznego cyklu nadzoru;
- c) wszelkich wniosków Rady Europejskiej w zakresie przyszłych kierunków polityki gospodarczej w kontekście europejskiego okresu oceny;
- d) wyników wielostronnego nadzoru sprawowanego zgodnie z postanowieniami niniejszego rozporządzenia;
- e) wszelkich wniosków Rady Europejskiej w zakresie przyszłych kierunków wielostronnego nadzoru i jego wyników;
- f) ewentualnego przeglądu procedury sprawowania wielostronnego nadzoru na koniec europejskiego okresu oceny;
- g) zaleceń przyjętych zgodnie z postanowieniami art. 7 ust. 2, 8 ust. 2 i 10 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

2. Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może umożliwić udział w wymianie poglądów państwom członkowskim objętym zaleceniem lub decyzją Rady przyjętymi zgodnie z postanowieniami art. 7 ust. 2, 8 ust. 2 i 10 ust. 4.

3. Komisja i Rada będą regularnie informować Parlament Europejski o skutkach stosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 11 d

Przegląd

1. W ciągu trzech lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a następnie co pięć lat Komisja publikuje sprawozdanie w sprawie jego stosowania.

Sprawozdanie to zawiera między innymi:

- a) ocenę skuteczności niniejszego rozporządzenia,
- b) opis postępów w zapewnieniu ściślejszej koordynacji gospodarczych strategii politycznych i trwałej konwergencji wyników gospodarczych państw członkowskich zgodnie z postanowieniami traktatu.

2. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołącza się wniosek w sprawie nowelizacji niniejszego rozporządzenia.

3. Sprawozdanie przekazywane jest Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 11 e

Sprawozdanie

W każdym kolejnym roku Komisja publikuje roczne sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia zawierające aktualizację tabeli wskaźników przewidzianą postanowieniami art. 4 i przedstawia je Radzie i Parlamentowi Europejskiemu w ramach europejskiego okresu oceny.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 12

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Przyspieszenie i wyjaśnienie procedury nadmiernego deficytu*

P7_TA(2011)0288

Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu (COM(2010)0522 – C7-0396/2010 – 2010/0276(CNS)) ⁽¹⁾

(2012/C 390 E/18)

(Specjalna procedura ustawodawcza: konsultacja)

[Poprawka nr 2]

POPRAWKI PARLAMENTU (*)

do wniosku Komisji

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do komisji zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi (A7-0179/2011).

(*) Poprawki: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

ROZPORZĄDZENIE RADY

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 126 ust. 14 akapit drugi,

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając stanowisko Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przewidziana w Traktacie **o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)** koordynacja polityki gospodarczej państw członkowskich w Unii powinna zapewniać poszanowanie zasad przewodnich dotyczących stabilnych cen, zdrowych finansów publicznych i warunków pieniężnych oraz trwałej równowagi płatniczej.
- (2) Pakt na rzecz stabilności i wzrostu obejmował początkowo rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych ⁽³⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu ⁽⁴⁾ oraz rezolucję Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawie Paktu na rzecz Stabilności i Wzrostu ⁽⁵⁾. Rozporządzenia (WE) nr 1466/97 i (WE) nr 1467/97 zostały zmienione w 2005 r. odpowiednio rozporządzeniami (WE) nr 1055/2005 oraz (WE) nr 1056/2005. Ponadto w dniu 20 marca 2005 r. przyjęto sprawozdanie Rady zatytułowane „Poprawa wdrażania Paktu na rzecz stabilności i wzrostu”.
- (3) Pakt stabilności i wzrostu opiera się na dążeniu do zapewnienia solidnych i **zrównoważonych** finansów publicznych jako środka służącego umocnieniu warunków stabilności cen oraz silnego, trwałego wzrostu opartego na stabilności finansowej, sprzyjającego tworzeniu nowych miejsc pracy.
- (4) Należy wzmocnić wspólne ramy zarządzania gospodarczego, w tym **poprawić** nadzór budżetowy, zgodnie z wysokim stopniem integracji gospodarek państw członkowskich na terytorium Unii Europejskiej, a w szczególności w strefie euro.
- (4a) **Utworzenie trwałego i dynamicznego jednolitego rynku należy traktować jako element właściwego i sprawnego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej.**
- (4b) **Ulepszone ramy zarządzania gospodarczego powinny opierać się na szeregu wzajemnie powiązanych i spójnych strategii politycznych na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, w szczególności: unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia, ze szczególnym naciskiem na rozwój i wzmocnienie rynku wewnętrznego, wspieraniu handlu międzynarodowego i konkurencyjności, skutecznych ramach zapobiegania przekraczaniu deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych i jego korygowania (pakt stabilności i wzrostu), solidnych ramach zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, minimalnych wymogach dotyczących krajowych ram budżetowych, większej regulacji rynku finansowego i nadzorze nad nim, w tym nadzorze makroostrożnościowym ze strony Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.**

⁽¹⁾ Dz.U. C.

⁽²⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 236 z 2.8.1997, s. 1.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (4c) *Utworzenie trwałego i dynamicznego jednolitego rynku należy traktować jako element właściwego i sprawnego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej.*
- (4d) *Pakt stabilności i wzrostu oraz kompletne ramy zarządzania gospodarczego powinny uzupełniać i wspierać unijną strategię na rzecz wzrostu i zatrudnienia. Wzajemne powiązania między poszczególnymi aspektami nie powinny umożliwiać odstępstw od postanowień paktu stabilności i wzrostu.*
- (4e) *Lepsze zarządzanie gospodarcze powinno iść w parze z silniejszym i wcześniejszym zaangażowaniem Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych. Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaproponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy zalecenie Rady wydane zgodnie z art. 126 ust. 7 Traktatu, wezwanie wydane zgodnie z art. 126 ust. 9 Traktatu lub decyzja podjęta zgodnie z art. 126 ust. 11 Traktatu.*
- (4f) *Doświadczenie zdobyte w pierwszym dziesięcioleciu funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej, a także popełnione wówczas błędy, wskazują na konieczność ustanowienia ulepszonych ram zarządzania gospodarczego w Unii, które powinny opierać się na mocniejszym przyswajaniu przez państwa wspólnie uzgodnionych zasad i strategii politycznych oraz na solidniejszych ramach nadzoru krajowych strategii gospodarczych na szczeblu Unii.*
- (4g) *Komisja powinna odgrywać ważniejszą rolę w procedurze wzmocnionego nadzoru. Obejmuje ona odnoszące się do poszczególnych państw członkowskich oceny, monitorowanie, w tym inspekcje i zalecenia.*
- (4h) *Stosując postanowienia niniejszego rozporządzenia, Komisja i Rada powinny należycie uwzględnić wszystkie istotne czynniki oraz sytuację gospodarczą i budżetową odnośnych państw członkowskich.*
- (5) *Należy zaostrzyć zasady dotyczące dyscypliny budżetowej, w szczególności poprzez zwracanie baczniejszej uwagi na poziomy zadłużenia i ogólną stabilność finansów publicznych oraz na zmiany w tym zakresie. Należy także wzmocnić mechanizmy zapewniające przestrzeganie tych zasad i ich egzekwowanie.*
- (5a) *Komisja powinna odgrywać ważniejszą rolę w procedurze wzmocnionego nadzoru, jeżeli chodzi o oceny dotyczące danego państwa członkowskiego, monitorowanie, inspekcje, zalecenia i ostrzeżenia.*
- (6) *Wdrożenie istniejącej procedury nadmiernego deficytu na podstawie zarówno kryterium deficytu, jak i kryterium długu, wymaga ■ liczbowej wartości referencyjnej uwzględniającej cykl koniunkturalny stanowiącej podstawę oceny, czy relacja długu sektora instytucji rządowych i samorządowych do produktu krajowego brutto zmniejsza się dostatecznie i zbliża się do wartości odniesienia w zadowalającym tempie. Aby umożliwić państwom członkowskim objętym procedurą nadmiernego deficytu w dniu przyjęcia niniejszego rozporządzenia dostosowanie swoich strategii do liczbowej wartości referencyjnej dotyczącej redukcji długu należy wprowadzić okres przejściowy. Powinno to mieć także zastosowanie do państw członkowskich objętych programem dostosowawczym Unii Europejskiej lub Międzynarodowego Funduszu Walutowego.*

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (7) **Podstawą stwierdzenia istnienia nadmiernego deficytu** ■ **nie powinien być wyłącznie** fakt nieprzestrzegania liczbowej wartości referencyjnej **dotyczącej redukcji długu, ale należy** uwzględnić wszystkie istotne czynniki objęte sprawozdaniem Komisji na mocy art. 126 ust. 3 TFUE. **W szczególności ocena wpływu cyklu i składu wartości rezydualnej zmiany długu na rozwój sytuacji w zakresie zadłużenia może wystarczyć do wykluczenia stwierdzenia nadmiernego deficytu na podstawie kryterium długu.**
- (8) Przy stwierdzaniu istnienia nadmiernego deficytu na podstawie kryterium deficytu i w procesie podejmowania tej decyzji należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki objęte sprawozdaniem na mocy art. 126 ust. 3 Traktatu, jeżeli relacja długu sektora instytucji rządowych i samorządowych do produktu krajowego brutto nie przekracza wartości referencyjnej.
- (8a) **Uwzględniając wśród istotnych czynników systemowe reformy emerytalne, należy przede wszystkim rozważyć, czy wzmacniają one długoterminową stabilność całego systemu emerytalnego bez zwiększania ryzyka dla sytuacji budżetowej w średnim okresie.**
- (9) W sprawozdaniu Komisji na mocy art. 126 ust. 3 Traktatu należy odpowiednio uwzględnić jakość krajowych ram budżetowych, gdyż odgrywają one istotną rolę we wspieraniu konsolidacji budżetowej i stabilności finansów publicznych. **W tym przypadku należy również uwzględnić minimalne wymogi określone w dyrektywie Rady [w sprawie wymogów dotyczących ram budżetowych państw członkowskich] oraz inne uzgodnione pożądane wymogi dotyczące dyscypliny budżetowej.**
- (10) W celu wspierania monitorowania przestrzegania zaleceń Rady i wezwań do korekty nadmiernego deficytu niezbędne jest, by w takich zaleceniach i wezwaniach określić roczne cele budżetowe zgodne z wymaganym poziomem konsolidacji w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe. **W tym kontekście roczny punkt odniesienia wynoszący 0,5 % PKB należy rozumieć jako średnią podstawę roczną.**
- (11) Dla oceny skuteczności podjętych działań korzystne będzie przyjęcie za punkt odniesienia osiągania ogólnych celów w zakresie wydatków sektora instytucji rządowych i samorządowych w powiązaniu z wdrażaniem planowanych, określonych środków zwiększających dochody.
- (12) W ocenie zasadności przedłużenia terminu korekty nadmiernego deficytu należy szczególnie uwzględnić przypadki poważnego pogorszenia koniunktury gospodarczej **w strefie euro lub w UE jako całości, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności budżetowej w średnim okresie.**
- (13) Należy zaostrzyć egzekwowanie sankcji finansowych przewidzianych w art. 126 ust. 11 Traktatu, tak aby stanowiły faktyczną motywację do stosowania się do wezwań wydawanych na mocy art. 126 ust. 9.
- (14) W celu zapewnienia stosowania się uczestniczących państw członkowskich do unijnych ram nadzoru budżetowego należy na podstawie art. 136 Traktatu opracować oparte na regułach sankcje, które zapewnią sprawiedliwe, terminowe i skuteczne mechanizmy służące zapewnieniu stosowania się do wymogów paktu stabilności i wzrostu.
- (14a) **Pobrane grzywny powinny zostać przekazane na rzecz mechanizmów stabilności służących udzielaniu pomocy finansowej i utworzonych przez państwa członkowskie, których walutą jest euro, aby chronić stabilność strefy euro jako całości.**

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (15) Odesłania zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1467/97 powinny uwzględniać nową numerację artykułów Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i zastąpienie rozporządzenia Rady (WE) nr 3605/93 rozporządzeniem Rady (WE) nr 479/2009 z dnia 25 maja 2009 r. o stosowaniu Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską ⁽¹⁾.
- (16) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1467/97,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1467/97 wprowadza się następujące zmiany:

1. art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. W niniejszym rozporządzeniu określa się przepisy służące przyspieszeniu i wyjaśnieniu procedury nadmiernego deficytu. **Celem tej procedury jest** zapobieganie nadmiernym deficytom publicznym oraz – jeżeli wystąpią – doprowadzenie do ich szybkiej korekty, przy czym przestrzeganie dyscypliny budżetowej jest sprawdzane na podstawie kryteriów deficytu i długu publicznego.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia „uczestniczące państwa członkowskie” oznaczają państwa członkowskie, których walutą jest euro.”;

2. w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Uznaje się, że przekroczenie przez deficyt publiczny wartości odniesienia ma charakter wyjątkowy zgodnie z art. 126 ust. 2 lit. a) tiret drugie Traktatu, gdy wynika ono z nadzwyczajnego zdarzenia, na które dane państwo członkowskie nie ma wpływu i które oddziałuje w sposób znaczący na sytuację finansową sektora instytucji rządowych i samorządowych, lub jeżeli wynika ze znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej.”;

- b) dodaje się ustęp ■ w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy deficyt przekracza wartość odniesienia, uznaje się, że relacja długu publicznego do produktu krajowego brutto (PKB) zmniejsza się dostatecznie i zbliża się w zadowalającym tempie do wartości odniesienia zgodnie z art. 126 ust. 2 lit. b) Traktatu, jeśli na przestrzeni poprzednich trzech lat jej dystans względem wartości odniesienia zmniejszał się **średnio** w tempie jednej dwudziestej **rocznie stanowiącym punkt odniesienia opierający się na poprzednich trzech latach, za które dostępne są dane. Wymóg w ramach kryterium długu uznaje się również za spełniony, jeżeli przekazane przez Komisję prognozy budżetowe wskazują na to, że wymagane zmniejszenie dystansu będzie miało miejsce na przestrzeni trzech lat obejmujących dwa lata następujące po ostatnim roku, dla którego są dostępne dane. W przypadku państwa członkowskiego objętego procedurą nadmiernego deficytu w [dniu przyjęcia niniejszego rozporządzenia – dodać] i przez okres trzech lat od korekty nadmiernego deficytu wymóg w ramach kryterium długu uznaje się za spełniony, jeżeli dane państwo członkowskie osiągnie – zgodnie z przyjętymi przez Radę opiniami na temat jego programu stabilności lub konwergencji – wystarczające postępy w spełnianiu kryteriów.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 1.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Przy stosowaniu wskaźnika dostosowania długu należy wziąć pod uwagę wpływ cyklu na tempo redukcji długu.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Opracowując sprawozdanie na mocy art. 126 ust. 3 Traktatu, Komisja bierze pod uwagę wszystkie istotne czynniki wskazane w tym artykule, **o ile wpływają znacząco na ocenę spełniania kryteriów deficytu i długu przez dane państwo członkowskie.** Sprawozdanie należyście odzwierciedla:

— **Rozwój** sytuacji gospodarczej w średnim okresie (w szczególności wzrost potencjalny, **w tym różne elementy składowe obejmujące siłę roboczą, akumulację kapitału i ogólną wydajność czynników produkcji, zmiany koniunkturalne i stan oszczędności netto w sektorze prywatnym;**

— **Rozwój** sytuacji budżetowej w średnim okresie (w szczególności **wynik dostosowania w kierunku realizacji średniookresowego celu budżetowego, poziom pierwotnego salda i podstawowe zmiany wydatków, zarówno bieżące jak i kapitałowe, realizację polityki w kontekście zapobiegania nadmiernym zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, realizację polityki w kontekście** wspólnej, unijnej strategii na rzecz wzrostu gospodarczego oraz ogólną jakość finansów publicznych, w szczególności **skuteczność krajowych ram budżetowych**) ¶

— W sprawozdaniu analizuje się również zmiany zadłużenia publicznego w średnim okresie, **jego dynamikę i stabilność** (w szczególności ¶ czynniki ryzyka, w tym strukturę terminów zapadalności i walutę zadłużenia; ¶ **wartość rezydualną zmiany długu oraz jej strukturę, zgromadzone rezerwy i inne aktywa finansowe; gwarancje, w szczególności związane z sektorem finansowym; oraz wszelkie zobowiązania ¶ ukryte, związane ze starzeniem się społeczeństwa i zadłużeniem sektora prywatnego, pod warunkiem że może ono stanowić dla rządu ukryte zobowiązanie warunkowe**);

— Ponadto Komisja uwzględnia należyście **i wyraźnie** wszelkie inne czynniki, które w opinii danego państwa członkowskiego mają znaczenie dla wyczerpującej ¶ **oceny zgodności z kryteriami deficytu i długu** i które państwo członkowskie przedstawiło **Radzie i Komisji**. W tym kontekście w szczególności uwzględnia się: wkłady finansowe na rzecz promowania solidarności międzynarodowej i osiągnięcia celów politycznych Unii; **długi zaciągnięte w formie dwustronnego i wielostronnego wsparcia między państwami członkowskimi w kontekście ochrony stabilności finansowej; długi związane z operacjami stabilizacji finansowej przeprowadzonymi w czasie poważnych trudności finansowych.”;**

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja i Rada dokonują zrównoważonej oceny ogólnej wszystkich istotnych czynników, a w szczególności zakresu, w jakim wpływają na ocenę spełniania kryteriów deficytu i/lub długu, pogłębiając lub ograniczając deficyt. Przy ocenie spełniania kryterium deficytu, jeśli relacja długu publicznego do PKB przekracza wartość odniesienia, czynniki te uwzględnia się w procesie podejmowania decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu, o którym mowa w art. 126 ust. 4, 5 i 6 Traktatu, jedynie jeśli w pełni spełniony jest podwójny warunek nadrzędnej zasady, tj. jeśli przed uwzględnieniem tych istotnych czynników deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych pozostaje bliski wartości odniesienia, a jego przekroczenie ma charakter tymczasowy.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Czynniki te uwzględnia się jednak przy podejmowaniu kroków prowadzących do decyzji o istnieniu nadmiernego deficytu, jeżeli ocena dotyczy spełniania kryterium długu.”;

da) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Oceniając spełnianie kryterium deficytu i długu oraz podczas kolejnych etapów procedury nadmiernego deficytu, Komisja i Rada należyście uwzględniają realizację reform emerytalnych wprowadzających wielofilarowy system, obejmujący obowiązkowy filar kapitałowy, oraz koszt netto filaru publicznego. Uwzględnia się w szczególności cechy całego systemu emerytalnego wprowadzonego reformą, a mianowicie, czy wzmacnia on długoterminową stabilność bez zwiększania ryzyka dla sytuacji budżetowej w średnim okresie.”;

db) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Jeżeli Rada, w oparciu o wniosek Komisji, podjęła na podstawie art. 126 ust. 6 TFUE decyzję o istnieniu nadmiernego deficytu w danym państwie członkowskim, Rada i Komisja uwzględniają istotne czynniki wymienione w ust. 3, ponieważ mają one wpływ na sytuację tego państwa członkowskiego, także na następnych etapach procedury określonych w art. 126 TFUE, w tym w art. 3 ust. 5 oraz art. 5 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, w szczególności przy ustalaniu terminu korekty nadmiernego deficytu i ewentualnym jego przedłużaniu. Tych istotnych czynników nie uwzględnia się jednak przy podejmowaniu przez Radę decyzji na mocy art. 126 ust. 12 TFUE w sprawie uchylenia wszystkich lub niektórych swoich decyzji podjętych na mocy art. 126 ust. 6-9 i ust. 11 TFUE.”;

e) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

*„7. W przypadku państw członkowskich, w których przekroczenie deficytu **ponad wartość odniesienia** jest następstwem realizowania reformy emerytalnej wprowadzającej wielofilarowy system, obejmujący obowiązkowy filar kapitałowy, przy dokonywaniu oceny zmian **■** danych liczbowych dotyczących długu **w ramach procedury nadmiernego deficytu, o ile deficyt nie przekracza znacząco poziomu, który można uznać za** bliski wartości odniesienia, **a wskaźnik długu nie przekracza wartości odniesienia pod warunkiem utrzymania ogólnej stabilności budżetowej**, Komisja i Rada uwzględniają również koszt reformy **■**. **■** Koszty netto **■** uwzględnia się również przy podejmowaniu przez Radę decyzji na mocy art. 126 ust. 12 TFUE w sprawie uchylenia wszystkich lub niektórych swoich decyzji podjętych na mocy art. 126 ust. 6-9 i ust. 11 TFUE, jeżeli deficyt zmniejszył się w znaczący i trwały sposób, osiągając poziom zbliżony do wartości odniesienia **■**. ”;*

2a. *dodaje się następującą sekcję w brzmieniu:*

„Sekcja 1a

DIALOG GOSPODARCZY

Artykuł 2a

1. Aby zacieśnić dialog między instytucjami Unii, w szczególności Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz aby zapewnić większą przejrzystość i odpowiedzialność, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaprosić przewodniczącego Rady, Komisji i, tam gdzie stosowne,

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

przewodniczącego Eurogrupy, do stawienia się przed odnośną komisją celem omówienia zalecenia Rady wystosowanego na mocy art. 126 ust. 7 TFUE, wezwania wysłanego na mocy art. 126 ust. 9 TFUE oraz decyzji podjętych zgodnie z art. 126 ust. 6 i 11 TFUE.

Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaproponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego takie zalecenie, wezwanie i decyzje dotyczą.

2. Komisja i Rada regularnie informują Parlament Europejski o stosowaniu niniejszego rozporządzenia.”;

3. w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Biorąc w pełni pod uwagę opinię, o której mowa w ust. 1, Komisja, w przypadku stwierdzenia istnienia nadmiernego deficytu, przekazuje Radzie opinię oraz wniosek zgodnie z art. 126 ust. 5 i 6 **TFUE i informuje Parlament Europejski**.”;

b) w ust. 3 odesłanie do „art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 3605/93” zastępuje się odesłaniem do „art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 479/2009.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W zaleceniu Rady wydanym zgodnie z art. 126 ust. 7 **TFUE** określa się ostateczny termin, nie dłuższy niż sześć miesięcy, na podjęcie przez dane państwo członkowskie skutecznych działań. **O ile jest to uzasadnione poważnym stanem sytuacji, termin na podjęcie skutecznych działań można skrócić do trzech miesięcy.** W zaleceniu Rady określa się również ostateczny termin skorygowania nadmiernego deficytu, które powinno zostać dokonane w roku następującym po roku stwierdzenia nadmiernego deficytu, chyba że zaistnieją szczególne okoliczności. W **swym** zaleceniu Rada wzywa państwo członkowskie do osiągnięcia rocznych celów budżetowych, które w oparciu o prognozę stanowiącą podstawę zalecenia są zgodne z minimalną roczną korektą o co najmniej 0,5 % PKB, rozumiane jako punkt odniesienia, salda w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, w celu zapewnienia skorygowania nadmiernego deficytu w ostatecznym terminie wskazanym w zaleceniu.”;

d) dodaje się ustęp ■ w brzmieniu:

„4a. W przewidzianym w ust. 4 terminie ■ państwo członkowskie objęte procedurą nadmiernego deficytu przedstawia Komisji i Radzie sprawozdanie z działań podjętych w odpowiedzi na zalecenie Rady zgodnie z art. 126 ust. 7 **TFUE**. Sprawozdanie to zawiera cele dotyczące wydatków **i dochodów** publicznych oraz działań dyskrejonalnych **zarówno** po stronie **wydatków, jak i** dochodów, zgodnych z zaleceniem Rady wydanym na mocy art. 126 ust. 7 **TFUE**, a także informacje o środkach już podjętych i o charakterze środków planowanych do osiągnięcia tych celów. Sprawozdanie to podawane jest do wiadomości publicznej.”;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku gdy podjęto skuteczne działania zgodnie z zaleceniem wydanym na mocy art. 126 ust. 7 Traktatu, lecz po przyjęciu zalecenia wystąpią nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje budżetowe, Rada, działając na podstawie zalecenia Komisji, może podjąć decyzję o wydaniu zmienionego zalecenia na mocy art. 126 ust. 7 Traktatu. Zmienione zalecenie, uwzględniające istotne czynniki, **o których mowa** w art. 2 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, może w szczególności przesunąć ostateczny termin skorygowania nadmiernego deficytu zasadniczo o jeden rok. Rada ocenia czy wystąpiły nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje budżetowe, w odniesieniu do zawartej w zaleceniu prognozy ekonomicznej. **W przypadku poważnego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w UE jako całości** Rada może również na podstawie zalecenia Komisji podjąć decyzję o przyjęciu zmienionego zalecenia na mocy art. 126 ust. 7 Traktatu, **pod warunkiem że nie zagraża to stabilności budżetowej w średnim okresie.**”;

4. w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku stwierdzenia, iż nie zostały podjęte żadne skuteczne działania zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE, każda decyzja Rady o podaniu do publicznej wiadomości jej zaleceń jest podejmowana natychmiast po upływie terminu ustalonego zgodnie z art. 3 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rozważając, czy w odpowiedzi na jej zalecenia wydane zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE zostały podjęte skuteczne działania, Rada opiera swoją decyzję na sprawozdaniu danego państwa członkowskiego przedłożonym zgodnie z art. 3 ust. 4a niniejszego rozporządzenia i na jego wykonaniu, a także na wszelkich innych publicznie ogłaszanych decyzjach rządu danego państwa członkowskiego.

Jeżeli Rada stwierdzi, zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE, że dane państwo członkowskie nie podjęło skutecznych działań, powiadamia o tym Radę Europejską.”.

5. w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każdą decyzję Rady o wezwaniu danego uczestniczącego państwa członkowskiego do podjęcia środków zmierzających do ograniczenia deficytu zgodnie z art. 126 ust. 9 Traktatu podejmuje się w terminie dwóch miesięcy od decyzji Rady stwierdzającej brak podjęcia skutecznych działań zgodnie z art. 126 ust. 8. W wezwaniu Rada wzywa państwo członkowskie do osiągnięcia rocznych celów budżetowych, które w oparciu o prognozę stanowiącą podstawę wezwania są zgodne z minimalną roczną korektą o co najmniej 0,5 % PKB, rozumiane jako punkt odniesienia, salda w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, w celu zapewnienia skorygowania nadmiernego deficytu w ostatecznym terminie wskazanym w wezwaniu. Rada wskazuje również środki prowadzące do osiągnięcia tych celów.”;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

b) dodaje się ustęp **I** w brzmieniu:

„1a. Po wezwaniu Rady wydanym zgodnie z art. 126 ust. 9 **TFUE**, dane państwo członkowskie przedkłada Komisji i Radzie sprawozdanie z działań podjętych w odpowiedzi na to wezwanie Rady. Sprawozdanie zawiera cele dotyczące wydatków **i dochodów** publicznych oraz działań dyskrejonalnych **zarówno** po stronie **wydatków, jak i** dochodów, a także informacje na temat działań podejmowanych w odpowiedzi na określone zalecenia Rady, tak aby umożliwić Radzie, w razie potrzeby, podjęcie decyzji zgodnie z art. 6 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie to podawane jest do wiadomości publicznej.”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy zostały podjęte skuteczne działania zgodnie z wezwaniem wydanym na mocy art. 126 ust. 9 Traktatu, lecz po dokonaniu wezwania wystąpią nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje budżetowe, Rada, działając na podstawie zalecenia Komisji, może podjąć decyzję o wydaniu zmienionego wezwania na mocy art. 126 ust. 9 Traktatu. Zmienione zalecenie, uwzględniające istotne czynniki, **o których mowa** w art. 2 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, może w szczególności przesunąć ostateczny termin skorygowania nadmiernego deficytu zasadniczo o jeden rok. Rada ocenia czy wystąpiły nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje budżetowe, w odniesieniu do zawartej w wezwaniu prognozy ekonomicznej. **W przypadku poważnego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w UE jako całości** Rada może również na podstawie zalecenia Komisji podjąć decyzję o przyjęciu zmienionego wezwania na mocy art. 126 ust. 9 Traktatu, **pod warunkiem że nie zagrazi to stabilności budżetowej w średnim okresie.”;**

6. art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Rozważając, czy w odpowiedzi na jej wezwanie wydane zgodnie z art. 126 ust. 9 **TFUE** zostały podjęte skuteczne działania, Rada opiera swoją decyzję na sprawozdaniu danego państwa członkowskiego przedłożonym zgodnie z art. 5 ust. 1a niniejszego rozporządzenia i na jego wykonaniu, a także na wszelkich innych publicznie ogłaszanych decyzjach rządu danego państwa członkowskiego. **Wynik inspekcji nadzorczej przeprowadzonej przez Komisję zgodnie z art. 10a jest brany pod uwagę.**

2. Jeżeli zostaną spełnione warunki stosowania art. 126 ust. 11 **TFUE**, Rada nakłada sankcje zgodnie z art. 126 ust. 11 **TFUE**. Każda taka decyzja zostaje podjęta nie później niż cztery miesiące po decyzji Rady wzywającej dane uczestniczące państwo członkowskie do podjęcia środków zgodnie z art. 126 ust. 9 **TFUE.”;**

7. **I** art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Jeżeli uczestniczące państwo członkowskie nie zastosuje się do kolejnych decyzji Rady wydanych zgodnie z art. 126 ust. 7 i 9 TFUE, decyzja Rady o nałożeniu sankcji zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE zostaje podjęta, co do zasady, w ciągu szesnastu miesięcy od terminu przedstawiania sprawozdań, ustanowione w art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 479/2009. Ostateczny termin

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

szesnastu miesięcy ulega odpowiedniej zmianie w przypadku zastosowania przepisów art. 3 ust. 5 lub art. 5 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. W przypadku świadomie zaplanowanego deficytu, który Rada uzna za nadmierny, zastosowana zostaje procedura przyspieszona.”;

8. art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Każdą decyzję Rady o zastrzeniu sankcji zgodnie z art. 126 ust. 11 Traktatu podejmuje się w terminie dwóch miesięcy od terminów przedstawienia sprawozdań zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 479/2009. Każdą decyzję Rady o uchyleniu niektórych lub wszystkich decyzji zgodnie z art. 126 ust. 12 Traktatu podejmuje się tak szybko, jak to możliwe, a w każdym razie przed upływem dwóch miesięcy od terminów przedstawienia sprawozdań wynikających z rozporządzenia (WE) nr 479/2009.”;

9. w art. 9 akapit trzeci odesłanie do „art. 6” zastępuje się odesłaniem do „art. 6 ust. 2”;

10. w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja i Rada regularnie monitorują wprowadzanie podjętych działań.”;

- b) w ust. 3 odesłanie do „rozporządzenia (WE) nr 3605/93” zastępuje się odesłaniem do „rozporządzenia (WE) nr 479/2009.”;

- 10a. dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 10a

1. Komisja dba o prowadzenie stałych konsultacji z organami państw członkowskich zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia. W tym celu Komisja w szczególności dokonuje inspekcji z myślą o ocenie bieżącej sytuacji gospodarczej w danym państwie członkowskim i rozpoznaniu wszelkich zagrożeń lub trudności związanych z realizacją celów niniejszego rozporządzenia.

2. Wzmocniony nadzór może zostać podjęty nad państwami członkowskimi będącymi adresatami zaleceń i wezwań wystosowanych w następstwie decyzji podjętej zgodnie z art. 126 ust. 8 i decyzji podjętych na mocy art. 126 ust. 11 TFUE w celu monitorowania na miejscu. Odnosne państwa członkowskie dostarczają wszelkich informacji niezbędnych do przygotowania i przeprowadzenia inspekcji.

3. Jeżeli odnosne państwo członkowskie należy do strefy euro lub uczestniczy w ERM II Komisja może zaprosić przedstawicieli Europejskiego Banku Centralnego, jeżeli uzna to za stosowne, do udziału w inspekcjach nadzorczych.

4. Komisja składa Radzie sprawozdanie z wyników inspekcji, o której mowa w ust. 2 i, o ile uzna to za stosowne, może podjąć decyzję o podaniu swoich ustaleń do wiadomości publicznej.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

5. Komisja przekazuje odnośnym państwom członkowskim wstępne ustalenia z inspekcji nadzorczych, o których mowa w ust. 2, w celu ustosunkowania się do nich.”;

11. art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

W każdym przypadku, gdy Rada zdecyduje o nałożeniu sankcji na uczestniczące państwo członkowskie zgodnie z art. 126 ust. 11 **TFUE**, z zasady nakładana jest grzywna. Oprócz grzywny, Rada może podjąć decyzję o zastosowaniu innych środków przewidzianych w art. 126 ust. 11 **TFUE**.”;

12. art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

1. Na kwotę grzywny składa się stały składnik wynoszący 0,2 % PKB i składnik zmienny. Zmienny składnik jest równy jednej dziesiątej różnicy między deficytem wyrażonym jako odsetek PKB w poprzednim roku a wartością odniesienia dla deficytu publicznego albo – jeśli nieprzestrzeganie dyscypliny budżetowej wiąże się z kryterium długu – saldem sektora instytucji rządowych i samorządowych wyrażonym jako odsetek PKB, które powinno zostać osiągnięte w tym samym roku zgodnie z wezwaniem wydanym na mocy art. 126 ust. 9 Traktatu.

2. Każdego kolejnego roku do momentu uchylecia decyzji stwierdzającej istnienie nadmiernego deficytu Rada ocenia, czy dane uczestniczące państwo członkowskie podjęło skuteczne działania w odpowiedzi na wezwanie Rady wydane zgodnie z art. 126 ust. 9 **TFUE**. W takiej corocznej ocenie Rada zgodnie z art. 126 ust. 11 **TFUE** decyduje o zaostrożeniu sankcji, chyba że uczestniczące państwo członkowskie zastosowało się do wezwania Rady. Jeżeli zostaje podjęta decyzja o nałożeniu dodatkowej grzywny, jest ona obliczana w ten sam sposób co zmienny składnik grzywny określony w ust. 1.

3. Żadna z grzywien, o których mowa w ust. 1 i 2, nie przekracza górnej granicy 0,5 % PKB.”;

13. uchyla się art. 13, a odesłanie do niego w art. 15 zostaje zastąpione odesłaniem do „art. 12”;

14. art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Grzywny, o których mowa w art. 12 niniejszego rozporządzenia, stanowią inne dochody, o których mowa w art. 311 Traktatu, i **przekazywane są na rzecz Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej. Z chwilą gdy państwa członkowskie, których walutą jest euro, utworzą inny mechanizm stabilności służący udzielaniu pomocy finansowej, aby chronić stabilność strefy euro jako całości, grzywny będą przekazywane na rzecz tego ostatniego mechanizmu.”;**

14a. dodaje się następujący artykuł:

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

„Artykuł 17a

1. W ciągu trzech lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia i co pięć lat po tym terminie Komisja publikuje sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia.

Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:

a) skuteczności rozporządzenia;

b) postępów poczynionych w dążeniu do zagwarantowania ścisłej koordynacji polityk gospodarczych i trwałej konwergencji wyników gospodarczych państw członkowskich zgodnie z Traktatem.

2. W stosownym przypadku, do sprawozdania dołącza się wniosek dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.

3. Sprawozdanie przekazywane jest Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”;

15. w całym tekście rozporządzenia wszystkie odesłania do „art. 104” zastępuje się odesłaniami do „art. 126 *TFUE*”;

16. w pkt 2 załącznika odesłania w kolumnie I do „art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 3605/93” zastępuje się odesłaniami do „art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2009.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w [...] dnia [...] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący

Wymogi dotyczące ram budżetowych w państwach członkowskich *

P7_TA(2011)0289

Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. do wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wymogów dotyczących ram budżetowych w państwach członkowskich (COM(2010)0523 – C7-0397/2010 – 2010/0277(NLE)) ⁽¹⁾

(2012/C 390 E/19)

(Konsultacja)

[Poprawka nr 2]

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do komisji zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi (A7-0184/2011).

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

POPRAWKI PARLAMENTU (*)

do wniosku Komisji

(*) Poprawki: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

DYREKTYWA RADY

w sprawie wymogów dotyczących ram budżetowych w państwach członkowskich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 126 ust. 14 akapit trzeci,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając stanowisko Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Należy wykorzystać doświadczenia zdobyte w pierwszym dziesięcioleciu funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej. Rozwój sytuacji gospodarczej w ostatnim okresie wiąże się z nowymi wyzwaniami dla prowadzenia polityki budżetowej w Unii; w szczególności unaocznia również potrzebę **zwiększenia odpowiedzialności poszczególnych państw oraz potrzebę wprowadzenia** jednolitych wymogów dotyczących zasad i procedur tworzących ramy budżetowe w państwach członkowskich. W szczególności należy określić zadania organów krajowych mające na celu zapewnienie przestrzegania postanowień załączonego do Traktatów Protokołu (nr 12) w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu, w szczególności jego art. 3.
- (2) Rządy państw członkowskich oraz podsektory sektora instytucji rządowych i samorządowych prowadzą systemy rachunkowości publicznej obejmujące księgowość, kontrolę wewnętrzną, sprawozdawczość finansową i audyt. Należy je odróżnić od danych statystycznych, które dotyczą wyniku finansów publicznych i uzyskiwane są na podstawie metod statystycznych, oraz od prognoz bądź budżetowania, które dotyczą finansów publicznych w przyszłości.
- (3) Kompletnie i wiarygodne praktyki w zakresie rachunkowości publicznej obejmujące wszystkie podsektory sektora instytucji rządowych i samorządowych są warunkiem sporządzania wysokiej jakości, porównywalnych statystyk w poszczególnych państwach członkowskich. **Kontrola wewnętrzna powinna zagwarantować, że istniejące przepisy są egzekwowane w sektorze instytucji rządowych i samorządowych. Niezależny audyt przeprowadzony przez instytucje publiczne, takie jak trybunały obrachunkowe czy prywatne organy kontrolne, powinien promować najlepszych praktyk międzynarodowych.**

⁽¹⁾ Dz.U. C

⁽²⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (4) Dostępność danych budżetowych jest niezbędna dla prawidłowego funkcjonowania ram nadzoru budżetowego w Unii. Regularny dostęp do aktualnych i wiarygodnych danych budżetowych jest podstawą odpowiedniego i terminowego monitorowania, które z kolei pozwala na podjęcie bezzwłocznych działań w przypadku **nieoczekiwanych** zmian sytuacji budżetowej. Zasadniczym elementem zapewnienia jakości danych budżetowych jest przejrzystość, która musi obejmować regularny, publiczny dostęp do tych danych.
- (5) W odniesieniu do danych statystycznych, rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej ⁽¹⁾ ustanowiono ramy prawne przygotowywania statystyk europejskich na potrzeby definiowania, stosowania, monitorowania i oceny polityki unijnej. W rozporządzeniu tym ustanowiono również zasady regulujące opracowywanie, tworzenie i rozpowszechnianie europejskich danych statystycznych: niezależność zawodową, bezstronność, obiektywizm, wiarygodność, poufność informacji statystycznych i opłacalność, precyzyjnie definiując każdą z tych zasad. Zmienione rozporządzenie Rady (WE) nr 479/2009 z dnia 25 maja 2009 r. o stosowaniu Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską ⁽²⁾ zwiększyło uprawnienia Komisji w zakresie sprawdzania danych statystycznych wykorzystywanych w procedurze nadmiernego deficytu.
- (6) Definicje terminów „publiczny”, „deficyt” i „inwestycja” zostały określone w Protokole w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu poprzez odniesienie do Europejskiego Systemu Zintegrowanej Rachunkowości Gospodarczej (ESA), zastąpionego przez europejski system rachunków narodowych i regionalnych we Wspólnocie (przyjęty w drodze rozporządzenia Rady (WE) nr 2223/96 z dnia 25 czerwca 1996 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych we Wspólnocie ⁽³⁾), zwany dalej „ESA 95”.
- (6a) *Dostępność i jakość danych z systemu ESA 95 to elementy kluczowe dla zapewnienia właściwego funkcjonowania unijnych ram nadzoru budżetowego. System ESA 95 funkcjonuje na podstawie informacji przekazywanych w ujęciu memoriałowym. Niemniej jednak te statystyki budżetowe w ujęciu memoriałowym opierają się na uprzednio zestawionych danych kasowych lub równoważnych im danych. Mogą one odgrywać istotną rolę w udoskonalaniu terminowego monitorowania budżetowego, tak aby uniknąć zbyt późnego wykrycia istotnych błędów budżetowych. Dostępność szeregów czasowych danych kasowych dotyczących zmian budżetowych może ujawnić wzorce, które dają podstawy do ściślejszego nadzoru. Przeznaczone do publikacji dane budżetowe w ujęciu kasowym (lub równoważne dane liczbowe pochodzące z rachunkowości publicznej, jeżeli dane w ujęciu kasowym nie są dostępne) powinny obejmować co najmniej następujące elementy: saldo ogólne, dochody ogółem i wydatki ogółem. W uzasadnionych przypadkach, na przykład, gdy istnieje duża liczba lokalnych organów samorządowych, podstawą terminowej publikacji danych mogą być odpowiednie techniki szacunkowe opierające się na próbkach organów; następnie dokonuje się stosownej zmiany przy użyciu kompletnych danych.*
- (7) Nierealistyczne, tendencyjne prognozy makroekonomiczne i budżetowe mogą znacząco ograniczyć skuteczność planowania budżetowego, a to z kolei może rozluźnić dyscyplinę budżetową, natomiast przejrzystość i **omówienie** metod prognozowania mogą istotnie poprawić jakość prognoz makroekonomicznych i budżetowych na potrzeby planowania budżetowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej oraz uchylające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE, Euratom) nr 1101/2008 w sprawie przekazywania do Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich danych statystycznych objętych zasadą poufności, rozporządzenie Rady (WE) nr 322/97 w sprawie statystyk Wspólnoty oraz decyzję Rady 89/382/EWG, Euratom w sprawie ustanowienia Komitetu ds. Programów Statystycznych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164).

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 10.06.09, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 310 z 30.11.96, s. 1.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (8) Zasadniczym elementem zagwarantowania, by prognozy wykorzystywane do prowadzenia polityki budżetowej były realistyczne, jest przejrzystość, która musi obejmować publiczny dostęp **nie tylko do urzędowych prognoz makroekonomicznych i budżetowych przygotowywanych na potrzeby planowania budżetowego, ale także do** metod, założeń i **stosownych** parametrów, stanowiących podstawę **takich** prognoz.
- (9) **Analiza wrażliwości** i towarzyszące jej prognozy budżetowe uzupełniające **najbardziej prawdopodobny** scenariusz **makrobudżetowy** pozwalają na przeanalizowanie kształtowania się **głównych** zmiennych budżetowych przy różnych założeniach dotyczących **wzrostu i stóp procentowych**, a tym samym zdecydowanie zmniejszają ryzyko rozluźnienia dyscypliny budżetowej powodowane błędami w prognozach.
- (10) Prognozy Komisji **oraz informacje dotyczące modeli, na których są one oparte, mogą** zapewnić państwom członkowskim użyteczny punkt odniesienia dla ich **najbardziej prawdopodobnego** scenariusza **makrobudżetowego**, zwiększający wiarygodność prognoz wykorzystywanych do planowania budżetowego; można się jednak spodziewać, że zakres, w jakim państwa członkowskie będą **porównywać prognozy wykorzystywane do planowania budżetowego** z prognozami Komisji **■** będzie się różnił w zależności od czasu sporządzenia prognozy oraz porównywalności metod i założeń prognozowania. **Prognozy innych niezależnych organów mogą również zapewnić użyteczne punkty odniesienia.**
- (10a) Istotne rozbieżności między wybranym scenariuszem makrobudżetowym a prognozą Komisji należy opisać podając uzasadnienie, szczególnie jeśli poziom lub wzrost zmiennych w założeniach zewnętrznych odbiega znacząco od wartości podanych w prognozach Komisji.
- (10b) Zważywszy na współzależność między budżetami państw członkowskich a budżetem Unii, w celu zapewnienia państwom członkowskim wsparcia w przygotowywaniu prognoz budżetowych Komisja powinna dostarczyć prognozy dotyczące wydatków sporządzone w oparciu o poziom wydatków przewidzianych w wieloletnich ramach finansowych.
- (10c) Aby ułatwić przygotowywanie prognoz stosowanych do planowania budżetowego i wyjaśnić rozbieżności między prognozami państw członkowskich a prognozami Komisji, każde państwo członkowskie powinno raz w roku mieć możliwość omówienia z Komisją założeń stanowiących podstawę przygotowywanych prognoz makroekonomicznych i budżetowych.
- (11) Jakość oficjalnych prognoz makroekonomicznych i budżetowych zdecydowanie wzrasta dzięki **reguluarnej, bezstronnej i kompleksowej ocenie opartej na obiektywnych kryteriach**. Szczegółowa **ocena** obejmuje kontrolę założeń ekonomicznych, porównanie z prognozami przygotowanymi przez inne instytucje oraz ocenę wiarygodności prognoz w przeszłości.
- (12) Uwzględniając udokumentowaną skuteczność opartych na regułach ram budżetowych państw członkowskich w **zwiększaniu krajowego zaangażowania na rzecz przepisów budżetowych UE** oraz we wspieraniu dyscypliny budżetowej, rygorystyczne **właściwe dla danego kraju liczbowe** reguły budżetowe, zgodne z celami budżetowymi na poziomie Unii, muszą być podstawą zastrzeżonych ram nadzoru budżetowego Unii. Uzupełnieniem **liczbowych** reguł budżetowych powinny być wyrażnie określone cele wraz z mechanizmami skutecznego i terminowego monitorowania. **Powinno się to opierać na wiarygodnej i niezależnej analizie przeprowadzanej przez niezależne organy lub organy, które są funkcjonalnie niezależne od organów budżetowych państw członkowskich.** Ponadto doświadczenie polityczne pokazuje, że aby zapewnić skuteczność funkcjonowania **liczbowych** reguł budżetowych, trzeba przewidzieć konsekwencje ich nieprzestrzegania, związane chociażby z naruszeniem reputacji.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (12a) *Mając na uwadze fakt, że na mocy protokołu (nr 15) w sprawie niektórych postanowień dotyczących Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej wartości odniesienia wspomniane w protokole (nr 12) w sprawie nadmiernego deficytu budżetowego nie są bezpośrednio wiążące dla Zjednoczonego Królestwa, obowiązek dysponowania liczbowymi regułami budżetowymi, które skutecznie wspierają zgodność z konkretnymi wartościami odniesienia dotyczącymi nadmiernego deficytu, oraz powiązany z nim obowiązek, zgodnie z którym wieloletnie cele w średniookresowych ramach budżetowych muszą być spójne z takimi regułami, nie powinny mieć zastosowania do Zjednoczonego Królestwa.*
- (13) Państwa członkowskie powinny unikać procyklicznej polityki budżetowej, a w okresach dobrej koniunktury gospodarczej działania na rzecz konsolidacji budżetowej powinny być zintensyfikowane. Osiągnięciu tych celów sprzyjają precyzyjnie określone liczbowe reguły budżetowe **i powinny być one odzwierciedlone w uchwalanej corocznie przez poszczególne państwa członkowskie ustawie budżetowej.**
- (14) Planowanie budżetowe na szczeblu krajowym może być zgodne zarówno z prewencyjną, jak i z naprawczą częścią paktu stabilności i wzrostu jedynie jeśli w planowaniu tym przyjdzie się perspektywę wieloletnią i w szczególności dążyć się będzie do osiągnięcia średniookresowych celów budżetowych. Średniookresowe ramy budżetowe są niezbędne do zapewnienia zgodności ram budżetowych w państwach członkowskich z ustawodawstwem unijnym. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych ⁽¹⁾ oraz rozporządzeniem Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu ⁽²⁾ prewencyjnej i naprawczej części paktu stabilności i wzrostu nie należy postrzegać odrębnie.
- (15) Mimo iż coroczne uchwalenie ustawy budżetowej jest kluczowym elementem procesu budżetowego, w ramach którego w państwach członkowskich podejmowane są ważne decyzje budżetowe, większość środków polityki budżetowej ma konsekwencje znacznie wykraczające poza roczny cykl budżetowy. Jednoroczna perspektywa nie jest zatem odpowiednią podstawą prawidłowej polityki budżetowej. W celu uwzględnienia wieloletniej perspektywy budżetowej zakładanej w unijnych ramach nadzoru budżetowego, podstawą planowania uchwalanej co roku ustawy budżetowej powinno być wieloletnie planowanie budżetowe wynikające z średniookresowych ram budżetowych.
- (15a) *Wspomniane średniookresowe ramy budżetowe powinny obejmować m.in. prognozy każdej dużej pozycji po stronie wydatków i dochodów w danym roku budżetowym i później, w oparciu o niezmienny kurs polityki. Każde państwo członkowskie powinno być w stanie odpowiednio zdefiniować niezmienny kurs polityki, a stosowna definicja powinna zostać podana do wiadomości publicznej wraz z towarzyszącymi jej założeniami, metodami i stosownymi parametrami.*
- (15b) *Niniejsza dyrektywa nie zabrania żadnemu nowo wybranemu rządowi państwa członkowskiego, by uaktualnił średniookresowe ramy budżetowe, tak aby odzwierciedlały one priorytety prowadzonej przez ten rząd nowej polityki, pod warunkiem, że państwo członkowskie zwróci uwagę na różnice w stosunku do poprzednich średniookresowych ram budżetowych.*
- (16) Postanowienia dotyczące ram nadzoru budżetowego ustanowione w Traktacie, a w szczególności w pakcie stabilności i wzrostu, mają zastosowanie do całego sektora instytucji rządowych i samorządowych, w skład którego wchodzi podsektory instytucji rządowych na poziomie centralnym, instytucji rządowych i samorządowych na poziomie regionalnym, instytucji samorządowych na poziomie lokalnym oraz funduszy zabezpieczenia społecznego zdefiniowane w rozporządzeniu (WE) nr 2223/96.
- (17) Wiele państw członkowskich doświadczyło znacznej decentralizacji budżetowej, obejmującej przekazanie uprawnień budżetowych instytucjom rządowym poniżej szczebla krajowego. Dzięki temu znacznie wzrosła rola instytucji tego szczebla w zapewnianiu przestrzegania paktu stabilności i wzrostu i należy poświęcić szczególną uwagę zagwarantowaniu, by wszystkie podsektory sektora instytucji rządowych i samorządowych zostały należycie objęte zakresem obowiązków i procedur ustanowionych w krajowych ramach budżetowych, szczególnie, ale nie wyłącznie w państwach członkowskich o wyższym stopniu decentralizacji budżetowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (18) Skuteczność utrzymywania dyscypliny budżetowej i stabilności finansów publicznych zależy od kompleksowego ujęcia finansów publicznych w ramach budżetowych. Z tego względu szczególną uwagę należy zwrócić na działania organów **i funduszy sektora instytucji rządowych i samorządowych, które nie są częścią zwykłych budżetów na szczeblu podsektorów** mających bezpośredni lub widoczny jedynie w średnim okresie wpływ na sytuację budżetową poszczególnych państw członkowskich. **Ich łączny wpływ na salda i zadłużenie sektora instytucji rządowych i samorządowych powinien być przedstawiany w ramach corocznego procesu budżetowego i średniookresowych planów budżetowych.**
- (18a) **Na należytą uwagę zasługują również zobowiązania warunkowe. Zobowiązania warunkowe obejmują w szczególności ewentualne zobowiązania zależne od tego, czy w przyszłości wystąpią jakieś niepewne zdarzenia lub bieżące zobowiązania, w przypadku których płatność jest mało prawdopodobna lub stosowna kwota nie może zostać określona w sposób wiarygodny. Obejmują one przykładowo stosowne informacje na temat gwarancji rządowych, pożyczek zagrożonych oraz zobowiązań wynikających z działalności przedsiębiorstw państwowych, w tym – w stosownych przypadkach – prawdopodobieństwa wystąpienia i potencjalnej daty poniesienia wydatków dotyczących zobowiązań warunkowych. Należy stosownie uwzględnić wrażliwe punkty rynku.**
- (18b) **Komisja powinna regularnie kontrolować wdrażanie niniejszej dyrektywy. Należy określić najlepsze praktyki odnoszące się do postanowień pięciu rozdziałów dotyczących różnych aspektów krajowych ram budżetowych oraz dzielić się tymi praktykami.**
- (18c) **zgodnie z pkt 34 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, do ich własnych celów i w interesie Unii, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelacje między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej.**
- (19) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, jakim jest zapewnienie jednolitego przestrzegania dyscypliny budżetowej wymaganego w Traktacie, nie może zostać osiągnięty w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w przywołanym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przedmiot i definicje

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszej dyrektywie określa się szczegółowe przepisy dotyczące właściwości ram budżetowych w państwach członkowskich, niezbędnych do zapewnienia **przestrzegania przez państwa członkowskie określonych w Traktacie zobowiązań odnoszących się do unikania nadmiernego deficytu budżetowego.**

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają definicje terminów „publiczny”, „deficyt” i „inwestycja” określone w art. 2 Protokołu (nr 12) w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu, załączonego do Traktatów. **Zastosowanie ma definicja podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych określona w rozporządzeniu (WE) nr 2223/96 (ESA 95).**

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Dodatkowo zastosowanie mają następujące definicje:

„ramy budżetowe” oznaczają zbiór uzgodnień, procedur, **zasad** i instytucji stanowiących podstawę prowadzenia polityki budżetowej sektora instytucji rządowych i samorządowych, w szczególności:

- a) systemy rachunkowości budżetowej i sprawozdawczości statystycznej;
- (b) przepisy i procedury regulujące przygotowywanie prognoz na potrzeby planowania budżetowego;
- (c) **właściwe dla danego kraju** liczbowe reguły budżetowe, które **przyczyniają się do zgodności prowadzonej przez państwa członkowskie** polityki budżetowej **ze stosownymi zobowiązaniami nałożonymi na państwa członkowskie na mocy Traktatu**, wyrażone zbiorczymi wskaźnikami wyników budżetowych, takimi jak deficyt sektora publicznego, jego potrzeby pożyczkowe lub dług publiczny, bądź ich głównymi składnikami;
- d) procedury budżetowe obejmujące zasady proceduralne **stanowiące podstawę** procesu budżetowego na wszystkich etapach;
- e) średniookresowe ramy budżetowe stanowiące określony zbiór krajowych procedur budżetowych wydłużających perspektywę kształtowania polityki budżetowej poza roczny cykl budżetowy, w tym ustalanie priorytetów politycznych i średniookresowych celów budżetowych;
- (f) uzgodnienia dotyczące **niezależnego monitorowania i** analizy mających na celu zwiększenie przejrzystości elementów procesu budżetowego ■;
- g) mechanizmy i zasady regulujące relacje budżetowe pomiędzy władzami publicznymi na wszystkich szczeblach sektora instytucji rządowych i samorządowych.

ROZDZIAŁ II

Rachunkowość i statystyka

Artykuł 3

1. Jeśli chodzi o krajowe systemy rachunkowości publicznej, państwa członkowskie dysponują systemami rachunkowości publicznej obejmującymi w sposób kompleksowy i spójny wszystkie podsektory sektora instytucji rządowych i samorządowych ■ i zawierającymi informacje niezbędne do **wygenerowania danych memoriałowych w celu przygotowania** danych opartych na ESA 95. Systemy rachunkowości publicznej podlegają kontroli wewnętrznej i **niezależnym** audytom.

2. Państwa członkowskie regularnie i terminowo udostępniają publicznie dane budżetowe dotyczące wszystkich podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych, **jak określono w rozporządzeniu (WE) nr 2223/96 (ESA 95)**. Państwa członkowskie publikują w szczególności:

- a) dane budżetowe w ujęciu kasowym (**lub równoważne dane liczbowe pochodzące z rachunkowości publicznej, jeżeli dane w ujęciu kasowym nie są dostępne**) w następujących odstępach czasowych:

— ■ co miesiąc w przypadku podsektorów instytucji rządowych na poziomie centralnym, instytucji rządowych i samorządowych na poziomie regionalnym oraz instytucji zabezpieczenia społecznego, przed końcem kolejnego miesiąca, oraz

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

— *co kwartał w przypadku podsektora instytucji samorządowych na poziomie lokalnym, przed końcem kolejnego kwartału;*

- b) szczegółową tabelę korelacji przedstawiającą **metodę** przejścia między danymi w ujęciu kasowym (**lub równoważnymi danymi liczbowymi pochodzącymi z rachunkowości publicznej, jeżeli dane w ujęciu kasowym nie są dostępne**) a danymi opartymi na ESA 95.

ROZDZIAŁ III

Prognozy

Artykuł 4

1. Państwa członkowskie zapewniają, by podstawą planowania budżetowego były realistyczne prognozy makroekonomiczne i budżetowe sporządzone w oparciu o najaktualniejsze informacje. Podstawą planowania budżetowego jest najbardziej prawdopodobny scenariusz makrobudżetowy lub ostrożniejszy scenariusz. **█** Makroekonomiczne i budżetowe prognozy **porównywane są z najnowszymi** prognozami Komisji oraz w stosownych przypadkach prognozami innych niezależnych organów. Istotne rozbieżności między wybranym scenariuszem makrobudżetowym a prognozą Komisji **opisuje się podając uzasadnienie, szczególnie jeśli poziom lub wzrost zmiennych w założeniach zewnętrznych odbiega znacząco od wartości podanych w prognozach Komisji.**

1a. *Komisja upowszechnia metody, założenia i stosowne parametry, na których opiera się sporządzając swoje prognozy makroekonomiczne i budżetowe.*

1b. *W celu zapewnienia państwom członkowskim wsparcia w przygotowywaniu prognoz budżetowych Komisja dostarczy prognozy dotyczące wydatków UE sporządzone w oparciu o poziom wydatków przewidzianych w wieloletnich ramach finansowych.*

2. *W ramach analizy wrażliwości w prognozach makroekonomicznych i budżetowych analizuje się ścieżki głównych zmiennych budżetowych przy różnych założeniach dotyczących wzrostu gospodarczego i stóp procentowych. Zakres alternatywnych założeń wykorzystywanych w prognozach makroekonomicznych i budżetowych zależy od wiarygodności prognoz w przeszłości dąży do uwzględnienia stosownych scenariuszy ryzyka.*

3. Państwa członkowskie **określają, która instytucja odpowiada za sporządzenie prognoz makroekonomicznych i budżetowych, i** podają do wiadomości publicznej oficjalne prognozy makroekonomiczne i budżetowe przygotowane na potrzeby planowania budżetowego, w tym zastosowane metody oraz przyjęte założenia i **stosowne parametry, na których opierają się te prognozy. Co najmniej raz w roku państwa członkowskie i Komisja podejmą dialog techniczny na temat założeń stanowiących podstawę przygotowywanych prognoz makroekonomicznych i budżetowych.**

4. **█** Prognozy makroekonomiczne i budżetowe przygotowywane na potrzeby planowania budżetowego **podlegają regularnej, bezstronnej i kompleksowej ocenie opartej na obiektywnych kryteriach,** w tym ocenie ex-post. Wyniki tej oceny podaje się do wiadomości publicznej i **odpowiednio uwzględnia w przyszłych prognozach makroekonomicznych i budżetowych.** Jeżeli podczas przeprowadzania oceny wykryty zostanie istotny błąd, który przez okres co najmniej czterech następujących po sobie lat miał wpływ na prognozy makroekonomiczne, państwo członkowskie, którego dotyczy ten problem, podejmie niezbędne działania i poda te informacje do wiadomości publicznej.

4a. *Komisja (Eurostat) publikuje co trzy miesiące kwartalne poziomy deficytów i zadłużenia państw członkowskich.*

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

ROZDZIAŁ IV

Liczbowe reguły budżetowe

Artykuł 5

Państwa członkowskie dysponują **właściwymi dla danego kraju** liczbowymi regułami budżetowymi, które skutecznie wspierają **sektor instytucji rządowych i samorządowych jako całość** w wywiązywaniu się **w wieloletnich ramach czasowych** z jego odnośnych – wynikających z Traktatu – zobowiązań w zakresie polityki budżetowej. Reguły takie **wspierają** w szczególności:

- a) stosowanie się do określonych w Traktacie wartości referencyjnych deficytu i długu;
- b) przyjęcie wieloletniej perspektywy planowania budżetowego, w tym przestrzeganie średniookresowych celów budżetowych **państw członkowskich**.

Artykuł 6

1. Nie naruszając postanowień Traktatu dotyczących unijnych ram nadzoru budżetowego, **właściwe dla danego kraju** liczbowe reguły budżetowe precyzują następujące elementy:

- a) definicję celu i zakres zasad;
- b) skuteczne i terminowe monitorowanie przestrzegania zasad **w oparciu o wiarygodną i niezależną analizę przeprowadzaną przez niezależne organy lub organy, które są funkcjonalnie niezależne od organów budżetowych państw członkowskich**;
- c) konsekwencje ich nieprzestrzegania;

2. **Jeżeli liczbowe reguły budżetowe zawierają** klauzule korekcyjne, **klauzule te określają** ograniczoną liczbę konkretnych okoliczności **zgodnych z obowiązkami w zakresie polityki budżetowej nałożonymi na państwa członkowskie na mocy Traktatu oraz rygorystyczne procedury**, w których dozwolone jest tymczasowe nieprzestrzeganie danej reguły.

Artykuł 7

Uchwalana co roku przez poszczególne państwa członkowskie ustawa budżetowa uwzględnia **■ właściwe dla danego kraju** liczbowe reguły budżetowe obowiązujące w tym państwie.

Artykuł 7a

Artykuły 5–7 nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa.

ROZDZIAŁ V

Średniookresowe ramy budżetowe

Artykuł 8

1. Państwa członkowskie ustanawiają **wiarygodne**, skuteczne średniookresowe ramy budżetowe przewidujące przyjęcie przynajmniej trzyletniej perspektywy planowania budżetowego, tak aby zagwarantować, że podstawą krajowego planowania budżetowego jest wieloletnia perspektywa planowania budżetowego.
2. Średniookresowe ramy budżetowe obejmują procedury ustalania:
 - a) kompleksowych i przejrzystych wieloletnich celów budżetowych w zakresie deficytu i długu sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz wszelkich innych zbiorczych wskaźników budżetowych, **takich jak wydatki**, z jednoczesnym zapewnieniem ich zgodności z wszelkimi obowiązującymi **liczbowymi** regułami budżetowymi zgodnie z rozdziałem IV;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- b) **■** prognoz dotyczących każdej głównej pozycji wydatków i dochodów sektora instytucji rządowych i samorządowych, z uwzględnieniem **bardziej szczegółowych danych dla podsektora instytucji rządowych na poziomie centralnym i podsektora zabezpieczenia społecznego**, na dany rok budżetowy i okres późniejszy, w oparciu o niezmienny kurs polityki;
- c) **opisu** średniookresowych **przewidywanych strategii politycznych mających wpływ na finanse sektora instytucji rządowych i samorządowych** w podziale na główne pozycje dochodów i wydatków **■**, pokazującego sposób dostosowania prowadzącego do osiągnięcia średniookresowych **celów** budżetowych w porównaniu do prognoz zakładających niezmienny kurs polityki;
- ca) **oceny dotyczącej tego, w jaki sposób wyżej wspomniane przewidywane strategie polityczne mogą – w świetle ich bezpośredniego długookresowego wpływu na sektor instytucji rządowych i samorządowych – wpłynąć na długookresową stabilność finansów publicznych.**
3. Podstawą prognoz przyjętych w średniookresowych ramach budżetowych są realistyczne prognozy makroekonomiczne i budżetowe zgodne z rozdziałem III.

Artykuł 9

Uchwalana co roku ustawa budżetowa jest zgodna z przepisami wynikającymi z średniookresowych ram budżetowych. W szczególności podstawą przygotowywania rocznego budżetu są prognozy dotyczące dochodów i wydatków oraz priorytety wynikające z średniookresowych ram budżetowych określonych w art. 8 ust. 2. Każde odejście od tych przepisów jest należycie **wyjaśniane**.

Artykuł 9a

Niniejsza dyrektywa nie zabrania żadnemu nowo wybranemu rządowi państwa członkowskiego, by uaktualnił średniookresowe ramy budżetowe, tak aby odzwierciedlały one priorytety prowadzonej przez ten rząd nowej polityki, pod warunkiem, że państwo członkowskie zwróci uwagę na różnice w stosunku do poprzednich średniookresowych ram budżetowych.

ROZDZIAŁ VI

Przejrzystość finansów sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz kompleksowy zakres ram budżetowych

Artykuł 10

Państwa członkowskie dopilnowują, by środki podjęte w celu przestrzegania przepisów rozdziałów II, III i IV były spójne we wszystkich podsektorach sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz by miały kompleksowe zastosowanie do tych podsektorów. Oznacza to w szczególności spójność zasad i procedur rachunkowości **■**, a także niezawodność systemów gromadzenia i przetwarzania danych stanowiących ich podstawę.

Artykuł 11

1. Państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie mechanizmy koordynacji między podsektorami sektora instytucji rządowych i samorządowych, służące **kompleksowemu i** spójnemu uwzględnieniu wszystkich podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych w planowaniu budżetowym, **właściwych dla danego kraju liczbowych regułach budżetowych** i w przygotowaniu prognoz budżetowych oraz ustalaniu planowania wieloletniego, jak przewidziano w szczególności w wieloletnich ramach budżetowych.

■

2. W celu promowania rozliczalności budżetowej, wyraźnie określa się odpowiedzialność budżetową władz publicznych w poszczególnych podsektorach sektora instytucji rządowych i samorządowych.

Artykuł 13

1. Wszystkie organy i fundusze sektora instytucji rządowych i samorządowych, które nie są częścią zwykłych budżetów na szczeblu podsektorów, są identyfikowane i przedstawiane, wraz z innymi stosownymi informacjami, w **■** ramach corocznego procesu budżetowego. Ich łączny wpływ na salda i zadłużenie sektora instytucji rządowych i samorządowych jest przedstawiany w ramach corocznego procesu budżetowego i średniookresowych planów budżetowych.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

2. Państwa członkowskie publikują szczegółowe informacje na temat wpływu ulg podatkowych na dochody.

3. W odniesieniu do wszystkich podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych państwa członkowskie publikują **stosowne** informacje na temat zobowiązań warunkowych o potencjalnie istotnym wpływie na budżet publiczny, w tym na temat gwarancji rządowych, kredytów zagrożonych i zobowiązań wynikających z działalności przedsiębiorstw państwowych, łącznie z ich zakresem **■**. **Państwa członkowskie publikują również informacje na temat udziału sektora instytucji rządowych i samorządowych w kapitale przedsiębiorstw prywatnych i publicznych dla kwot o istotnym znaczeniu ekonomicznym.**

ROZDZIAŁ VII

Przepisy końcowe

Artykuł 14

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2013 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów. **Rada zachęca państwa członkowskie do sporządzania na swoje potrzeby i w interesie Unii własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelacje **■** między **■** niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej.**

1a. Komisja dostarcza sprawozdania śródkresowego na temat realizacji głównych postanowień niniejszej dyrektywy na podstawie stosownych informacji przekazanych przez państwa członkowskie, które to sprawozdanie dostarcza nie później niż rok po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

1b. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 14a

1. **Pięć lat po terminie transpozycji określonym w art. 14 ust. 1 Komisja publikuje przegląd stosowności przepisów niniejszej dyrektywy.**

2. **Przegląd ocenia stosowność między innymi:**

a) **wymogów statystycznych dla wszystkich podsektorów sektora instytucji rządowych i samorządowych;**

b) **konceptji i skuteczności liczbowych reguł budżetowych w państwach członkowskich;**

c) **ogólnego poziomu przejrzystości finansów publicznych w państwach członkowskich.**

3. **Nie później niż do końca 2012 r. Komisja przeprowadzi ocenę stosowności międzynarodowych standardów rachunkowych sektora publicznego dla państw członkowskich.**

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Artykuł 15

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 16

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w [...] dnia [...] r.

W imieniu Rady

Przewodniczący

Nadzór budżetowy w strefie euro *I**

P7_TA(2011)0290

Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro (COM(2010)0524 – C7-0298/2010 – 2010/0278(COD)) ⁽¹⁾

(2012/C 390 E/20)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

[Poprawka nr 2]

POPRAWKI PARLAMENTU (*)

do wniosku Komisji

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do komisji zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi (A7-0180/2011).

(*) Poprawki: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 136 w związku z art. 121 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Państwa członkowskie, których walutą jest euro, mają szczególny interes w tym, by prowadzić politykę gospodarczą sprzyjającą prawidłowemu funkcjonowaniu unii gospodarczej i walutowej oraz unikać środków stanowiących zagrożenie dla takiego prawidłowego funkcjonowania, i ponoszą w tym względzie szczególną odpowiedzialność.
- (2) W celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej **Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)** dopuszcza możliwość przyjęcia w odniesieniu do państw członkowskich strefy euro środków, które wykraczają poza przepisy mające zastosowanie do ogółu państw członkowskich.
 - (2a) *Doświadczenie zdobyte w pierwszym dziesięcioleciu funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej, a także popełnione wówczas błędy, wskazują konieczność ustanowienia ulepszonych ram zarządzania gospodarczego w Unii, które powinny opierać się na mocniejszym przyswajaniu przez państwa wspólnie uzgodnionych zasad i strategii politycznych oraz na solidniejszych ramach nadzoru krajowych strategii gospodarczych na szczeblu Unii.*
 - (2b) *Ulepszone ramy zarządzania gospodarczego powinny opierać się na szeregu wzajemnie powiązanych i spójnych strategii politycznych na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, w szczególności: unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia, ze szczególnym naciskiem na rozwój i wzmocnienie rynku wewnętrznego wspierającego międzynarodowe powiązania handlowe i konkurencyjność, skutecznych ramach zapobiegania nadmiernemu deficytowi publicznemu i jego korygowania (pakt stabilności i wzrostu), solidnych ramach zapobiegania nierównowadze makroekonomicznej i jej korygowania, minimalnych wymogach dotyczących krajowych ram budżetowych, większej regulacji rynku finansowego i nadzorze nad nim, w tym nadzorze makroostrożnościowym ze strony Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.*
 - (2c) *Pakt stabilności i wzrostu oraz kompletne ramy zarządzania gospodarczego powinny uzupełniać unijną strategię na rzecz wzrostu i zatrudnienia i być z nią zgodne. Jednak w ramach tych wzajemnych powiązań między różnymi elementami nie należy przewidywać wyłączeń ze stosowania postanowień paktu stabilności i wzrostu.*
 - (2d) *Wzmocnienie zarządzania gospodarczego powinno obejmować ściślejsze i wcześniejsze zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i parlamentów państw członkowskich.*
 - (2e) *Utworzenie i utrzymanie dynamicznego jednolitego rynku powinno być uznawane za element właściwego i sprawnego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej.*
 - (2f) *Komisja powinna odgrywać ważniejszą rolę koordynującą w procedurach wzmocnionego nadzoru, głównie jeżeli chodzi o oceny, monitorowanie, inspekcje in situ, zalecenia i ostrzeżenie dotyczące danego państwa członkowskiego.*

⁽¹⁾ Dz.U. C ...

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (2g) *Komisja powinna odgrywać ważniejszą rolę w procedurze wzmocnionego nadzoru, jeżeli chodzi o oceny dotyczące danego państwa członkowskiego, monitorowanie, inspekcje, zalecenia i ostrzeżenia. Należy zwłaszcza ograniczyć rolę Rady w procesie podejmowania decyzji o ewentualnych sankcjach, przy czym Rada powinna głosować na zasadzie odwróconej większości kwalifikowanej.*
- (2h) *Można rozpocząć gospodarczy dialog z Parlamentem Europejskim, umożliwiając Komisji upublicznienie swoich analiz oraz umożliwiając przewodniczącemu Rady, Komisji oraz – w razie potrzeby – przewodniczącemu Rady Europejskiej lub przewodniczącemu Eurogrupy ich przedyskutowanie. Taka publiczna debata mogłaby pozwolić na przedyskutowanie skutków decyzji krajowych oraz umożliwić publiczne wywieranie wzajemnej presji. Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może umożliwić państwu członkowskiemu, którego dotyczy decyzja Rady podjęta zgodnie z art. 3, 4 i 5 niniejszego rozporządzenia, udział w wymianie poglądów.*
- (3) Bardziej skuteczne egzekwowanie nadzoru budżetowego w strefie euro wymaga wprowadzenia dodatkowych sankcji, które powinny zwiększyć wiarygodność ram nadzoru budżetowego w Unii.
- (4) Przepisy niniejszego rozporządzenia powinny zapewniać sprawiedliwe, terminowe, progresywne i skuteczne mechanizmy służące zapewnieniu spełniania wymogów zarówno zapobiegawczej, jak i naprawczej części paktu stabilności i wzrostu, a w szczególności rozporządzenia Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu, **w ramach którego przestrzeganie dyscypliny budżetowej bada się na podstawie kryteriów deficytu publicznego oraz długu publicznego** ⁽²⁾.
- (5) Przewidziane w części zapobiegawczej paktu stabilności i wzrostu sankcje wobec państw członkowskich, których walutą jest euro, **na mocy niniejszego rozporządzenia**, powinny **motywować do dostosowania się do średniookresowego celu budżetowego i utrzymania tego celu**.
- (5a) *Aby zapobiec umyślnemu lub wynikającemu z poważnego zaniedbania zafalszowaniu informacji na temat deficytu publicznego oraz długu publicznego, które to informacje mają podstawowe znaczenie dla koordynacji polityki gospodarczej w Unii Europejskiej, należy nałożyć grzywnę na państwo członkowskie odpowiedzialne za fałszowanie danych.*
- (6) *W celu uzupełnienia zasad obliczania grzywien za manipulowanie danymi statystycznymi, jak również zasad dotyczących procedury stosowanej przez Komisję do badania takich działań, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, z poszanowaniem szczegółowych kryteriów określania wysokości grzywny oraz prowadzenia postępowań wyjaśniających przez Komisję. Szczególnie ważne jest przeprowadzenie przez Komisję w trakcie prac przygotowawczych odpowiednich konsultacji, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i sporządzając akty delegowane Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazanie właściwych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.*
- (7) W przypadku części zapobiegawczej paktu stabilności i wzrostu **dostosowanie się do średniookresowego celu budżetowego i realizowanie tego celu należy zapewnić przez obowiązek złożenia depozytu oprocentowanego, który byłby nakładany przejściowo na państwo członkowskie, którego walutą jest euro i które nie czyni wystarczających postępów w konsolidacji budżetowej. Obowiązek ten byłby nakładany, jeśli** ■ **państwo członkowskie, pomimo faktu, że jego deficyt utrzymuje się poniżej wartości odniesienia wynoszącej 3 % PKB, wykazuje znaczne odstępstwo od średniookresowego celu budżetowego lub stosownej ścieżki dostosowań do tego celu oraz nie koryguje tego odstępstwa.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (8) Oprocentowany depozyt powinien zostać zwrócony danemu państwu członkowskiemu **razem** z narosłymi odsetkami, gdy tylko Rada uzna, że ustała sytuacja, która doprowadziła do obowiązku jego złożenia.
- (9) W przypadku części naprawczej paktu stabilności i wzrostu sankcje dla państw członkowskich, których walutą jest euro, powinny obejmować obowiązek złożenia nieoprocentowanego depozytu w związku z decyzją Rady stwierdzającą istnienie nadmiernego deficytu, **w przypadku gdy obowiązek złożenia depozytu oprocentowanego został już nałożony na dane państwo członkowskie w ramach części zapobiegawczej paktu stabilności i wzrostu lub w przypadkach szczególnie poważnego niestosowania się do prawnych obowiązków w zakresie polityki budżetowej określonych w pakcie stabilności i wzrostu**, oraz obowiązek zapłaty grzywny w sytuacji, gdy nie zastosowano się do zalecenia Rady dotyczącego korekty nadmiernego deficytu publicznego. ■
- (9a) **Aby uniknąć stosowania z mocą wsteczną sankcji nakładanych w ramach części zapobiegawczej paktu stabilności i wzrostu przewidzianych na mocy niniejszego rozporządzenia, sankcje te powinny w każdym przypadku mieć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do stosownych zaleceń przyjętych przez Radę zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit czwarty rozporządzenia (WE) nr 1466/97 po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Analogicznie, aby uniknąć stosowania z mocą wsteczną sankcji nakładanych w ramach części naprawczej paktu stabilności i wzrostu, środki te powinny w każdym przypadku mieć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do stosownych zaleceń i decyzji dotyczących korekty nadmiernego deficytu publicznego przyjętych przez Radę po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.**
- (10) Wysokość depozytu oprocentowanego, depozytu nieoprocentowanego oraz grzywny przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu powinna być określona tak, by zapewnić **sprawiedliwy** progresywny charakter sankcji w częściach prewencyjnej i naprawczej paktu stabilności i wzrostu, a także by odpowiednio zmotywować państwa członkowskie, których walutą jest euro, do przestrzegania ram budżetowych obowiązujących w Unii. Grzywna, o której mowa w art. 126 ust. 11 Traktatu, składa się zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 1467/97 ⁽¹⁾ ze stałego składnika równego 0,2 % PKB oraz ze składnika zmiennego. Dlatego też progresywny charakter sankcji i równe traktowanie państw członkowskich są zapewnione, gdy depozyt oprocentowany, depozyt nieoprocentowany i grzywna przewidziane w niniejszym rozporządzeniu wynoszą 0,2 % PKB, czyli są równe stałemu składnikowi grzywny, o której mowa w art. 126 ust. 11 Traktatu.
- (10a) **Komisja powinna mieć również możliwość zalecenia ograniczenia wysokości sankcji lub ich anulowania ze względu na wyjątkową sytuację gospodarczą.**
- (11) Rada powinna mieć możliwość ograniczenia wysokości sankcji nałożonych na państwa członkowskie, których walutą jest euro, lub anulowania tych sankcji, działając **zgodnie z zaleceniem Komisji przygotowanym** na podstawie umotywowanego wniosku danego państwa członkowskiego. W przypadku części naprawczej paktu stabilności i wzrostu Komisja powinna mieć również możliwość **zalecenia** ograniczenia wysokości sankcji lub ich anulowania ze względu na wyjątkową sytuację gospodarczą.
- (12) Depozyt nieoprocentowany powinien być zwracany po skorygowaniu nadmiernego deficytu, natomiast odsetki od takich depozytów oraz zapłacone grzywny powinny być **przekazywane na rzecz mechanizmów stabilności służących udzielaniu pomocy finansowej utworzonych przez państwa członkowskie, których walutą jest euro, tak aby chronić stabilność strefy euro jako całości.**
- (13) Uprawnienia do przyjmowania indywidualnych decyzji w sprawie zastosowania mechanizmów nakładania sankcji określonych w niniejszym rozporządzeniu powinny zostać przyznane Radzie. Jako element koordynacji polityki gospodarczej państw członkowskich prowadzonej przez Radę zgodnie z art. 121 ust. 1 **TFUE**, decyzje takie stanowią nieodłączne działania następcze w stosunku do środków przyjętych przez Radę zgodnie z art. 121 i 126 **TFUE** oraz rozporządzeniami (WE) nr 1466/97 i (WE) nr 1467/97.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (14) Ponieważ niniejsze rozporządzenie zawiera przepisy ogólne dotyczące skutecznego egzekwowania rozporządzeń (WE) nr 1466/97 i (WE) nr 1467/97, powinno zostać przyjęte zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, o której mowa w art. 121 ust. 6.
- (15) Ponieważ cel, jakim jest ustanowienie jednolitego mechanizmu nakładania sankcji, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w przywołanym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,
- (15a) Aby zapewnić stały dialog z państwami członkowskimi dążącymi do osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia, Komisja powinna przeprowadzać inspekcje nadzoru.**
- (15b) Komisja regularnie powinna podejmować kompleksową ocenę systemu zarządzania gospodarczego i, w szczególności, skuteczności i stosowności jego kar. W razie konieczności oceny te powinny być uzupełnianie odnośnymi wnioskami.**
- (15c) Przy wykonywaniu niniejszego rozporządzenia Komisja powinna brać pod uwagę aktualną sytuację gospodarczą odnośnych państw członkowskich.**

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

Przedmiot

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się system sankcji służących skuteczniejszemu egzekwowaniu części prewencyjnej i naprawczej paktu stabilności i wzrostu w strefie euro.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do państw członkowskich, których walutą jest euro.

ROZDZIAŁ I a

Dialog gospodarczy

Artykuł 1 a

Aby usprawnić dialog między unijnymi instytucjami, w szczególności Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją oraz aby zapewnić większą przejrzystość i odpowiedzialność, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaprosić przewodniczącego Rady, Komisję i – w razie potrzeby – przewodniczącego Eurogrupy do stawienia się przed komisją w celu przedyskutowania decyzji podjętych zgodnie z art. 3, 4 i 5 niniejszego rozporządzenia.

Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może umożliwić państwu członkowskiemu, którego dotyczy taka decyzja udział w wymianie poglądów.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- (1) „część prewencyjna paktu stabilności i wzrostu” oznacza system wielostronnego nadzoru ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r.;
- (2) „część naprawcza paktu stabilności i wzrostu” oznacza procedurę **unikania** nadmiernego deficytu w państwach członkowskich uregulowaną w art. 126 Traktatu i w rozporządzeniu (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r.;
- (3) „wyjątkowa sytuacja gospodarcza” oznacza sytuację, w której przekroczenie przez deficyt publiczny wartości referencyjnej uznaje się za wyjątkowe w rozumieniu art. 126 ust. 2 lit. a) tiret drugie Traktatu i przepisów rozporządzenia (WE) nr 1467/97.

ROZDZIAŁ II

Sankcje w części prewencyjnej paktu stabilności i wzrostu

Artykuł 3

Depozyt oprocentowany

1. *Jeżeli Rada podejmie decyzję stanowiącą, że państwo członkowskie nie podjęło działań zgodnie z zaleceniem Rady, o którym mowa w art. 6 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1466/97, Komisja, w ciągu 20 dni od przyjęcia zalecenia Rady, zaleca Radzie, aby nałożyła obowiązek złożenia depozytu oprocentowanego. Uznaje się, że decyzja została przyjęta przez Radę, jeżeli w terminie dziesięciu dni od przyjęcia zalecenia przez Komisję Rada nie odrzuci go kwalifikowaną większością głosów. Rada może zmienić zalecenie Komisji, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów.*

2. *Zalecony przez Komisję depozyt oprocentowany wynosi 0,2 % produktu krajowego brutto (PKB) danego państwa członkowskiego w poprzednim roku.*

■

4. W drodze odstępstwa ■ Komisja może, w odpowiedzi na umotywowany wniosek danego państwa członkowskiego skierowany do Komisji w terminie 10 dni od przyjęcia zalecenia Rady, o którym mowa w ust. 1, *zalecić* ograniczenie kwoty depozytu oprocentowanego lub jego zlikwidowanie.

4a. W odniesieniu do depozytu obowiązuje stopa procentowa odzwierciedlająca ryzyko kredytowe Komisji i odpowiedni okres inwestycji.

5. Jeżeli ustała sytuacja, która stanowiła przyczynę wydania zalecenia, o którym mowa w ust. 1, Rada na podstawie zalecenia Komisji podejmuje decyzję o zwróceniu depozytu wraz z narosłymi odsetkami danemu państwu członkowskiemu. Rada może zmienić zalecenie Komisji, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

ROZDZIAŁ III

Sankcje w części naprawczej paktu stabilności i wzrostu

Artykuł 4

Depozyt nieoprocentowany

1. Jeżeli zgodnie z art. 126 ust. 6 Traktatu Rada stwierdza, że w państwie członkowskim, **które zgodnie z art. 3 ust. 1 złożyło w Komisji depozyt oprocentowany istnieje nadmierny deficyt lub w przypadku stwierdzenia szczególnie poważnego niestosowania się do prawnych obowiązków w zakresie polityki budżetowej określonych w pakcie stabilności i wzrostu, Komisja, w ciągu 20 dni od przyjęcia decyzji Rady, zaleca Radzie, aby nałożyła** obowiązek złożenia depozytu nieoprocentowanego. Uznaje się, że decyzja została przyjęta przez Radę, jeżeli w terminie **10** dni od przyjęcia **zalecenia** przez Komisję Rada nie odrzuci go kwalifikowaną większością głosów. Rada może zmienić **zalecenie Komisji, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów**.

2. **Zalecony** przez Komisję nieoprocentowany depozyt wynosi 0,2 % PKB danego państwa członkowskiego w poprzednim roku.

■

4. W drodze odstępstwa ■ Komisja może, w związku z wyjątkową sytuacją gospodarczą lub w odpowiedzi na umotywowany wniosek danego państwa członkowskiego skierowany do niej w terminie **10** dni od daty przyjęcia przez Radę decyzji, o której mowa w art. 126 ust. 6 Traktatu, **zalecić** ograniczenie kwoty depozytu nieoprocentowanego lub jego zlikwidowanie.

4a. Depozyt jest składany w Komisji. Jeżeli państwo członkowskie złożyło Komisji depozyt oprocentowany zgodnie z art. 3, zostaje on przekształcony w depozyt nieoprocentowany.

Jeżeli wysokość złożonego uprzednio depozytu oprocentowanego wraz z narosłymi odsetkami przekracza wysokość wymaganego depozytu nieoprocentowanego, kwota tej różnicy jest zwracana państwu członkowskiemu.

Jeżeli wysokość wymaganego depozytu nieoprocentowanego przekracza wysokość złożonego uprzednio depozytu oprocentowanego wraz z narosłymi odsetkami, państwo członkowskie wpłaca kwotę tej różnicy.

Artykuł 5

Grzywna

1. **W terminie 20 dni od przyjęcia przez Radę decyzji** zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE stwierdzającej, że dane państwo członkowskie nie podjęło skutecznych działań **mających na celu skorygowanie swojego nadmiernego deficytu Komisja zaleca Radzie, aby nałożyła grzywnę**. Uznaje się, że decyzja została przyjęta przez Radę, jeżeli w terminie **10** dni od przyjęcia **zalecenia** przez Komisję Rada nie odrzuci go kwalifikowaną większością głosów. Rada może zmienić **zalecenie Komisji, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów**.

2. **Zalecona** przez Komisję grzywna wynosi 0,2 % PKB danego państwa członkowskiego w poprzednim roku.

■

4. W drodze odstępstwa ■ Komisja może, w związku z wyjątkową sytuacją gospodarczą lub w odpowiedzi na umotywowany wniosek danego państwa członkowskiego skierowany do niej w terminie **10** dni od daty przyjęcia przez Radę decyzji zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE, **zalecić** ograniczenie kwoty grzywny lub jej anulowanie.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

4a. Jeżeli państwo członkowskie złożyło Komisji depozyt nieoprocentowany zgodnie z art. 4, zostaje on przekształcony w grzywnę.

Jeżeli wysokość złożonego uprzednio depozytu nieoprocentowanego przekracza wysokość nałożonej grzywny, kwota tej różnicy jest zwracana państwu członkowskiemu.

Jeżeli wysokość nałożonej grzywny przekracza wysokość złożonego uprzednio depozytu nieoprocentowanego lub jeśli nie złożono uprzednio depozytu nieoprocentowanego, państwo członkowskie wpłaca kwotę tej różnicy.

Artykuł 6

Zwrot depozytu nieoprocentowanego

Jeżeli zgodnie z art. 126 ust. 12 Traktatu Rada uchyla wszystkie lub niektóre swoje decyzje, danemu państwu członkowskiemu zwraca się nieoprocentowany depozyt złożony przez nie Komisji.

Artykuł 6 a

Kary za manipulowanie danymi statystycznymi

1. Rada stanowiąc na zalecenie Komisji może zdecydować o nałożeniu grzywny na państwo członkowskie, które umyślnie lub w wyniku poważnego zaniedbania zafałszowało dane dotyczące deficytu oraz zadłużenia istotnych dla zastosowania art. 121 i 126 Traktatu oraz protokołu nr 12 załączonego do Traktatu.

2. Grzywny, o których mowa w ust. 1, są skuteczne, odstraszające i proporcjonalne do charakteru i wagi naruszenia oraz jego czasu trwania. Kwota grzywny nie przekracza 0,2 % PKB.

3. W celu stwierdzenia naruszeń, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja może prowadzić wszelkie konieczne czynności wyjaśniające. Komisja może zadecydować o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, jeżeli stwierdzi poważne poszlaki wskazujące na możliwe istnienie faktów, które mogą stanowić naruszenie w rozumieniu ust. 1 niniejszego artykułu. Komisja bada domniemane naruszenia biorąc pod uwagę wszelkie komentarze przekazane przez państwo członkowskie będące przedmiotem postępowania. Aby zrealizować swe cele, Komisja może zwrócić się do państwa członkowskiego będącego przedmiotem postępowania wyjaśniającego o przedstawienie informacji, a także może prowadzić inspekcje na miejscu i ma prawo dostępu do rachunków instytucji rządowych na poziomie centralnym, regionalnym, lokalnym i zabezpieczeń społecznych. Jeżeli wymaga tego prawo krajowe państwa członkowskiego będącego przedmiotem postępowania wyjaśniającego, przed każdą inspekcją na miejscu należy wystąpić o zgodę do organu sądowego.

Po zakończeniu inspekcji i przed przedstawieniem Radzie jakiegokolwiek wniosku, Komisja daje państwu członkowskiemu będącemu przedmiotem postępowania wyjaśniającego możliwość ustosunkowania się do kwestii będących przedmiotem postępowania. Komisja opiera swój wniosek do Rady jedynie na faktach, co do których dane państwo członkowskie miało możliwość wypowiedzenia się.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

W postępowaniach wyjaśniających w pełni przestrzega się prawa zainteresowanych państw członkowskich do obrony.

4. Komisja ma prawo przyjmować akty delegowane zgodnie z art. -8a w odniesieniu do (a) szczegółowych kryteriów ustalających wysokość grzywny; (b) szczegółowych zasad dotyczących procedur prowadzenia postępowań wyjaśniających, o których mowa w ust. 3, środków towarzyszących i zasad sprawozdawczości z prowadzonych działań, jak również szczegółowego regulaminu, którego celem jest zagwarantowanie prawa do obrony, dostępu do dokumentacji, prawnej reprezentacji, poufności i postanowień tymczasowych oraz ściągania grzywien.

5. Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczoną jurysdykcję do rozpatrywania odwołań od decyzji, w których Rada nałożyła grzywnę zgodnie z ust. 1. Trybunał Sprawiedliwości może uchylić, obniżyć lub zwiększyć grzywnę.

Artykuł 6 b

Grzywny nałożone zgodnie z art. 3 i 6a mają charakter administracyjny.

Artykuł 7

Podział odsetek i grzywien

Dochody Komisji z odsetek od depozytów złożonych zgodnie z art. 4 i grzywny zapłacone zgodnie z art. 5 oraz art. 6a stanowią inne dochody, o których mowa w art. 311 Traktatu, i **■ przekazywane są na rzecz Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej. Z chwilą gdy państwa członkowskie, których walutą jest euro, utworzą inny mechanizm stabilności służący udzielaniu pomocy finansowej, aby chronić stabilność strefy euro jako całości, odsetki i grzywny będą przekazywane na rzecz tego ostatniego mechanizmu.**

ROZDZIAŁ IV

Przepisy ogólne

Artykuł -8

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienie do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 6a, przekazuje się Komisji na okres trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed zakończeniem okresu trzech lat. Przekazanie uprawnień jest w sposób dorozumiany odnawiane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się temu odnowieniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 6a, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 6a wchodzi w życie jedynie wówczas, jeżeli ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od momentu powiadomienia Parlamentu Europejskiego i Rady o tym akcie lub jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Okres ten jest wydłużany o 2 miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Artykuł 8

Głosowanie w Radzie

W odniesieniu do środków, o których mowa w art. 3, 4 i 5, prawo głosu posiadają wyłącznie członkowie Rady reprezentujący państwa członkowskie, których walutą jest euro, a Rada stanowi, nie uwzględniając głosu członka Rady reprezentującego dane państwo członkowskie.

Większość kwalifikowaną członków Rady wymienionych w akapicie pierwszym określa się zgodnie z art. 238 ust. 3 lit. b) Traktatu.

Artykuł 8a

Przegląd

1. W ciągu trzech lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia oraz co pięć lat po tym terminie Komisja publikuje sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia.

Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:

(a) skuteczności tego rozporządzenia, w tym ewentualnego umożliwienia podjęcia działań przez Radę i Komisję w celu zaradzenia sytuacjom, które mogą zaszkodzić prawidłowemu funkcjonowaniu unii walutowej;

(b) postępów w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej i trwałej konwergencji dokonań gospodarczych państw członkowskich zgodnie z TFUE.

2. W stosownym przypadku, do sprawozdania dołącza się wniosek dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.

3. Sprawozdanie przekazywane jest Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

4. Do końca 2011 r. Komisja przedstawi Radzie i Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie na temat możliwości wprowadzenia europejskich papierów wartościowych (ang. euro-securities).

Artykuł 9

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie [...] dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Nadzór nad pozycjami budżetowymi oraz nadzór i koordynacja polityk gospodarczych *I**

P7_TA(2011)0291

Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych (COM(2010)0526 – C7-0300/2010 – 2010/0280(COD)) ⁽¹⁾

(2012/C 390 E/21)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

[Poprawka nr 2]

POPRAWKI PARLAMENTU (*)

do wniosku Komisji

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do komisji zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi (A7-0178/2011).

(*) Poprawki: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 121 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z **Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)** koordynacja polityk gospodarczych państw członkowskich w Unii powinna zapewniać poszanowanie zasad przewodnich dotyczących stabilnych cen, zdrowych finansów publicznych i warunków pieniężnych oraz trwałej równowagi płatniczej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (2) Pakt na rzecz stabilności i wzrostu obejmował początkowo rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych⁽¹⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu⁽²⁾ oraz rezolucję Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawie paktu stabilności i wzrostu⁽³⁾. Rozporządzenia (WE) nr 1466/97 i (WE) nr 1467/97 zostały zmienione w 2005 r. odpowiednio rozporządzeniami (WE) nr 1055/2005 oraz (WE) nr 1056/2005. Ponadto w dniu 20 marca 2005 r. Rada przyjęła sprawozdanie zatytułowane „Poprawa wdrażania Paktu na rzecz Stabilności i Wzrostu”.
- (3) Pakt stabilności i wzrostu opiera się na dążeniu do zapewnienia zdrowych finansów publicznych jako środka służącego umocnieniu warunków stabilności cen oraz silnego, trwałego wzrostu opartego na stabilności finansowej, **wspierając tym samym osiągnięcie celów Unii w zakresie zrównoważonego wzrostu i zatrudnienia.**
- (4) Część prewencyjna paktu stabilności i wzrostu wymaga, aby państwa członkowskie osiągnęły i utrzymały średniookresowy cel budżetowy i w tym celu przedstawiały programy stabilności względnie programy konwergencji.
- (4a) **Część prewencyjna paktu stabilności i wzrostu zostałaby wzmocniona, gdyby wprowadzono bardziej rygorystyczne formy nadzoru w celu zapewnienia spójności i zgodności działań państw członkowskich z ramami koordynacji budżetowej Unii.**
- (5) Treść programów stabilności i programów konwergencji, jak również **procedury**, zgodnie z którymi są one badane, powinny zostać **dopracowane zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym** w świetle doświadczenia zyskanego przy wdrażaniu paktu stabilności i wzrostu.
- (5a) **Cele budżetowe w programach stabilności i konwergencji powinny wyraźnie uwzględniać środki przyjęte zgodnie z ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej, wytycznymi dla polityk zatrudnienia państw członkowskich i Unii oraz, ogólnie, krajowe programy reform.**
- (5b) **Programy stabilności i programy konwergencji należy złożyć i poddać ocenie zanim zostaną podjęte kluczowe decyzje w sprawie budżetów krajowych na kolejne lata. Należy zatem określić konkretny termin składania programów stabilności i programów konwergencji. Biorąc pod uwagę specyfikę roku budżetowego w Zjednoczonym Królestwie, należy określić szczególne przepisy dotyczące terminu składania przez ten kraj programów konwergencji.**
- (5c) **Komisja powinna odgrywać ważniejszą rolę w procedurze wzmocnionego nadzoru w odniesieniu do ocen dotyczących poszczególnych państw członkowskich, monitorowania, inspekcji, zaleceń i ostrzeżeń.**
- (5d) **Doświadczenia zdobyte w pierwszym dziesięcioleciu funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej oraz popełnione wówczas błędy wskazują na konieczność poprawy zarządzania gospodarczego w Unii, które powinno się opierać na lepszym przyswajaniu przez państwa wspólnie uzgodnionych zasad i strategii politycznych oraz na solidniejszych unijnych ramach nadzoru nad krajową polityką gospodarczą.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. C 236 z 2.8.1997, s. 1.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (5e) Skuteczniejsze ramy zarządzania gospodarczego powinny opierać się na szeregu wzajemnie powiązanych i spójnych strategii politycznych na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, w szczególności na unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia, ze szczególnym naciskiem na rozwój i wzmocnienie rynku wewnętrznego, wspieranie handlu międzynarodowego i konkurencyjności, skuteczne ramy zapobiegania i korygowania nadmiernego deficytu budżetowego (pakt stabilności i wzrostu), solidne ramy zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, minimalne wymogi dotyczące krajowych ram budżetowych, większa regulacja rynku finansowego i nadzór nad nim, w tym nadzór makroostrożnościowy ze strony Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.
- (5f) Pakt stabilności i wzrostu oraz pełne ramy zarządzania gospodarczego uzupełniają i wspierają unijną strategię na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia. Wzajemne powiązania między poszczególnymi aspektami nie powinny przewidywać wyłączeń ze stosowania postanowień paktu stabilności i wzrostu.
- (5g) Umocnienie zarządzania gospodarczego powinno obejmować ściślejsze i wcześniejsze zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych. Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może umożliwić udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy zalecenie Rady zgodnie z art. 6 ust. 2 i art. 10 ust. 2.
- (5h) Konieczne jest zapewnienie spójnego opracowywania i ujednoliconego terminu składania programów stabilności i programów konwergencji oraz krajowych programów reform. Programy te należy przedłożyć Radzie i Komisji. Powinny one być podane do wiadomości publicznej.
- (5i) W ramach europejskiego okresu oceny, nadzór nad polityką i cykl koordynacji rozpoczynają się na początku roku od przekrojowego przeglądu, podczas którego Rada Europejska, w oparciu o wkład Komisji i Rady, rozpoznaje główne wyzwania, przed którymi stoi Unia i strefa euro oraz wydaje strategiczne wytyczne polityczne. Na początku corocznego cyklu nadzoru, w odpowiednim terminie przed rozmowami w Radzie Europejskiej, odbywają się także debaty w Parlamencie Europejskim. Opracowując programy stabilności i programy konwergencji oraz krajowe programy reform, państwa członkowskie powinny uwzględnić przekrojowe wytyczne Rady Europejskiej.
- (5j) W celu zwiększenia odpowiedzialności kraju za pakt stabilności i wzrostu, krajowe ramy budżetowe powinny być spójne z celami wielostronnego nadzoru w Unii, a w szczególności z okresem oceny.
- (5k) Zgodnie z systemem prawnym i politycznym każdego państwa członkowskiego, parlamenty krajowe powinny być należycie zaangażowane w okres oceny i w opracowywanie programów stabilności i programów konwergencji oraz krajowych programów reform, aby zwiększyć przejrzystość, odpowiedzialność i rozliczalność w zakresie podjętych decyzji. W razie potrzeby, w ramach okresu oceny przeprowadzane są konsultacje z Komitetem Ekonomiczno-Finansowym, Komitetem Polityki Gospodarczej, Komitetem Zatrudnienia i Komitetem Ochrony Socjalnej. W odniesieniu do głównych założeń strategii politycznych, w razie potrzeby w okres oceny będą również włączone zainteresowane strony, zwłaszcza partnerzy społeczni, zgodnie z postanowieniami TFUE i krajowym systemem prawnym i politycznym.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (6) Osiągnięcie średniookresowego celu budżetowego powinno zapewnić państwom członkowskim margines bezpieczeństwa w odniesieniu do wartości referencyjnej 3 % PKB w celu umożliwienia **stabilności finansów publicznych lub** szybkich postępów na drodze do **ich** stabilności, **pozostawiając pole** manewru w ramach polityki budżetowej, w szczególności ze względu na niezbędne inwestycje publiczne. **Średniookresowy cel budżetowy należy regularnie aktualizować na podstawie wspólnie uzgodnionej metodyki, odpowiednio odzwierciedlając zagrożenia związane z jawnymi i ukrytymi zobowiązaniami dla finansów publicznych zgodnie z celami przewidzianymi w pakcie stabilności i wzrostu.**
- (7) Obowiązek osiągnięcia i utrzymania średniookresowego celu budżetowego należy wprowadzić w życie poprzez doprecyzowanie zasad **ścieżki dostosowania do średniookresowego celu budżetowego. Zasady te mają między innymi zapewnić, że nadzwyczajne dochody, czyli nadwyżka dochodów w stosunku do zwykłego poziomu wynikającego ze wzrostu gospodarczego, zostaną przeznaczone na redukcję zadłużenia.**
- (8) Obowiązek osiągnięcia i utrzymania średniookresowego celu budżetowego powinien mieć zastosowanie zarówno do uczestniczących, **jak i nieuczestniczących** państw członkowskich ■.
- (9) **Ocena tego, czy postępy na drodze do osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego są wystarczające, powinna opierać się na ocenie ogólnej, w której punktem odniesienia jest saldo strukturalne, i powinna również obejmować analizę wydatków po skorygowaniu o działania dyskrecyjne na stronie dochodów. W tym kontekście, i dopóki średniookresowy cel budżetowy nie zostanie osiągnięty, tempo wzrostu wydatków publicznych zazwyczaj nie powinno przekraczać referencyjnego wskaźnika potencjalnego wzrostu PKB w średnim okresie, przy czym każde przekroczenie tej wartości powinno być zrównoważone dyskrecyjnym wzrostem dochodów publicznych, a dyskrecyjne ograniczenie dochodów – zrekompensowane cięciami wydatków. Referencyjny wskaźnik potencjalnego wzrostu PKB w średnim okresie należy obliczać według wspólnie uzgodnionej metody. Komisja podaje do wiadomości publicznej metodę obliczenia tych prognoz i wynikający z nich referencyjny wskaźnik potencjalnego wzrostu PKB w średnim okresie. Należy uwzględnić potencjalnie bardzo dużą zmienność wydatków inwestycyjnych, szczególnie w przypadku małych państw członkowskich.**
- (9a) **W odniesieniu do państw członkowskich, w których poziom zadłużenia przekracza 60 % PKB lub w których istnieją wyraźne zagrożenia dla ogólnej zdolności obsługi zadłużenia, należy przewidzieć szybszą ścieżkę dostosowania do średniookresowych celów budżetowych.**
- (10) Tymczasowe **odstępstwo od ścieżki dostosowania do średniookresowego celu budżetowego** powinno być dozwolone **w przypadku gdy wynika ono z nadzwyczajnego i niezależnego od danego państwa członkowskiego zdarzenia, które wywiera istotny wpływ na sytuację finansową sektora instytucji rządowych i samorządowych, lub w przypadku znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w UE jako całości – pod warunkiem że nie zagraża to stabilności budżetowej w średnim okresie – tak aby ułatwić ożywienie gospodarcze. Przy zezwalaniu na tymczasowe odstępstwo od średniookresowego celu budżetowego lub od odpowiedniej ścieżki dostosowania do tego celu, należy również uwzględnić przeprowadzenie głównych reform strukturalnych, pod warunkiem zachowania marginesu bezpieczeństwa w stosunku do wartości odniesienia dla deficytu. Szczególną uwagę należy zwrócić w tym kontekście na systemowe reformy emerytalne, w przypadku których takie odstępstwo powinno odzwierciedlać bezpośrednie koszty krańcowe wynikające z przekazania składek z filaru publicznego do filaru kapitałowego. Środki służące przekazaniu aktywów filaru kapitałowego z powrotem do filaru publicznego należy traktować jako środki jednorazowe i tymczasowe, w związku z czym należy je wyłączyć z salda strukturalnego wykorzystywanego do celów oszacowania postępów na drodze do osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego.**

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (11) W przypadku znacznego **odstępstwa** od **ścieżki dostosowania do średniookresowego celu budżetowego** Komisja kieruje do danego państwa członkowskiego ostrzeżenie, a następnie w ciągu miesiąca Rada analizuje sytuację i wydaje ■ zalecenie w sprawie niezbędnych środków **dostosowawczych**. Termin na usunięcie odstępstwa, który zostanie określony w tym zaleceniu, nie będzie dłuższy niż pięć miesięcy. Dane państwo członkowskie jest zobowiązane do poinformowania Rady o podjętych działaniach. Jeżeli dane państwo członkowskie nie podejmie odpowiednich działań w terminie określonym przez Radę, Rada przyjmuje decyzję, w której stwierdza brak podjęcia skutecznego działania i przekazuje informację Radzie Europejskiej. Decyzję tę należy uznać za przyjętą przez Radę, chyba że Rada postanowi odrzucić ją kwalifikowaną większością głosów w terminie dziesięciu dni od przyjęcia przez Komisję. Jednocześnie Komisja może zalecić Radzie przyjęcie zmienionych zaleceń. W odniesieniu do państw członkowskich strefy euro i, w razie potrzeby, państw członkowskich należących do ERM 2, Komisja może zaprosić do udziału w wizycie nadzorczej EBC. Komisja złoży Radzie sprawozdanie z wyników tej wizyty i, w razie potrzeby, może podjąć decyzję o podaniu swoich ustaleń do wiadomości publicznej.
- (12) Aby zapewnić przestrzeganie unijnych ram nadzoru budżetowego obowiązujących uczestniczące państwa członkowskie, należy ustanowić, na mocy art. 136 **TFUE**, szczególny mechanizm egzekwowania **stosowany** w przypadkach **poważnego odstępstwa** od **ścieżki dostosowania do średniookresowego celu budżetowego**.
- (13) Odesłania zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1466/97 powinny uwzględniać nową numerację artykułów Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (14) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1466/97,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1466/97 wprowadza się następujące zmiany:

-1. art. 1 otrzymuje brzmienie:**„Artykuł 1**

Niniejsze rozporządzenie określa zasady dotyczące treści, składania, analizy i monitorowania programów stabilności i programów konwergencji, stanowiących element wielostronnego nadzoru sprawowanego przez Radę i Komisję w celu zapobiegania, na wczesnym etapie, wystąpieniu nadmiernego deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz w celu wspierania nadzoru i koordynacji polityki gospodarczej, aby ułatwić w ten sposób osiągnięcie celów Unii w zakresie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia.”.

1. art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „uczestniczące państwa członkowskie” oznacza te państwa członkowskie, których walutą jest euro;
- b) „nieuczestniczące państwa członkowskie ■ ” oznacza państwa inne niż te, których walutą jest euro.”.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

1a. Dodaje się sekcję w brzmieniu:

„SEKCJA 1-A

EUROPEJSKI OKRES OCENY KOORDYNACJI POLITYKI GOSPODARCZEJ

Artykuł 2-a

1. Aby zapewnić ściślejszą koordynację polityki gospodarczej i osiągnąć trwałą zbieżność wyników gospodarczych państw członkowskich, Rada prowadzi wielostronny nadzór stanowiący nieodłączny element europejskiego okresu oceny koordynacji polityki gospodarczej zgodnie z celami i wymogami przewidzianymi w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

2. Okres oceny obejmuje:

- a) opracowanie i wdrażanie ogólnych wytycznych dla polityki gospodarczej państw członkowskich i Unii (ogólne wytyczne polityki gospodarczej) zgodnie z art. 121 ust. 2 TFUE;
 - b) opracowanie i analizę wdrożenia wytycznych dotyczących zatrudnienia, które państwa członkowskie muszą uwzględnić zgodnie z art. 148 ust. 2 TFUE (wytyczne dotyczące zatrudnienia);
 - c) złożenie i ocenę programu stabilności i programu konwergencji państw członkowskich zgodnie z postanowieniami niniejszego rozporządzenia;
 - d) złożenie i ocenę krajowego programu reform państw członkowskich wspierającego unijną strategię na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia i opracowanego zgodnie z wytycznymi określonymi w pkt i) i ii) powyżej i z ogólnymi wytycznymi dla państw członkowskich wydawanymi przez Komisję i Radę Europejską na początku rocznego cyklu nadzoru;
 - e) nadzór mający na celu zapobieganie zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowanie na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 z dnia ...⁽⁺⁾ w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania⁽¹⁾
3. W czasie okresu oceny, aby zapewnić odpowiednio wczesne i ujednolicone doradztwo polityczne w zakresie makrobudżetowych i makrostrukturalnych założeń politycznych, Rada sporządza – po ocenie tych programów w oparciu o zalecenia Komisji – wytyczne dla państw członkowskich, w pełni wykorzystując instrumenty prawne przewidziane w art. 121 i 148 TFUE, w niniejszym rozporządzeniu i w rozporządzeniu (UE) nr .../2011⁽⁺⁺⁾ [w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania].

Przed podjęciem kluczowych decyzji w sprawie budżetów krajowych na kolejne lata, państwa członkowskie należyć uwzględnić wytyczne skierowane do nich na etapie opracowywania polityki gospodarczej, budżetowej i polityki zatrudnienia. Komisja monitoruje postępy w tym zakresie.

Nieprzestrzeganie wytycznych przez państwo członkowskie może prowadzić do:

- a) wystosowania do państwa członkowskiego dalszych wytycznych nakazujących mu podjęcie określonych działań;

⁽⁺⁾ Numer i data rozporządzenia.

⁽⁺⁺⁾ Numer i data rozporządzenia.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- b) otrzymania od Komisji ostrzeżenia zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE;
- c) podjęcia w stosunku do tego państwa członkowskiego środków przewidzianych na mocy niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (WE) nr 1467/97 i rozporządzenia (UE) nr .../2011 ⁽⁺⁾ [w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania].

Komisja będzie bardziej rygorystycznie monitorować wdrożenie tych środków, co może obejmować wizyty nadzorcze na mocy art. 11 niniejszego rozporządzenia.

4. Parlament Europejski będzie należycie włączony w okres oceny w celu zwiększenia przejrzystości, odpowiedzialności i rozliczalności za podejmowane decyzje, w szczególności w drodze dialogu gospodarczego prowadzonego zgodnie z art. 2ab niniejszego rozporządzenia. W razie potrzeby, w ramach okresu oceny przeprowadzane będą konsultacje z Komitetem Ekonomiczno-Finansowym, Komitetem Polityki Gospodarczej, Komitetem Zatrudnienia i Komitetem Ochrony Socjalnej. W odniesieniu do głównych założeń strategii politycznych, w razie potrzeby w okres oceny będą również włączone zainteresowane strony, zwłaszcza partnerzy społeczni, zgodnie z postanowieniami TFUE i systemem prawnym i politycznym państwa członkowskiego.

Zgodnie z art. 121 TFUE przewodniczący Rady i przewodniczący Komisji, a w razie potrzeby również przewodniczący Eurogrupy, składają Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Europejskiej roczne sprawozdanie z wyników wielostronnego nadzoru. Sprawozdania te stanowią element dialogu gospodarczego, o którym mowa w art. 2ab niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. ...”.

1b. Dodaje się sekcję w brzmieniu:

„SEKCJA 1-Aa

DIALOG GOSPODARCZY

Artykuł 2ab

W celu zacieśnienia dialogu między instytucjami Unii, w szczególności Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz zapewnienia większej przejrzystości i rozliczalności, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaprosić przewodniczącego Rady, przewodniczącego Komisji, a w razie potrzeby również przewodniczącego Rady Europejskiej lub przewodniczącego Eurogrupy, do wzięcia udziału w debacie w celu omówienia:

- a) informacji udzielonych tej komisji przez Radę i dotyczących ogólnych wytycznych polityki gospodarczej zgodnie z art. 121 ust. 2 TFUE;
- b) ogólnych wytycznych dla państw członkowskich wydanych przez Komisję na początku rocznego cyklu nadzoru;
- c) wszelkich konkluzji Rady Europejskiej dotyczących założeń polityki gospodarczej w kontekście europejskiego okresu oceny;
- d) wyników wielostronnego nadzoru prowadzonego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- e) wszelkich konkluzji Rady Europejskiej w sprawie założeń i wyników wielostronnego nadzoru;
- f) ewentualnego przeglądu sposobu prowadzenia wielostronnego nadzoru na zakończenie europejskiego okresu oceny;
- g) zaleceń Rady dla państw członkowskich zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE w przypadku poważnego odstępstwa określonego w art. 6 ust. 2 i art. 10 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

⁽⁺⁾ Numer i data rozporządzenia.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

2. Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może umożliwić udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy zalecenie Rady zgodnie z art. 6 ust. 2 i art. 10 ust. 2.

3. Komisja Europejska i Rada regularnie informują Parlament Europejski o stosowaniu niniejszego rozporządzenia.”.

1c. Art. 2a otrzymuje brzmienie:

„Każde państwo członkowskie posiada zróżnicowany średniookresowy cel dotyczący jego sytuacji budżetowej. Poszczególne krajowe średniookresowe cele budżetowe mogą odbiegać od wymogu sytuacji budżetowej bliskiej równowadze lub nadwyżce, jednocześnie przewidując margines bezpieczeństwa dotyczący przekroczenia przez deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych wskaźnika 3 % PKB. Średniookresowe cele budżetowe zapewniają równowagę finansów publicznych lub szybki postęp w kierunku tej równowagi, przy jednoczesnym pozostawieniu pola manewru w ramach budżetu, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb w zakresie inwestycji publicznych.

Biorąc pod uwagę te czynniki, krajowe średniookresowe cele budżetowe dla państw członkowskich, które przyjęły euro oraz dla państw członkowskich należących do ERM 2 ustalane są w ramach określonego zakresu pomiędzy -1 % PKB a stanem równowagi lub nadwyżką, uwzględniając cykliczną korektę, po potrąceniu środków jednorazowych i środków tymczasowych.

Średniookresowy cel budżetowy podlega przeglądowi co trzy lata. Średniookresowy cel budżetowy danego państwa członkowskiego może podlegać dalszemu przeglądowi w przypadku przeprowadzenia reformy strukturalnej, która wywrze istotny wpływ na równowagę finansów publicznych.

Przestrzeganie średniookresowego celu budżetowego jest przewidziane w krajowych średniookresowych ramach budżetowych zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2011/.../UE z dnia ... (+) w sprawie wymogów dotyczących ram budżetowych w państwach członkowskich ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dz.U.”.

2. w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każde uczestniczące państwo członkowskie przekazuje Radzie i Komisji w regularnych odstępach czasu informacje niezbędne na potrzeby wielostronnego nadzoru zgodnie z art. 121 *TFUE*, w formie programu stabilności stanowiącego zasadniczą podstawę stabilności **finansów publicznych prowadzącej do stabilności** cen, silnego i trwałego wzrostu **oraz tworzenia** miejsc pracy.”

b) w ust. 2 **lit. a), b) i c)** wprowadza się następujące zmiany:

„a) średniookresowy cel budżetowy oraz ścieżkę dostosowania prowadzącą do tego celu salda sektora instytucji rządowych i samorządowych, wyrażone jako procent PKB, oczekiwany przebieg kształtowania się wskaźnika zadłużenia tego sektora, planowaną ścieżkę wzrostu wydatków publicznych, **w tym odnośne nakłady brutto na środki trwałe, ze szczególnym uwzględnieniem warunków i kryteriów służących określeniu wzrostu wydatków zgodnie z art. 5 ust. 1**, planowaną ścieżkę wzrostu dochodów publicznych, przy założeniu niezmiennego kursu polityki oraz kwantyfikację planowanych **działań dyskrejonalnych** po stronie dochodów;

(+) Numer i data dyrektywy.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- aa) informacje dotyczące ukrytych zobowiązań związanych ze starzeniem się społeczeństwa oraz warunkowe zobowiązania, takie jak gwarancje publiczne, mogące mieć istotny wpływ na sytuację finansową instytucji rządowych i samorządowych;*
 - ab) informacje na temat zgodności programu stabilności z ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej oraz krajowym programem reform;*
 - b) podstawowe założenia dotyczące spodziewanego rozwoju sytuacji gospodarczej i istotnych zmiennych ekonomicznych mających znaczenie dla realizacji programu spójności, takich jak rządowe wydatki inwestycyjne, realny wzrost PKB, zatrudnienie i inflacja;*
 - c) ilościową ocenę środków polityki budżetowej i innych środków polityki gospodarczej podejmowanych lub proponowanych dla osiągnięcia celów programu, obejmującą analizę kosztów i korzyści znaczących reform strukturalnych mających **bezpośrednie długoterminowe pozytywne skutki budżetowe**, w tym poprzez zwiększenie potencjalnego **trwałego wzrostu**;"*
- ba) dodaje się ustęp w brzmieniu:*

„2a. Podstawą programu stabilności jest najbardziej prawdopodobny lub bardziej ostrożnościowy scenariusz makrobudżetowy. Prognozy makroekonomiczne i budżetowe są zestawiane z najnowszymi prognozami Komisji i, w razie potrzeby, z prognozami innych niezależnych organów. Istotne różnice między wybranym scenariuszem makrobudżetowym a prognozą Komisji należy opisać wraz z uzasadnieniem, w szczególności jeżeli poziom lub wzrost zewnętrznych założeń znacznie odbiega od wartości przyjętych w prognozach Komisji.

Szczegółowy charakter tych informacji przewidzianych w lit. a), aa), b), c) i d) jest określony w ujednoliconych ramach opracowanych przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi.”;

- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:*

*„3. Informacje dotyczące zmian salda sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz zmian wskaźnika zadłużenia tego sektora, wzrostu wydatków publicznych, planowanej ścieżki wzrostu dochodów publicznych przy założeniu niezmiennego kursu polityki, planowanych **działań dyskrecyjnych** po stronie dochodów, w **odpowiednim ujęciu ilościowym**, oraz podstawowych założeń ekonomicznych określonych w ust. 2 lit. a) i b) są przedkładane w ujęciu rocznym i obejmują, oprócz roku bieżącego i ubiegłego, przynajmniej trzy następne lata.*

4. Każdy program zawiera informacje o jego statusie w kontekście krajowych procedur, w szczególności informacje o tym, czy program został przedłożony parlamentowi krajowemu oraz czy parlament krajowy miał możliwość omówienia opinii Rady na temat poprzedniego programu lub ewentualnego zalecenia lub ostrzeżenia, a także czy program został zatwierdzony przez parlament.”.

3. art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Programy stabilności są przedkładane corocznie **w kwietniu, najlepiej do połowy kwietnia i nie później niż w dniu 30 kwietnia.** ■
2. Państwa członkowskie podają swoje **programy stabilności do wiadomości publicznej**.”.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

4. art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. W oparciu o oceny przeprowadzone przez Komisję i Komitet Ekonomiczno-Finansowy, Rada, w ramach wielostronnego nadzoru na mocy art. 121 **TFUE**, bada średniookresowy cel budżetowy przedstawiony przez dane państwo członkowskie **w programie stabilności**, ocenia, czy założenia ekonomiczne programu są wiarygodne, czy ścieżka dostosowania do średniookresowego celu budżetowego jest właściwa, **uwzględniając przy tym kształtowanie się odnośnego wskaźnika zadłużenia**, i czy środki podejmowane lub proponowane celem utrzymania tej ścieżki są wystarczające do osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego w trakcie cyklu koniunkturalnego.

Oceniając ścieżkę dostosowania do średniookresowego celu budżetowego, Rada **i Komisja badają**, czy dane państwo członkowskie realizuje wymaganą do osiągnięcia tego celu właściwą roczną korektę salda budżetowego w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o środki jednorazowe i tymczasowe, przyjmując 0,5 % PKB jako wartość odniesienia dla tej korekty. W odniesieniu do państw członkowskich o poziomym zadłużeniu **przekraczającym 60 % PKB lub przedstawiających istotne ryzyko dotyczące ogólnej zdolności obsługi zadłużenia**, Rada **i Komisja badają**, czy roczna korekta salda budżetowego w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o środki jednorazowe i tymczasowe, przekracza wartość 0,5 % PKB. Rada **i Komisja biorą** pod uwagę, czy w okresach dobrej koniunktury podejmowany jest większy wysiłek dostosowawczy, podczas gdy wysiłek ten może być bardziej ograniczony w okresach złej koniunktury. **Należy w szczególności uwzględnić nadzwyczajne dochody i deficyt dochodów.**

Ocena tego, czy postępy na drodze do osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego są wystarczające, opiera się na ocenie ogólnej, w której punktem odniesienia jest saldo strukturalne, i obejmuje również analizę wydatków po skorygowaniu o dyskrecyjne działania po stronie dochodów. W tym celu Rada i Komisja oceniają, czy ścieżka wzrostu wydatków publicznych, przy jednoczesnym uwzględnieniu skutków środków podjętych lub planowanych po stronie dochodów, **spełnia** następujące warunki:

- a) w odniesieniu do państw członkowskich, które osiągnęły średniookresowy cel budżetowy, roczne tempo wzrostu wydatków publicznych nie przekracza **referencyjnego** tempa **potencjalnego** wzrostu PKB w średnim okresie, chyba że nadwyżce wzrostu wydatków towarzyszą **działania dyskrecyjne** po stronie dochodów;
- b) w odniesieniu do państw członkowskich, które nie osiągnęły jeszcze swojego średniookresowego celu budżetowego, roczne tempo wzrostu wydatków publicznych nie przekracza poziomu poniżej **referencyjnego** tempa **potencjalnego** wzrostu PKB w średnim okresie, chyba że nadwyżce wzrostu wydatków towarzyszą **działania dyskrecyjne** po stronie dochodów. Różnica pomiędzy tempem wzrostu wydatków publicznych a **referencyjnym** tempem **potencjalnego** wzrostu PKB w średnim okresie jest ustalana w takiej wysokości, jaka zapewnia właściwe dostosowanie do średniookresowego celu budżetowego;
- c) **w odniesieniu do państw członkowskich, które nie osiągnęły jeszcze swojego średniookresowego celu budżetowego**, uznaniowemu ograniczeniu dochodów budżetowych z poszczególnych źródeł towarzyszą ograniczenia wydatków bądź uznaniowy wzrost dochodów budżetowych z innych źródeł, bądź oba te środki.

Łączna suma wydatków nie obejmuje kosztów odsetek, wydatków na programy UE całkowicie równoważonych dochodami z unijnych środków finansowych, a także niedyskrejonalnych zmian w kosztach zasiłków dla bezrobotnych.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Nadwyżki wzrostu wydatków ponad średniookresową wartość odniesienia nie są traktowane jako jej przekroczenie w takim stopniu, w jakim zostaną w pełni zrównoważone prawnie przewidzianym wzrostem dochodów.

Referencyjny wskaźnik potencjalnego wzrostu PKB w średnim okresie jest określany na podstawie prognoz na przyszłość i szacunków opartych na danych z poprzednich lat. Prognozy są aktualizowane w regularnych odstępach czasu. Komisja podaje do wiadomości publicznej metodę obliczenia tych prognoz i wynikający z nich referencyjny wskaźnik potencjalnego wzrostu PKB w średnim okresie.

Określając ścieżkę dostosowania do średniookresowego celu budżetowego dla państw członkowskich, które takiego celu jeszcze nie osiągnęły, i dopuszczając czasowe odstępstwo od tego celu w przypadku państw członkowskich, które cel ten już osiągnęły, pod warunkiem że zachowany jest odpowiedni margines bezpieczeństwa w stosunku do wartości referencyjnej dla deficytu i oczekuje się powrotu pozycji budżetowej do średniookresowego celu budżetowego w okresie objętym programem, Rada i Komisja biorą pod uwagę wdrażanie znaczących reform strukturalnych mających **bezpośrednie długoterminowe pozytywne skutki budżetowe**, w tym poprzez zwiększenie potencjalnego **trwałego wzrostu**, a w związku z tym mających możliwy do zweryfikowania wpływ na długoterminową stabilność finansów publicznych.

Szczególną uwagę zwraca się na reformy emerytalne wprowadzające system wielofilarowy, w tym obowiązkowy filar kapitałowy. Państwom członkowskim wdrażającym takie reformy zezwala się na odejście od ścieżki dostosowania do ich średniookresowego celu budżetowego lub od samego celu – przy czym odejście to odzwierciedla **kwotę bezpośredniego krańcowego wpływu reformy na saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych** – pod warunkiem **zachowania odpowiedniego marginesu** bezpieczeństwa w stosunku do wartości odniesienia dla deficytu.

Rada i Komisja badają ponadto, czy treść programu stabilności ułatwia osiągnięcie trwałej i rzeczywistej konwergencji w strefie euro, ściślejszą koordynację polityk gospodarczych, a także czy polityka gospodarcza danego państwa członkowskiego jest zgodna z ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej i wytycznymi w zakresie zatrudnienia państw członkowskich i Unii.

W przypadku nadzwyczajnego i niezależnego od danego państwa członkowskiego zdarzenia, które wywiera istotny wpływ na sytuację finansową sektora instytucji rządowych i samorządowych, lub w okresach znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii państwom członkowskim można zezwolić na czasowe odejście od ścieżki dostosowania do średniookresowego celu budżetowego, o której mowa w akapicie trzecim, pod warunkiem, że nie zagraża to średniookresowej stabilności finansowej.

2. Rada i Komisja badają program stabilności w terminie nie dłuższym niż trzy miesiące od przedłożenia programu. Rada **przyjmuje** opinię dotyczącą programu, jeśli to konieczne, opierając się na zaleceniu Komisji oraz po zasięgnięciu opinii Komitetu Ekonomiczno-Finansowego. Jeżeli zgodnie z art. 121 **TFUE** Rada stwierdzi, że program i jego cele powinny być sformułowane w sposób bardziej ambitny, ze szczególnym wskazaniem na **ścieżkę dostosowania do średniookresowego celu budżetowego**, w wydanej opinii Rada wzywa dane państwo członkowskie do dokonania korekty programu.”.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

5. art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. W ramach wielostronnego nadzoru zgodnie z art. 121 ust. 3 *TFUE* Rada i Komisja monitorują wdrażanie programów stabilności na podstawie informacji przekazywanych przez uczestniczące państwa członkowskie oraz ocen dokonywanych przez Komisję i Komitet Ekonomiczno-Finansowy, w szczególności w celu stwierdzenia znacznych rzeczywistych lub spodziewanych rozbieżności między pozycją budżetową a średniookresowym celem budżetowym lub ścieżką dostosowania do tego celu **■**.

2. W przypadku **stwierdzonego** znacznego **odstępstwa** od **ścieżki dostosowania do średniookresowego celu budżetowego**, w rozumieniu art. 5 ust. 1 akapit **trzeci** niniejszego rozporządzenia, oraz aby zapobiec wystąpieniu nadmiernego deficytu, Komisja, zgodnie z art. 121 ust. 4 *TFUE*, kieruje do danego państwa członkowskiego ostrzeżenie.

W terminie miesiąca od daty przyjęcia wczesnego ostrzeżenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, Rada analizuje sytuację i przyjmuje zalecenie w sprawie niezbędnych środków politycznych w oparciu o zalecenie Komisji zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE. Zalecenie to zobowiązuje do usunięcia odstępstwa w terminie nie dłuższym niż pięć miesięcy. Termin ten jest skrócony do trzech miesięcy, jeżeli w ostrzeżeniu Komisja stwierdzi, że sytuacja jest szczególnie poważna i uzasadnia pilne działanie. Na wniosek Komisji Rada podaje zalecenie do wiadomości publicznej.

W terminie wyznaczonym przez Radę w zaleceniu wydanym na mocy art. 121 ust. 4 TFUE dane państwo członkowskie składa Radzie sprawozdanie z działań podjętych w związku z zaleceniem.

Jeżeli dane państwo członkowskie nie podejmie odpowiednich działań w terminie określonym w zaleceniu Rady na mocy akapitu drugiego, Komisja bezzwłocznie zaleca Radzie przyjęcie decyzji stwierdzającej brak skutecznych działań. Decyzję uznaje się za przyjętą przez Radę, jeżeli nie odrzuci ona wniosku Komisji kwalifikowaną większością głosów w terminie dziesięciu dni od jego przyjęcia. Jednocześnie na mocy art. 121 ust. 4 TFUE Komisja może zalecić Radzie przyjęcie zmienionego zalecenia w sprawie niezbędnych środków politycznych. Rada składa Radzie Europejskiej formalne sprawozdanie z podjętych decyzji.

Cały proces – poczynwszy od zalecenia Rady, o którym mowa w akapicie drugim, do decyzji Rady i sprawozdania dla Rady Europejskiej, o których mowa w akapicie czwartym – trwa nie dłużej niż sześć miesięcy.

3. Odstępstwo od średniookresowego celu budżetowego lub odpowiedniej ścieżki dostosowania do tego celu jest oceniane na podstawie ogólnej oceny równowagi strukturalnej, w której punktem odniesienia jest saldo strukturalne, wraz z analizą wydatków netto środków dyskrejonalnych po stronie dochodów, określonych w art. 5 ust. 1.

Ocena tego, czy odstępstwo jest poważne obejmuje w szczególności następujące kryteria:

w przypadku państwa członkowskiego, które nie osiągnęło jeszcze średniookresowego celu budżetowego, podczas oceny zmiany równowagi strukturalnej – jeżeli odstępstwo wynosi co najmniej 0,5 % PKB w ciągu jednego roku lub co najmniej 0,25 % PKB średnio rocznie w ciągu dwóch kolejnych lat; podczas oceny wzrostu wydatków netto środków dyskrejonalnych po stronie dochodów – jeżeli odstępstwo ma łączny wpływ na saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych w wysokości co najmniej 0,5 % PKB w ciągu jednego roku lub narastająco w ciągu dwóch kolejnych lat.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Odstępstwo dotyczące wzrostu wydatków jest uznawane za poważne, jeżeli dane państwo członkowskie **nie** osiągnęło średniookresowy cel budżetowy, uwzględniając **możliwości znacznych dochodów nadzwyczajnych**, a plany budżetowe zawarte w programie **stabilności** nie stanowią zagrożenia dla **osiągnięcia** tego celu w okresie objętym programem.

Odstępstwo to może również nie być brane pod uwagę **jeżeli wynika ono z nadzwyczajnego zdarzenia, na które dane państwo członkowskie nie ma wpływu i które oddziałuje w sposób znaczący na sytuację finansową sektora instytucji rządowych i samorządowych** lub w przypadku poważnego pogorszenia koniunktury gospodarczej **w strefie euro lub UE jako całości, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności budżetowej w średnim okresie.**"

6. w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każde **nieuczestniczące** państwo członkowskie **nie** przekazuje Radzie i Komisji w regularnych odstępach czasu informacje niezbędne na potrzeby wielostronnego nadzoru zgodnie z art. 121 **TFUE**, w formie programu stabilności stanowiącego zasadniczą podstawę stabilności **finansów publicznych prowadzącej do stabilności** cen, silnego i trwałego wzrostu **oraz tworzenia** miejsc pracy.”

b) w ust. 2 **lit. a), b) i c)** wprowadza się następujące zmiany:

„a) średniookresowy cel budżetowy oraz ścieżkę dostosowania do tego celu salda sektora instytucji rządowych i samorządowych, wyrażone jako procent PKB, oczekiwany przebieg kształtowania się wskaźnika zadłużenia tego sektora, planowaną ścieżkę wzrostu wydatków publicznych, **w tym odnośne nakłady brutto na środki trwałe, ze szczególnym uwzględnieniem warunków i kryteriów służących ustaleniu wzrostu wydatków zgodnie z art. 9 ust. 1**, planowaną ścieżkę wzrostu dochodów publicznych, przy założeniu niezmiennego kursu polityki oraz kwantyfikację planowanych środków uznaniowych po stronie dochodów, średniookresowe cele polityki pieniężnej i relacje między tymi celami a stabilnością cen i kursu wymiany oraz osiągnięciem trwałej konwergencji;”

aa) informacje dotyczące ukrytych zobowiązań związanych ze starzeniem się społeczeństwa oraz warunkowe zobowiązania, takie jak gwarancje publiczne, mogące mieć istotny wpływ na sytuację finansową instytucji rządowych i samorządowych;

ab) informacje na temat zgodności programu stabilności z ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej, wytycznymi w zakresie zatrudnienia oraz krajowym programem reform;

b) podstawowe założenia dotyczące spodziewanego rozwoju sytuacji gospodarczej i ważnych zmiennych ekonomicznych, mających znaczenie dla realizacji programu konwergencji, takich jak rządowe wydatki inwestycyjne, realny wzrost PKB, zatrudnienie i inflacja;

c) ilościową ocenę środków polityki budżetowej i innych środków polityki gospodarczej podejmowanych lub proponowanych dla osiągnięcia celów programu, obejmującą analizę kosztów i korzyści znaczących reform strukturalnych mających bezpośrednie długoterminowe pozytywne skutki budżetowe, w tym poprzez zwiększenie potencjalnego trwałego wzrostu;”

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

ba) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Podstawą programu konwergencji jest najbardziej prawdopodobny lub bardziej ostrożnościowy scenariusz makrobudżetowy. Prognozy makroekonomiczne i budżetowe są zestawiane z najnowszymi prognozami Komisji i, w razie potrzeby, z prognozami innych niezależnych organów. Istotne różnice między wybranym scenariuszem makrobudżetowym a prognozą Komisji należy opisać wraz z uzasadnieniem, w szczególności jeżeli poziom lub wzrost zewnętrznych założeń znacznie odbiega od wartości przyjętych w prognozach Komisji.

Szczegółowy charakter tych informacji przewidzianych ust. 2 lit. a), aa), b), c) i d) jest określany w ujednoliconych ramach opracowanych przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Informacje dotyczące zmian salda sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz zmian wskaźnika zadłużenia tego sektora, wzrostu wydatków publicznych, planowanej ścieżki wzrostu dochodów publicznych przy założeniu niezmiennego kursu polityki, planowanych działań dyskrecyjnych po stronie dochodów, w odpowiednim ujęciu ilościowym, oraz podstawowych założeń ekonomicznych określonych w ust. 2 lit. a) i b) są przedkładane w ujęciu rocznym i obejmują, oprócz roku bieżącego i ubiegłego, przynajmniej trzy następne lata.

4. Każdy program zawiera informacje o jego statusie w kontekście krajowych procedur, w szczególności informacje o tym, czy program został przedłożony parlamentowi krajowemu oraz czy parlament krajowy miał możliwość omówienia opinii Rady na temat poprzedniego programu lub ewentualnego zalecenia lub ostrzeżenia, a także czy program został zatwierdzony przez parlament.”.

7. art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Programy konwergencji są przedkładane corocznie **w kwietniu, najlepiej do połowy kwietnia i nie później niż w dniu 30 kwietnia.**

2. Państwa członkowskie podają swoje programy konwergencji **do wiadomości publicznej.”**

8. art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. W oparciu o oceny przeprowadzone przez Komisję i Komitet Ekonomiczno-Finansowy Rada, w ramach wielostronnego nadzoru na mocy art. 121 **TFUE**, bada średniookresowy cel budżetowy przedstawiony przez dane państwo członkowskie **w programie konwergencji**, ocenia, czy założenia ekonomiczne programu są wiarygodne, czy ścieżka dostosowania do średniookresowego celu budżetowego jest właściwa, **uwzględniając przy tym kształtowanie się odnośnego wskaźnika zadłużenia**, i czy środki podejmowane lub proponowane celem utrzymania tej ścieżki są wystarczające do osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego w trakcie cyklu koniunkturalnego.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Oceniając ścieżkę dostosowania do średniookresowego celu budżetowego, Rada i Komisja biorą pod uwagę, czy w okresach dobrej koniunktury podejmowany jest większy wysiłek dostosowawczy, podczas gdy wysiłek ten może być bardziej ograniczony w okresach złej koniunktury. **Należy w szczególności uwzględnić nadzwyczajne dochody i deficyt dochodów.** W odniesieniu do państw członkowskich o poziomie zadłużenia **przekraczającym 60 % PKB** lub **przedstawiających wyraźne zagrożenia dotyczące ogólnej zdolności obsługi zadłużenia**, Rada bada, czy roczna korekta salda budżetowego w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o środki jednorazowe i inne środki tymczasowe, przekracza wartość 0,5 % PKB. W odniesieniu do państw członkowskich uczestniczących w ERM2 Rada i Komisja badają, czy dane państwo członkowskie realizuje wymaganą do osiągnięcia swojego średniookresowego celu budżetowego właściwą roczną korektę salda w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o środki jednorazowe i tymczasowe, przyjmując 0,5 % PKB jako wartość odniesienia.

Ocena tego, czy postępy na drodze do osiągnięcia średniookresowego celu budżetowego są wystarczające jest przeprowadzana na podstawie oceny ogólnej, w której punktem odniesienia jest saldo strukturalne, i obejmuje ona również analizę wydatków po skorygowaniu o dyskrecyjne działania po stronie dochodów. W tym celu Rada i Komisja oceniają, czy ścieżka wzrostu wydatków publicznych, przy jednoczesnym uwzględnieniu skutków środków podjętych lub planowanych po stronie dochodów **■** **spełnia** następujące warunki:

- a) w odniesieniu do państw członkowskich, które osiągnęły średniookresowy cel budżetowy, roczne tempo wzrostu wydatków publicznych nie przekracza **referencyjnego** tempa **potencjalnego** wzrostu PKB w średnim okresie, chyba że nadwyżce wzrostu wydatków towarzyszą **działania dyskrecyjne** po stronie dochodów;
- b) w odniesieniu do państw członkowskich, które nie osiągnęły jeszcze swojego średniookresowego celu budżetowego, roczne tempo wzrostu wydatków publicznych nie przekracza poziomu poniżej **referencyjnego** tempa **potencjalnego** wzrostu PKB w średnim okresie, chyba że nadwyżce wzrostu wydatków towarzyszą **działania dyskrecyjne** po stronie dochodów. Różnica pomiędzy tempem wzrostu wydatków publicznych a **referencyjnym** tempem **potencjalnego** wzrostu PKB w średnim okresie jest ustalana w takiej wysokości, jaka zapewnia właściwe dostosowanie do średniookresowego celu budżetowego;
- c) **w odniesieniu do państw członkowskich, które nie osiągnęły jeszcze swojego średniookresowego celu budżetowego**, uznaniowemu ograniczeniu dochodów budżetowych z poszczególnych źródeł towarzyszą cięcia wydatków bądź uznaniowy wzrost dochodów budżetowych z innych źródeł, bądź oba te środki.

Łączna suma wydatków nie obejmuje kosztów odsetek, wydatków na programy UE całkowicie równoważonych dochodami z unijnych środków finansowych, a także niedyskrejonalnych zmian w kosztach zasiłków dla bezrobotnych.

Nadwyżki wzrostu wydatków ponad średniookresowe wartości odniesienia nie są traktowane jako jego przekroczenie w takim stopniu, w jakim zostaną one w pełni zrównoważone prawnie przewidzianym wzrostem dochodów.

Referencyjny wskaźnik potencjalnego wzrostu PKB w średnim okresie jest określany na podstawie prognoz na przyszłość i szacunków opartych na danych z poprzednich lat. Prognozy są aktualizowane w regularnych odstępach czasu. Komisja podaje do wiadomości publicznej metodę obliczenia tych prognoz i wynikający z nich referencyjny wskaźnik potencjalnego wzrostu PKB w średnim okresie.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Określając ścieżkę dostosowania do średniookresowego celu budżetowego dla państw członkowskich, które takiego celu jeszcze nie osiągnęły, i dopuszczając czasowe odstępianie od tego celu w przypadku państw członkowskich, które cel ten już osiągnęły, pod warunkiem że zachowany jest odpowiedni margines bezpieczeństwa w stosunku do wartości referencyjnej dla deficytu i oczekuje się powrotu pozycji budżetowej do średniookresowego celu budżetowego w okresie objętym programem, Rada i Komisja biorą pod uwagę wdrażanie znaczących reform strukturalnych mających **bezpośrednie długoterminowe pozytywne skutki budżetowe**, w tym poprzez zwiększenie **potencjalnego trwałego wzrostu**, a w związku z tym mających możliwy do zweryfikowania wpływ na długoterminową stabilność finansów publicznych.

Szczególną uwagę zwraca się na reformy emerytalne wprowadzające system wielofilarowy, w tym obowiązkowy filar kapitałowy. Państwom członkowskim wdrażającym takie reformy zezwala się na odejście od ścieżki dostosowania do ich średniookresowego celu budżetowego lub od samego celu – przy czym odejście to odzwierciedla **kwotę bezpośredniego krańcowego wpływu reformy na saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych** – pod warunkiem **zachowania odpowiedniego marginesu** bezpieczeństwa w stosunku do wartości odniesienia dla deficytu.

Rada i Komisja badają ponadto, czy treść programu konwergencji ułatwia **osiągnięcie trwałej i rzeczywistej konwergencji**, ściślejszą koordynację polityk gospodarczych, a także czy polityka gospodarcza danego państwa członkowskiego jest zgodna z ogólnymi wytycznymi polityki gospodarczej i **wytycznymi w zakresie zatrudnienia** państw członkowskich i Unii. Ponadto w odniesieniu do państw członkowskich biorących udział w ERM2 Rada bada, czy treść programu konwergencji zapewnia ich niezależny udział w tym mechanizmie kursowym.

W przypadku nadzwyczajnego i niezależnego od danego państwa członkowskiego zdarzenia, które wywiera istotny wpływ na sytuację finansową sektora instytucji rządowych i samorządowych, lub w okresach znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii państwom członkowskim można zezwolić na czasowe odejście od ścieżki dostosowania **do średniookresowego celu budżetowego**, o której mowa w akapicie trzecim, **pod warunkiem, że nie zagraża to średniookresowej stabilności finansowej**.

2. Rada i Komisja badają program konwergencji w terminie nie dłuższym niż trzy miesiące od przedłożenia programu. Rada **przyjmuje** opinię dotyczącą programu, jeśli to konieczne, opierając się na zaleceniu Komisji oraz po zasięgnięciu opinii Komitetu Ekonomiczno-Finansowego. Jeżeli zgodnie z art. 121 **TFUE** Rada stwierdzi, że program i jego cele powinny być sformułowane w sposób bardziej ambitny, ze szczególnym wskazaniem na **ścieżkę dostosowania do średniookresowego celu budżetowego**, w wydanej opinii Rada wzywa dane państwo członkowskie do dokonania korekty programu.”.

9. art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. W ramach wielostronnego nadzoru zgodnie z art. 121 ust. 3 **TFUE** Rada i Komisja **monitorują** wdrażanie programów konwergencji na podstawie informacji przekazywanych przez państwa członkowskie objęte derogacją oraz ocen dokonywanych przez Komisję i Komitet Ekonomiczno-Finansowy, w szczególności w celu stwierdzenia znacznych rzeczywistych lub spodziewanych rozbieżności między pozycją budżetową a średniookresowym celem budżetowym lub ścieżką dostosowania do tego celu **■**.

Ponadto Rada i Komisja **monitorują** politykę gospodarczą **nieuczestniczących** państw członkowskich **■** w świetle celów programów konwergencji, aby zapewnić, iż prowadzona przez nie polityka służy osiągnięciu stabilności, a tym samym uniknięciu **niedostosowania** realnego kursu wymiany i nadmiernych wahań nominalnych kursów wymiany.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

2. W przypadku **stwierdzonego** znacznego **odstępstwa od ścieżki dostosowania do średniookresowego celu budżetowego**, w rozumieniu art. 9 ust. 1 akapit **trzeci** niniejszego rozporządzenia, oraz aby zapobiec wystąpieniu nadmiernego deficytu, Komisja, zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE, **kieruje** do danego państwa członkowskiego ostrzeżenie.

W terminie miesiąca od daty przyjęcia wczesnego ostrzeżenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, Rada analizuje sytuację i przyjmuje zalecenie w sprawie niezbędnych środków politycznych w oparciu o zalecenie Komisji zgodnie z art. 121 ust. 4 TFUE. Zalecenie to zobowiązuje do usunięcia odstępstwa w terminie nie dłuższym niż pięć miesięcy. Termin ten jest skrócony do trzech miesięcy, jeżeli w ostrzeżeniu Komisja stwierdzi, że sytuacja jest szczególnie poważna i uzasadnia pilne podjęcie działań. Na wniosek Komisji Rada podaje zalecenie do wiadomości publicznej.

W terminie określonym przez Radę w zaleceniu na mocy art. 121 ust. 4 TFUE dane państwo członkowskie składa Radzie sprawozdanie z działań podjętych w związku z tym zaleceniem.

Jeżeli dane państwo członkowskie nie podejmie odpowiednich działań w terminie określonym w zaleceniu Rady na mocy akapitu drugiego, Komisja bezzwłocznie zaleca Radzie przyjęcie decyzji stwierdzającej brak skutecznych działań. Podejmując tę decyzję, Rada nie uwzględnia głosu członka Rady reprezentującego dane państwo członkowskie. Jednocześnie na mocy art. 121 ust. 4 TFUE Komisja może zalecić Radzie przyjęcie zmienionego zalecenia w sprawie niezbędnych środków politycznych. Rada składa Radzie Europejskiej formalne sprawozdanie z podjętych decyzji.

Cały proces – poczynwszy od zalecenia Rady, o którym mowa w akapicie drugim, do decyzji Rady i sprawozdania dla Rady Europejskiej, o których mowa w akapicie czwartym – trwa nie dłużej niż sześć miesięcy.

3. Odstępstwo od średniookresowego celu budżetowego lub odpowiedniej ścieżki dostosowania do tego celu jest oceniane na podstawie ogólnej oceny równowagi strukturalnej, w której punktem odniesienia jest saldo strukturalne, wraz z analizą wydatków netto środków dyskrejonalnych po stronie dochodów, określonych w art. 9 ust. 1.

Ocena tego, czy odstępstwo jest poważne obejmuje w szczególności następujące kryteria:

W przypadku państwa członkowskiego, które nie osiągnęło jeszcze średniookresowego celu budżetowego, podczas oceny zmiany równowagi strukturalnej – jeżeli odstępstwo wynosi co najmniej 0,5 % PKB w ciągu jednego roku bądź co najmniej 0,25 % PKB średnio rocznie w ciągu dwóch kolejnych lat; podczas oceny wzrostu wydatków netto działań dyskrejonalnych po stronie dochodów – jeżeli odstępstwo ma łączny wpływ na saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych w wysokości co najmniej 0,5 % PKB w ciągu jednego roku lub narastająco w ciągu dwóch kolejnych lat.

Odstępstwo dotyczące wzrostu wydatków nie jest uznawane za poważne, jeżeli dane państwo członkowskie ■ osiągnęło średniookresowy cel budżetowy, uwzględniając **możliwości znacznych dochodów nadzwyczajnych**, a plany budżetowe zawarte w programie **konwergencji** nie stanowią zagrożenia dla realizacji tego celu w okresie objętym programem.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Odstępstwo to może również nie być brane pod uwagę jeżeli wynika ono z nadzwyczajnego zdarzenia, na które dane państwo członkowskie nie ma wpływu i które oddziałuje w sposób znaczący na sytuację finansową sektora instytucji rządowych i samorządowych lub w przypadku poważnego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub UE jako całości, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności budżetowej w średnim okresie.”.

9a. Dodaje się sekcję w brzmieniu:

„SEKCJA 3A

ZASADA NIEZAWISŁOŚCI STATYSTYCZNEJ

Artykuł 10a

Dla zapewnienia, że wielostronny nadzór opiera się na silnych i niezależnych statystykach, państwa członkowskie gwarantują niezawisłość zawodową krajowych organów statystycznych, których działania są zgodne z europejskim kodeksem praktyk statystycznych ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej (*). Wymagane są co najmniej:

- a) przejrzyste procedury rekrutacji i dymisji oparte wyłącznie na kryteriach zawodowych;
- b) przydział środków budżetowych dokonywany corocznie lub w trybie wieloletnim;
- c) termin publikacji najważniejszych informacji statystycznych określony z odpowiednim wyprzedzeniem.

(*) Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.”

9b. Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł -11

1. Komisja zapewnia stały dialog z władzami państw członkowskich zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia. W tym celu Komisja przeprowadza między innymi wizyty służące ocenie bieżącej sytuacji gospodarczej w danym państwie członkowskim i rozpoznaniu ewentualnych zagrożeń lub trudności w zakresie realizacji celów niniejszego rozporządzenia.

2. W stosunku do państwa członkowskiego, do którego skierowano zalecenia zgodnie z art. 6 ust. 2 i art. 10 ust. 2, można zastosować procedurę wzmocnionego nadzoru w celu monitorowania sytuacji na miejscu. Dane państwa członkowskie udzielają wszelkich informacji niezbędnych do przygotowania i przeprowadzenia takiej wizyty.

3. W przypadku gdy dotyczy to państwa członkowskiego, którego walutą jest euro lub państwa należącego do ERM2, Komisja może, w razie potrzeby, zaprosić do udziału w tych wizytach przedstawicieli Europejskiego Banku Centralnego.

4. Komisja składa Radzie sprawozdanie z wyników wizyty, o której mowa w ust. 2 i, w razie potrzeby, może podjąć decyzję o podaniu swoich ustaleń do wiadomości publicznej.

5. W przypadku przeprowadzenia wizyt nadzorczych, o których mowa w ust. 2, Komisja przekazuje wstępne ustalenia danym państwom członkowskim, aby mogły się do nich ustosunkować.”

9c. Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 12a

Przegląd

1. W ciągu trzech lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a następnie co pięć lat, Komisja publikuje sprawozdanie w sprawie jego stosowania.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:

- a) skuteczności rozporządzenia,*
- b) postępu w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej i trwałej konwergencji wyników gospodarczych państw członkowskich zgodnie z postanowieniami TFUE.*

2. W stosownym przypadku do sprawozdania załączony jest wniosek w sprawie zmiany niniejszego rozporządzenia.

3. Sprawozdanie jest przekazywane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”.

10. wszelkie odesłania do „art. 99” zastępuje się w całym rozporządzeniu odesłaniami do „art. 121”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Środki egzekwowania korekty nadmiernych zaburzeń równowagi makroekonomicznej w strefie euro *I**

P7_TA(2011)0292

Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zaburzeń równowagi makroekonomicznej w strefie euro (COM(2010)0525 – C7-0299/2010 – 2010/0279(COD)) ⁽¹⁾

(2012/C 390 E/22)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

[Poprawka nr 2]

POPRAWKI PARLAMENTU (*)

do wniosku Komisji

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do komisji zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi (A7-0182/2011).

(*) Poprawki: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej w strefie euro

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 136 w związku z art. 121 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom państw członkowskich,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (-1) ***Ulepszone ramy zarządzania gospodarczego powinny opierać się na szeregu wzajemnie powiązanych i spójnych strategii politycznych na rzecz zrównoważonego wzrostu i zatrudnienia, w szczególności na unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia, ze specjalnym naciskiem na rozwój i wzmocnienie rynku wewnętrznego, wspieranie międzynarodowego handlu i konkurencyjności, skuteczne ramy zapobiegania nadmiernemu deficytowi budżetowemu i jego korygowania (pakt stabilności i wzrostu), solidne ramy zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, minimalne wymogi dotyczące krajowych ram budżetowych, większą regulację rynku finansowego i nadzór nad nim.***
- (-1a) ***Komisja powinna odgrywać większą rolę w procedurze wzmocnionego nadzoru w zakresie ocen specyficznych dla poszczególnych państw członkowskich, monitoringu, misji, zaleceń i ostrzeżeń.***
- (1) Przewidziana w Traktacie koordynacja polityki gospodarczej państw członkowskich w Unii ***powinna być rozwijana w kontekście ogólnych wytycznych dotyczących polityki gospodarczej oraz wytycznych dotyczących zatrudnienia, a także*** powinna zapewniać poszanowanie zasad przewodnich dotyczących stabilnych cen, zdrowych ***i zrównoważonych*** finansów publicznych i warunków pieniężnych oraz trwałej równowagi płatniczej.
- (2) ***Doświadczenie zdobyte w pierwszym dziesięcioleciu funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej wskazuje konieczność poprawy zarządzania gospodarczego w Unii, które powinno się opierać na lepszym przyswajaniu przez państwa wspólnie uzgodnionych zasad i strategii politycznych oraz na solidniejszych ramach nadzoru krajowych strategii gospodarczych na szczeblu Unii.***
- (2a) ***Utworzenie i utrzymanie dynamicznego jednolitego rynku uważa się za element prawidłowego i sprawnego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej.***

⁽¹⁾ Dz.U. C

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (3) W szczególności należy poszerzyć zakres nadzoru nad polityką gospodarczą państw członkowskich, który nie powinien ograniczać się do nadzoru budżetowego, aby zapobiegać powstawaniu nadmiernych *zakłóceń* równowagi makroekonomicznej i zapewnić państwom członkowskim, w których *zakłócenia* takie występują, pomoc w opracowaniu planów naprawczych zanim rozbieżności się utrwalą **oraz zanim sytuacja gospodarcza i finansowa przybierze na stałe nadmiernie niekorzystny obrót**. Poszerzeniu nadzoru gospodarczego powinno towarzyszyć pogłębienie nadzoru budżetowego.
- (4) W celu zapewnienia pomocy w usuwaniu takich *zakłóceń* równowagi konieczne jest opracowanie procedury, która będzie ustalona w ustawodawstwie.
- (5) Nadzór wielostronny, o którym mowa w art. 121 ust. 3 i 4 **TFUE**, należy uzupełnić o przepisy szczególne dotyczące wykrywania *zakłóceń* równowagi makroekonomicznej, zapobiegania im i ich korygowania. **Istotne jest, aby procedura ta stanowiła** część dorocznego cyklu nadzoru wielostronnego.
- (5a) **Wiarygodne dane statystyczne są podstawą nadzoru *zakłóceń* równowagi makroekonomicznej. W celu zagwarantowania wiarygodnych i obiektywnych danych statystycznych państwa członkowskie powinny zapewnić niezawisłość zawodową krajowych urzędów statystycznych, zgodnie z Europejskim kodeksem praktyk statystycznych, jak określono w rozporządzeniu (WE) nr 223/2009. Ponadto dostępność wiarygodnych danych budżetowych jest także istotna dla nadzoru *zakłóceń* równowagi makroekonomicznej. Wymóg ten powinien być gwarantowany przepisami przewidzianymi w tym zakresie na mocy rozporządzenia (UE) nr [...] w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro, w szczególności jego art. 6a.**
- (5b) **Lepsze zarządzanie gospodarcze powinno obejmować ściślejsze i bardziej terminowe zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i parlamentów państw członkowskich. Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może proponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy decyzja Rady zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia.**
- (6) Egzekwowanie rozporządzenia (WE) nr [...] należy wzmocnić poprzez wprowadzenie **depozytów oprocentowanych w przypadku niestosowania się do zalecenia dotyczącego podjęcia zaleconych działań naprawczych, które to depozyty zostaną przekształcone w roczną grzywnę w przypadku uporczywego niestosowania się do zalecenia w sprawie zlikwidowania nadmiernych *zakłóceń* równowagi makroekonomicznej w ramach tej samej procedury w sytuacji nadmiernego *zakłócenia* równowagi. Te środki wykonawcze powinny być stosowane wobec państw członkowskich, których walutą jest euro** ■
-
- (8) **W razie niestosowania się do zaleceń Rady wymagany jest depozyt oprocentowany lub nakładana grzywna**, aż Rada uzna, że dane państwo członkowskie podjęło działania naprawcze w celu realizacji jej zaleceń.
- (9) Również uporczywe zaniechanie przez dane państwo członkowskie sporządzenia planu działań naprawczych, mającego na celu realizację **zalecenia** Rady, powinno co do zasady być karane roczną grzywną do czasu, aż Rada uzna, że dane państwo członkowskie przedstawiło plan działań naprawczych, który w zadowalający sposób spełnia jej **zalecenie**.
- (10) Aby zapewnić równe traktowanie wszystkich państw członkowskich, stawka **depozytu oprocentowanego i** grzywny powinna być identyczna dla wszystkich państw członkowskich, których walutą jest euro, i wynosić 0,1 % produktu krajowego brutto (PKB) danego państwa członkowskiego w roku poprzednim.
- (10a) **Komisja powinna również móc zalecić zmniejszenie wysokości sankcji lub jej anulowanie ze względu na wyjątkowe okoliczności gospodarcze.**

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- (11) Procedura nakładania **sankcji** na państwa członkowskie, które nie *przyjmują* skutecznych środków celem skorygowania **nadmiernych zakłóceń** równowagi makroekonomicznej, powinna być skonstruowana w taki sposób, by nałożenie **sankcji** na te państwa członkowskie było regułą, a nie wyjątkiem.
- (12) *Grzywny, o których mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, stanowią inne dochody, o których mowa w art. 311 Traktatu, i są przekazywane do mechanizmów stabilności przeznaczonych na udzielanie pomocy finansowej, utworzonych przez państwa członkowskie, których walutą jest euro, w celu zapewnienia stabilności strefy euro jako całości.*
- (13) Uprawnienie do przyjmowania indywidualnych decyzji w sprawie nałożenia **sankcji** przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu powinno zostać przyznane Radzie. Jako element koordynacji polityki gospodarczej państw członkowskich prowadzonej przez Radę zgodnie z art. 121 ust. 1 **TFUE**, decyzje takie stanowią nieodłączne działania następcze w stosunku do środków przyjętych przez Radę zgodnie z art. 121 **TFUE** oraz z rozporządzeniem (UE) nr [.../...].
- (14) Ponieważ niniejsze rozporządzenie zawiera przepisy ogólne dotyczące skutecznego egzekwowania rozporządzenia (UE) nr [.../...], powinno zostać przyjęte zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, o której mowa w art. 121 ust. 6 Traktatu.
- (15) Ponieważ cel, jakim są skuteczne ramy wykrywania **zakłóceń** równowagi makroekonomicznej i zapobiegania im, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie ze względu na głębokie współzależności natury handlowej i finansowej pomiędzy nimi oraz ze względu na skutki uboczne polityki gospodarczej poszczególnych krajów dla Unii i całej strefy euro, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w przywołanym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się system **sankcji** służących skutecznemu korygowaniu **nadmiernych zakłóceń** równowagi makroekonomicznej w strefie euro.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do państw członkowskich, których walutą jest euro.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje określone w art. 2 rozporządzenia (UE) nr [.../...].

Dodatkowo zastosowanie ma następująca definicja:

– „wyjątkowa sytuacja gospodarcza” oznacza sytuację, w której przekroczenie przez deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych wartości odniesienia uznaje się za wyjątkowe w rozumieniu art. 126 ust. 2 lit. a) tiret drugie **TFUE** i przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Artykuł 3

Sankcje

1. **Na mocy decyzji Rady, działającej zgodnie z zaleceniem Komisji, wymagane jest złożenie depozytu oprocentowanego, jeśli decyzja Rady w sprawie działań naprawczych zostanie przyjęta zgodnie z art. 10 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr .../2011, w przypadku gdy Rada uzna, że dane państwo członkowskie nie podjęło zaleconych działań naprawczych, będących następstwem wydanego zalecenia.**

1a. **Na mocy decyzji Rady, działającej zgodnie z zaleceniem Komisji, nakłada się roczną grzywnę w następujących przypadkach:**

a) **przyjęto dwa kolejne zalecenia Rady wydane na mocy tej samej procedury w sytuacji nadmiernego zakłócenia równowagi zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr [... / ...], o ile Rada uzna, że dane państwo członkowskie przedstawiło niewystarczający plan działań naprawczych,**

b) **przyjęto dwie kolejne decyzje Rady na mocy tej samej procedury w sytuacji nadmiernego zakłócenia równowagi, stwierdzając niezgodność w myśl art. 10 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr [.../...].**

Grzywna nakładana jest w drodze przekształcenia złożonego depozytu oprocentowanego w roczną grzywnę zgodnie z art. 3 ust. 1.

1b. **Uznaje się, że decyzje, o których mowa w ust. 1 i 1a, zostały przyjęte przez Radę, jeżeli w terminie dziesięciu dni od przyjęcia zalecenia przez Komisję Rada nie odrzuci go kwalifikowaną większością głosów. Rada może zmienić zalecenie, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów.**

1c. **Zalecenie Komisji dotyczące decyzji Rady wydaje się w terminie dwudziestu dni od dnia spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1 i 1a niniejszego rozporządzenia.**

2. **Zalecany przez Komisję depozyt oprocentowany lub roczna grzywna wynosi 0,1 % PKB danego państwa członkowskiego w poprzednim roku.**

3. **W drodze odstępstwa od przepisów ust. 2 Komisja może, w związku z wyjątkową sytuacją gospodarczą lub w odpowiedzi na umotywowany wniosek danego państwa członkowskiego skierowany do niej w terminie dziesięciu dni od daty spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1 i 1a, zaproponować zmniejszenie wysokości depozytu oprocentowanego lub grzywny albo ich anulowanie.**

4. **Jeżeli państwo członkowskie ustanowiło depozyt oprocentowany lub zapłaciło roczną grzywnę za dany rok kalendarzowy, a następnie Rada zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr [.../...] uznała, że państwo to w danym roku podjęło zalecane działania naprawcze, złożony za dany rok depozyt wraz z narosłymi odsetkami lub zapłacona za dany rok grzywna są zwracane danemu państwu członkowskiemu w części obliczonej pro rata temporis.**

Artykuł 4

Przeznaczenie grzywien

Grzywny, o których mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, stanowią inne dochody, o których mowa w art. 311 Traktatu, i przekazywane są na rzecz Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej. Z chwilą gdy państwa członkowskie, których walutą jest euro, utworzą inny mechanizm stabilności służący udzielaniu pomocy finansowej, aby chronić stabilność strefy euro jako całości, grzywny będą przekazywane na rzecz tego ostatniego mechanizmu.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Artykuł 5

Głosowanie w Radzie

W odniesieniu do środków, o których mowa w art. 3, prawo głosu posiadają wyłącznie członkowie Rady reprezentujący państwa członkowskie, których walutą jest euro, a Rada stanowi, nie uwzględniając głosu członka Rady reprezentującego dane państwo członkowskie.

Większość kwalifikowaną członków Rady wymienionych w akapicie pierwszym określa się zgodnie z art. 238 ust. 3 lit. a) Traktatu.

Artykuł 5 a

Dialog gospodarczy

Aby wzmocnić dialog między instytucjami Unii, w szczególności między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz aby zapewnić większą przejrzystość i odpowiedzialność, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zwrócić się do przewodniczącego Rady, Komisji i, w stosownych przypadkach, do przewodniczącego Eurogrupy, aby stawili się przed komisją w celu przedyskutowania decyzji podjętych na podstawie art. 3 niniejszego rozporządzenia.

Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaproponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego takie decyzje dotyczą.

Artykuł 5 b

Przegląd

1. W ciągu trzech lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i co pięć lat po tym terminie Komisja publikuje sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:

a) skuteczności rozporządzenia,

b) postępów w zapewnieniu ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej i trwałej konwergencji dokonań gospodarczych państw członkowskich zgodnie z Traktatem.

2. W stosownym przypadku do tego sprawozdania dołącza się wniosek dotyczący poprawek do niniejszego rozporządzenia.

3. Sprawozdanie wraz z wszelkimi dołączonymi doń wnioskami przekazywane jest Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 6

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w [...] dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

Prawa konsumentów *I**

P7_TA(2011)0293

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw konsumentów (COM(2008)0614 – C6-0349/2008 – 2008/0196(COD))

(2012/C 390 E/23)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady (COM(2008)0614),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0349/2008),
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 16 lipca 2009 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 22 kwietnia 2009 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając podjęte przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 15 czerwca 2011 r. zobowiązanie do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Prawnej i Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0038/2011),
1. zatwierdza poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽³⁾;
 2. zatwierdza swoje oświadczenie załączone do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości wspólne oświadczenie węgierskiej prezydencji Rady i nadchodzących prezydencji Polski, Danii i Cypru załączone do niniejszej rezolucji;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 23.12.2009, s. 54.

⁽²⁾ Dz.U. C 200 z 25.8.2009, s. 76.

⁽³⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte w dniu 24 marca 2011 r. (teksty przyjęte P7-TA (2011)0116).

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

P7_TC1-COD(2008)0196

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 czerwca 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2011/83/UE.)

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie tabel korelacji

Parlament Europejski ubolewa nad tym, że Rada nie była przygotowana, by zaakceptować obowiązkową publikację tabel korelacji w związku z wnioskiem dotyczącym dyrektywy w sprawie praw konsumentów. Oświadcza się niniejszym, że porozumienie osiągnięte pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą w czasie rozmów trójstronnych dnia 6 czerwca 2011 r. na temat tej dyrektywy nie przesądza o wyniku międzyinstytucjonalnych negocjacji dotyczących tabel korelacji.

Parlament Europejski wzywa Komisję do poinformowania go w ciągu dwunastu miesięcy od przyjęcia tego porozumienia na posiedzeniu plenarnym oraz do przygotowania sprawozdania na koniec okresu transpozycji na temat praktyki państw członkowskich w zakresie sporządzania i publikowania własnych tabel ilustrujących możliwie najdokładniej korelacje między wspomnianą dyrektywą a środkami transpozycji.

Parlament Europejski z zadowoleniem przyjmuje osiągnięte porozumienie w sprawie włączenia do dyrektywy o prawach konsumentów obowiązkowych wymogów w zakresie sprawozdawczości dotyczących tych przepisów wspomnianej dyrektywy, dyrektywy Rady 93/13/EWG i dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, które dają państwu członkowskiemu wybór możliwości regulacyjnej (art. 29, 32 i 33).

Oświadczenie węgierskiej prezydencji Rady oraz nadchodzących prezydencji Polski, Danii i Cypru w sprawie tabel korelacji

Niniejszym oświadcza się, że porozumienie osiągnięte pomiędzy Radą a Parlamentem Europejskim w czasie rozmów trójstronnych dnia 6 czerwca 2011 r. na temat dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady nie przesądza o wyniku międzyinstytucjonalnych negocjacji dotyczących tabel korelacji.

Przepisy dotyczące ciągników wprowadzanych do obrotu w ramach programu elastyczności *I**

P7_TA(2011)0294

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2000/25/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących ciągników wprowadzanych do obrotu w ramach programu elastyczności (COM(2010)0607 – C7-0342/2010 – 2010/0301(COD))

(2012/C 390 E/24)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0607),

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C7-0342/2010),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 16 lutego 2011 ⁽¹⁾,
 - zgodnie z art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Transportu i Turystyki (A7-0091/2011),
1. zatwierdza poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 6.4.2011, s. 26.

P7_TC1-COD(2010)0301

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 czerwca 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE zmieniającej dyrektywę 2000/25/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących ciągników wprowadzanych do obrotu w ramach programu elastyczności

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2011/72/UE)

Wypalone paliwo jądrowe i odpady promieniotwórcze *

P7_TA(2011)0295

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi (COM(2010)0618 – C7-0387/2010 – 2010/0306(NLE))

(2012/C 390 E/25)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2010)0618),
- uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, a w szczególności jego art. 31 i 32, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0387/2010),
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0214/2011),

1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej;
3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 1 preambuły

(1) W art. 2 lit. b) Traktatu przewiduje się utworzenie jednolitych norm bezpieczeństwa w celu ochrony zdrowia pracowników i ludności.

(1) W art. 2 lit. b) Traktatu **Euratom** przewiduje się utworzenie jednolitych norm bezpieczeństwa w celu ochrony zdrowia pracowników i ludności.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 2 preambuły

(2) W art. 30 Traktatu przewiduje się ustanowienie podstawowych norm ochrony zdrowia pracowników i ludności przed niebezpieczeństwem promieniowania jonizującego.

(2) W art. 30 Traktatu **Euratom** przewiduje się ustanowienie podstawowych norm ochrony zdrowia pracowników i ludności przed niebezpieczeństwem promieniowania jonizującego.

Poprawka 3

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 3 preambuły

(3) W art. 37 Traktatu nakłada się na państwa członkowskie wymóg udostępniania Komisji ogólnych danych dotyczących każdego planu składowania odpadów promieniotwórczych.

(3) W art. 37 Traktatu **Euratom** nakłada się na państwa członkowskie wymóg udostępniania Komisji ogólnych danych dotyczących każdego planu składowania odpadów promieniotwórczych.

Poprawka 4

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 3 a preambuły (nowy)

(3a) **Dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. ⁽¹⁾ przewiduje wprowadzenie środków mających na celu poprawę bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników w miejscu pracy.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 5

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 4 preambuły

(4) **Dyrektywę** Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. **ustanawiającą** podstawowe normy bezpieczeństwa **w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego** ⁽¹⁾ stosuje się do każdej działalności, która wiąże się z ryzykiem promieniowania jonizującego emanującego ze sztucznego źródła lub ze źródła naturalnego promieniowania w przypadkach, gdy naturalne radionuklidy są lub zostały przetworzone z uwagi na ich właściwości promieniotwórcze, rozszczepialne lub paliworodne. Obejmuje ona również zatwierdzone uwolnienia materiałów pochodzących z tego rodzaju działalności. Przepisy tej dyrektywy zostały uzupełnione bardziej szczegółowymi przepisami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 159 z 29.6.1996, s. 1.

(4) **Dyrektywa** Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ⁽¹⁾ **ustanawia** podstawowe normy bezpieczeństwa. **Dyrektywę tę** stosuje się do każdej działalności, która wiąże się z ryzykiem promieniowania jonizującego emanującego ze sztucznego źródła lub ze źródła naturalnego promieniowania w przypadkach, gdy naturalne radionuklidy są lub zostały przetworzone z uwagi na ich właściwości promieniotwórcze, rozszczepialne lub paliworodne. Obejmuje ona również zatwierdzone uwolnienia materiałów pochodzących z tego rodzaju działalności. Przepisy tej dyrektywy zostały uzupełnione bardziej szczegółowymi przepisami.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. **ustanawiająca** podstawowe normy bezpieczeństwa **w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego** (Dz.U. L 159 z 29.6.1996, s. 1).

Poprawka 131

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 4 a preambuły (nowy)

4a. W związku z tym, że ani traktat Euratom, ani TFUE nie przyznają Parlamentowi uprawnień współdecyzji w kwestiach jądrowych, zasadnicze znaczenie ma wybór nowej podstawy prawnej dla wszelkich przyszłych aktów ustawodawczych w tej dziedzinie.

Poprawka 6

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 15 a preambuły (nowy)

(15a) W trzech byłych krajach kandydujących do UE: Litwie, Słowacji i Bułgarii działały stare elektrownie jądrowe wybudowane według projektu radzieckiego, których nie można było w sposób ekonomicznie zasadny unowocześnić, tak aby spełniały one normy bezpieczeństwa UE; w rezultacie elektrownie te zostały zamknięte, a następnie zlikwidowane.

Poprawka 7

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 15 b preambuły (nowy)

(15b) Likwidacja elektrowni jądrowych w tych trzech państwach członkowskich była dla nich znacznym obciążeniem finansowym i gospodarczym, którego nie były w stanie w pełni ponieść, dlatego też Unia przewidziała przekazanie tym państwom członkowskim środków finansowych na pokrycie części kosztów likwidacji elektrowni i wdrażania projektów gospodarowania odpadami oraz na zrekompensowanie niekorzystnych konsekwencji gospodarczych.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 8**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 18 preambuły**

(18) W 2006 r. MAEA zaktualizowała cały swój zbiór norm i opublikowała podstawowe zasady bezpieczeństwa³⁷, które były **sponsorowane** wspólnie przez Euratom, OECD/NEA i inne organizacje międzynarodowe. Wspólne organizacje sponsorujące oświadczyły, że stosowanie się do podstawowych zasad bezpieczeństwa ułatwi stosowanie międzynarodowych norm bezpieczeństwa, a także zapewni większą spójność pomiędzy uzgodnieniami poszczególnych państw. W związku z tym jest rzeczą niezbędną, aby wszystkie państwa przestrzegały tych zasad i **zalecały** je. Zasady będą wiążące dla MAEA w odniesieniu do jej działalności oraz dla państw w odniesieniu do działań realizowanych przy wsparciu MAEA. Państwa lub organizacje sponsorujące mogą przyjąć omawiane zasady według własnego uznania w celu zastosowania w zakresie swoich własnych działań.

(18) W 2006 r. MAEA zaktualizowała cały swój zbiór norm i opublikowała podstawowe zasady bezpieczeństwa³⁷, które były **opracowane** wspólnie przez Euratom, OECD/NEA i inne organizacje międzynarodowe. Wspólne organizacje sponsorujące oświadczyły, że stosowanie się do podstawowych zasad bezpieczeństwa ułatwi stosowanie międzynarodowych norm bezpieczeństwa, a także zapewni większą spójność pomiędzy uzgodnieniami poszczególnych państw. W związku z tym jest rzeczą niezbędną, aby wszystkie państwa przestrzegały tych zasad i **popierały** je. Zasady będą wiążące dla MAEA w odniesieniu do jej działalności oraz dla państw w odniesieniu do działań realizowanych przy wsparciu MAEA. Państwa lub organizacje sponsorujące mogą przyjąć omawiane zasady według własnego uznania w celu zastosowania w zakresie swoich własnych działań.

Poprawka 9**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 19 a preambuły (nowy)**

(19a) Konwencja z Aarhus z dnia 25 czerwca 1998 r. o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska przyznaje społeczeństwu prawa oraz nakłada na strony tej konwencji i władze publiczne obowiązki związane z dostępem do informacji i udziałem społeczeństwa oraz dostępem do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, w tym również w odniesieniu do postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 19 b preambuły (nowy)**

(19b) Międzynarodowa Organizacja Pracy przyjęła konwencję⁽¹⁾ oraz zalecenie⁽²⁾ w sprawie ochrony przed promieniowaniem mające zastosowanie do wszelkich działań grożących narażeniem pracowników przy wykonywaniu pracy na działanie promieniowania jonizującego i wymaga podjęcia odpowiednich działań na rzecz zapewnienia skutecznej ochrony pracowników w świetle aktualnego stanu wiedzy.

(¹) Konwencja C115 dotycząca ochrony pracowników przed promieniowaniem jonizującym, przyjęta dnia 22 czerwca 1960 r.

(²) Zalecenie R114 dotyczące ochrony pracowników przed promieniowaniem jonizującym, przyjęte dnia 22 czerwca 1960 r.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 11

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 22 a preambuły (nowy)

(22a) Parlament Europejski stwierdził również, że we wszystkich państwach członkowskich obiekty jądrowe powinny dysponować środkami finansowymi pozwalającymi pokryć wszelkie koszty likwidacji, w tym koszty postępowania z odpadami, w celu przestrzegania zasady „zanieczyszczający płaci” oraz uniknięcia wszelkich form pomocy państwa, a także wezwał Komisję do opracowania precyzyjnych definicji dotyczących wykorzystania środków finansowych przeznaczonych na likwidację w każdym państwie członkowskim, biorąc pod uwagę samą likwidację, jak również postępowanie z powstałymi odpadami promieniotwórczymi, ich kondycjonowanie oraz ostateczne składowanie ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie wykorzystywania zasobów finansowych przeznaczonych na likwidację elektrowni jądrowych (Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, s. 117).

Poprawka 12

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 23 preambuły

(23) W Unii i na całym świecie coraz częściej uznawana jest konieczność **odpowiedzialnego korzystania z energii jądrowej, co dotyczy** zwłaszcza bezpieczeństwa jądrowego oraz ochrony instalacji i materiałów jądrowych. W tym kontekście należy zająć się kwestią **postępowania** z wypalonym paliwem jądrowym oraz odpadami promieniotwórczymi, tak by zapewnić bezpieczne, optymalne i zrównoważone **wykorzystanie energii jądrowej**.

(23) W Unii i na całym świecie coraz częściej uznawana jest konieczność, **zwłaszcza po niedawnym poważnym wypadku jądrowym w Japonii, zaostreżenia przepisów dotyczących** bezpieczeństwa jądrowego oraz ochrony instalacji i materiałów jądrowych. W tym kontekście należy zająć się **ważną** kwestią, **jaka jest postępowanie** z wypalonym paliwem jądrowym oraz odpadami promieniotwórczymi, tak by zapewnić bezpieczne, optymalne i zrównoważone **przechowywanie lub składowanie**.

Poprawka 13

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 23 a preambuły (nowy)

(23a) **Należy w zawiązku z tym podkreślić, że znaczny odsetek wypalonego paliwa jądrowego może zostać wykorzystany ponownie. Recykling wypalonego paliwa jądrowego jest w związku z tym zagadnieniem, które powinno być brane pod uwagę na równi ze składowaniem końcowych odpadów.**

Poprawka 15

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 25 preambuły

(25) Wypalone paliwo jądrowe powstaje także w wyniku eksploatacji reaktorów jądrowych. Każde państwo członkowskie może określić własną politykę w zakresie cyklu paliwowego, w której uzna wypalone paliwo jądrowe za wartościowy zasób nadający się do przerobu lub podejmie decyzję o składowaniu go jako odpadu. Bez względu na wybór opcji należy rozważyć składowanie wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych oddzielonych przy przerobie lub wypalonego paliwa jądrowego uznanego za odpady.

(25) Wypalone paliwo jądrowe powstaje także w wyniku eksploatacji reaktorów jądrowych. Każde państwo członkowskie może określić własną politykę w zakresie cyklu paliwowego, w której uzna wypalone paliwo jądrowe za wartościowy zasób nadający się do przerobu **i recyklingu** lub podejmie decyzję o składowaniu go, jako odpadu. Bez względu na wybór opcji należy rozważyć składowanie wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych oddzielonych przy przerobie lub wypalonego paliwa jądrowego uznanego za odpady.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 115

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 25 a preambuły (nowy)

(25a) Wypalone paliwo jądrowe przechowywane w nieckach stanowi dodatkowe potencjalne źródło promieniotwórczości w środowisku, zwłaszcza gdy niecki służące do jego chłodzenia pozbawione są osłony.

Poprawka 132

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 27 preambuły

(27) Odpady promieniotwórcze, w tym wypalone paliwo jądrowe uznane za odpady, muszą być ściśle zabezpieczone i odizolowane od ludzi oraz środowiska ożywionego przez długi okres czasu. W związku z ich swoistym charakterem (zawartość radionuklidów) wymagane są stosowne rozwiązania mające na celu ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego, w tym składowanie w odpowiednich składowiskach, będące końcowym etapem postępowania z odpadami. Przechowywanie odpadów promieniotwórczych, w tym przechowywanie długoterminowe, stanowi rozwiązanie tymczasowe, *ale nie jest alternatywą dla składowania*.

(27) Odpady promieniotwórcze, w tym wypalone paliwo jądrowe uznane za odpady, **wymagają odpowiedniego kondycjonowania**, muszą być ściśle zabezpieczone i odizolowane od ludzi oraz środowiska ożywionego przez długi okres czasu. W związku z ich swoistym charakterem (zawartość radionuklidów) wymagane są stosowne rozwiązania mające na celu ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego, w tym składowanie w odpowiednich składowiskach, będące końcowym etapem postępowania z odpadami, z **możliwością ponownego wydobycia w oparciu o zasadę odwrócenia**. Przechowywanie odpadów promieniotwórczych, w tym przechowywanie długoterminowe, stanowi rozwiązanie tymczasowe.

Poprawka 133

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 27 a preambuły (nowy)

(27a) Zagrożenie związane ze składowaniem odpadów promieniotwórczych stało się oczywiste w kontekście wypadku w elektrowni w Fukushima. Podobne wypadki mogą się wydarzyć na terenie istniejących lub przyszłych obiektów jądrowych na obszarze Unii oraz krajów sąsiadujących z UE, w których występuje znaczne zagrożenie trzęsieniem ziemi i tsunami, np. w mieście Akkuyu w Turcji. Unia powinna przedsięwziąć wszelkie stosowne środki mające na celu zapobieganie składowaniu odpadów promieniotwórczych na takich obszarach.

Poprawka 17

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 28 preambuły

(28) Krajowy system klasyfikacji odpadów promieniotwórczych powinien wspomagać takie rozwiązania, uwzględniając w pełni szczególne rodzaje i właściwości odpadów promieniotwórczych. Dokładne kryteria, zgodnie z którymi odbywa się klasyfikacja określonych odpadów w ramach danej grupy, będą zależne od szczególnej sytuacji danego państwa w związku z charakterem odpadów i dostępnymi lub rozważanymi wariantami składowania.

(28) Krajowy system klasyfikacji odpadów promieniotwórczych powinien wspomagać takie rozwiązania, uwzględniając w pełni szczególne rodzaje i właściwości odpadów promieniotwórczych. Dokładne kryteria, zgodnie z którymi odbywa się klasyfikacja określonych odpadów w ramach danej grupy, będą zależne od szczególnej sytuacji danego państwa w związku z charakterem odpadów i dostępnymi lub rozważanymi wariantami składowania. **W celu ułatwienia komunikacji i wymiany informacji między państwami członkowskimi, a także zapewnienia przejrzystości, system klasyfikacji powinien być dokładnie opisany w programie krajowym.**

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 18

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 29 preambuły

(29) *Typowa koncepcja* składowania w przypadku odpadów nisko- lub średnioaktywnych o krótkim czasie rozpadu **polega na składowaniu podpowierzchniowym**. Na podstawie 30 lat badań **uznaje się powszechnie** na poziomie **technicznym**, że składowanie w głębokich warstwach geologicznych **stanowi najbezpieczniejszą i najbardziej zrównoważoną** opcję w odniesieniu do etapu końcowego postępowania z odpadami **wysokoaktywnymi oraz wypalonym paliwem jądrowym uznanym za odpady**. W związku z tym należy **dążyć do stworzenia warunków dla wdrożenia składowania**.

(29) *Koncepcje* składowania w przypadku odpadów nisko- lub średnioaktywnych o krótkim czasie rozpadu **obejmują składowanie podpowierzchniowe (w budowlach, na niewielkiej głębokości pod powierzchnią ziemi lub do kilkudziesięciu metrów pod powierzchnią ziemi) oraz nowoczesne składowanie w składowiskach geologicznych na głębokości 70-100 m pod powierzchnią ziemi**. Składowane są praktycznie wszystkie długożyciowe nisko- i średnioaktywne odpady promieniotwórcze. Na podstawie 30 lat badań **dowodzą naukowo, że możliwe jest składowanie w głębokich warstwach geologicznych oraz że może to stanowić bezpieczną i opłacalną** opcję w odniesieniu do etapu końcowego postępowania z **wysokoaktywnymi odpadami radioaktywnymi**. Działania prowadzone w ramach platformy technologicznej na rzecz wdrożenia składowania geologicznego odpadów promieniotwórczych mogłyby ułatwić dostęp do wiedzy specjalistycznej i technologii w tym zakresie. Analizowane są również różne inne opcje, takie jak składowanie w obiektach wybudowanych na lub blisko powierzchni ziemi, składowanie w suchych pokładach skalnych lub składowanie w głębokich odwiertach (o głębokości od 3 000 do 5 000 metrów), z możliwością ewentualnego odwrócenia procesów i ponownego wydobywania odpadów. W związku z tym należy **przewodzą dalsze badania dotyczące tych opcji**.

Poprawka 19

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 29 a preambuły (nowy)

(29a) W badaniach nad unieszkodliwianiem odpadów promieniotwórczych poprzez ich przekształcanie lub inne formy ograniczania natężenia promieniowania i czasu życia należałoby uwzględnić również długoterminowe przechowywanie odpadów promieniotwórczych w głębokich warstwach geologicznych z możliwością odwrócenia procesów.

Poprawka 20

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 30 preambuły

(30) Mimo że każde państwo członkowskie jest odpowiedzialne za swoją własną politykę w zakresie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, polityka taka powinna być podporządkowana stosownym podstawowym zasadom bezpieczeństwa ustanowionym przez MAEA. Etycznym obowiązkiem każdego państwa członkowskiego jest zapobieganie nakładaniu na przyszłe pokolenia nadmiernych obciążeń w odniesieniu do istniejącego wypalonego paliwa jądrowego i odpadów promieniotwórczych, także tych, których należy się spodziewać w związku z likwidacją istniejących obiektów jądrowych.

(30) Mimo że każde państwo członkowskie jest odpowiedzialne za swoją własną politykę w zakresie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, polityka taka powinna **nie tylko** być podporządkowana stosownym podstawowym zasadom bezpieczeństwa ustanowionym przez MAEA, **ale powinna także wprowadzać najwyższe standardy bezpieczeństwa, które odzwierciedlają najnowocześniejsze praktyki na poziomie regulacyjnym i operacyjnym oraz najlepszą dostępną technologię**. Etycznym obowiązkiem każdego państwa członkowskiego jest zapobieganie nakładaniu na przyszłe pokolenia nadmiernych obciążeń w odniesieniu do **historycznego i istniejącego** wypalonego paliwa jądrowego i odpadów promieniotwórczych, także tych, których należy się spodziewać w związku z likwidacją istniejących obiektów jądrowych. **Państwa członkowskie powinny zatem wprowadzić taką politykę dotyczącą likwidacji, która zapewniałaby demontaż obiektów w najbezpieczniejszy sposób i jak najszybciej po ich zamknięciu**.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 21

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 31 preambuły

(31) Mając na względzie odpowiedzialne postępowanie z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, każde państwo członkowskie powinno ustanowić krajowe ramy **zapewniające** zobowiązania polityczne oraz etapowy proces podejmowania decyzji, wdrożony za pośrednictwem odpowiedniego prawodawstwa, regulacji i organizacji, wraz z wyraźnym podziałem obowiązków.

(31) Mając na względzie odpowiedzialne postępowanie z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, każde państwo członkowskie powinno ustanowić krajowe ramy **gwarantujące** zobowiązania polityczne oraz etapowy proces podejmowania decyzji, z **uwzględnieniem konwencji z Aarhus**, wdrożony za pośrednictwem odpowiedniego prawodawstwa, regulacji i organizacji, wraz z wyraźnym podziałem obowiązków.

Poprawka 22

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 32 a preambuły (nowy)

(32a) *Państwa członkowskie powinny zapewnić udostępnienie wystarczających środków finansowych na postępowanie z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi oraz ich przechowywanie.*

Poprawka 23

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 32 b preambuły (nowy)

(32b) *Należy przeznaczyć dalsze środki finansowe na przedsięwzięcia energetyczne, obejmujące również możliwość realizacji projektów likwidacyjnych w przyszłości, a w konsekwencji projektów postępowania z odpadami.*

Poprawka 24

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 33 preambuły

(33) Należy ustanowić krajowy program w celu zapewnienia transpozycji decyzji politycznych do jasno określonych przepisów dotyczących terminowego wdrożenia wszystkich etapów postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi – od ich wytworzenia aż do składowania. Powinien on uwzględniać wszelkie działania związane z użytkowaniem, przetwarzaniem wstępnym, przetwarzaniem, kondycjonowaniem, przechowywaniem i składowaniem odpadów promieniotwórczych. Krajowy program może być dokumentem referencyjnym lub zbiorem dokumentów.

(33) Należy ustanowić krajowy program w celu zapewnienia transpozycji decyzji politycznych do jasno określonych przepisów dotyczących terminowego wdrożenia wszystkich etapów postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi – od ich wytworzenia aż do składowania. Powinien on uwzględniać wszelkie działania związane z użytkowaniem, przetwarzaniem wstępnym, przetwarzaniem, kondycjonowaniem, przechowywaniem i składowaniem odpadów promieniotwórczych **i wypalonego paliwa oraz powinien być zgodny z zasadami określonymi w konwencji z Aarhus**. Krajowy program może być dokumentem referencyjnym lub zbiorem dokumentów.

Poprawka 25

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 34 a preambuły (nowy)

(34a) *Na wszystkich etapach procesu postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi pracownicy muszą być chronieni i objęci przepisami w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa bez względu na wykonywane czynności lub zajmowaną pozycję, ponadto w ramach wszystkich instrumentów dotyczących postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi należy brać pod uwagę długofalowe skutki dla zdrowia i bezpieczeństwa pracowników. Prawodawstwo Unii oraz państw członkowskich dotyczące bezpieczeństwa i higieny*

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

pracy ma również zastosowanie do pracowników uczestniczących w postępowaniu z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, a nieprzestrzeganie takich przepisów musi skutkować natychmiastowymi i surowymi sankcjami.

Poprawka 26
Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 35 preambuły

(35) Przy postępowaniu z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi istotna jest przejrzystość. Należy **ją** zapewnić poprzez **wprowadzenie wymogu** skutecznego informowania społeczeństwa oraz zapewnienie wszystkim właściwym zainteresowanym stronom możliwości uczestniczenia w procesach decyzyjnych.

(35) Przy postępowaniu z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi istotna jest przejrzystość, **a także publiczne zaufanie do zasad dotyczących bezpieczeństwa składowisk oraz do programów zarządzania odpadami.** Należy **je** zapewnić poprzez **zagwarantowanie** skutecznego informowania społeczeństwa oraz zapewnienie wszystkim właściwym zainteresowanym stronom, **władzom lokalnym i regionalnym oraz społeczeństwu** możliwości uczestniczenia w procesach decyzyjnych.

Poprawka 27
Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 36 preambuły

(36) Współpraca pomiędzy państwami członkowskimi oraz na szczeblu międzynarodowym może ułatwić i przyspieszyć podejmowanie decyzji dzięki dostępowi do wiedzy fachowej i technologii.

(36) Współpraca pomiędzy państwami członkowskimi oraz na szczeblu międzynarodowym może ułatwić i przyspieszyć podejmowanie decyzji dzięki dostępowi do **wysokiej jakości** wiedzy fachowej i technologii **oraz dobrych praktyk.**

Poprawka 28
Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 37 preambuły

(37) Niektóre państwa członkowskie są zdania, że współużytkowanie obiektów służących postępowaniu z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, w tym składowisk odpadów, stanowi potencjalnie korzystną opcję w przypadku, gdy opiera się na porozumieniu pomiędzy **zainteresowanymi** państwami **członkowskimi.**

(37) Niektóre państwa członkowskie są zdania, że współużytkowanie obiektów służących postępowaniu z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, w tym składowisk odpadów, stanowi potencjalnie korzystną, **bezpieczną i racjonalną pod względem kosztów** opcję w przypadku, gdy opiera się na porozumieniu pomiędzy **zaangażowanymi** państwami. **W związku z tym ważne jest, aby nie utrudniać realizacji konkretnych uzgodnień, takich jak wcześniej istniejące porozumienia w sprawie wypalonego paliwa jądrowego pochodzącego z reaktorów badawczych. Niniejsza dyrektywa powinna właściwie zdefiniować warunki konieczne, jakie należy spełnić przed uruchomieniem takich wspólnych projektów.**

Poprawka 29
Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 39 preambuły

(39) Analiza bezpieczeństwa oraz podejście stopniowane powinny zapewnić podstawę dla decyzji dotyczących opracowania, eksploatacji i zamknięcia składowiska odpadów, jak również powinny umożliwić identyfikację obszarów niepewności, na których należy skoncentrować uwagę w celu dalszego podnoszenia poziomu zrozumienia aspektów mających wpływ na bezpieczeństwo systemu składowania, z uwzględnieniem barier naturalnych (geologicznych) i inżynierskich i jego spodziewanego rozwoju wraz z upływem czasu. Analiza bezpieczeństwa powinna uwzględniać wyniki oceny bezpieczeństwa oraz informacje dotyczące niepodważalności i wiarygodności oceny bezpieczeństwa i założeń w niej poczynionych. W związku z tym **powinna ona stanowić zbiór** argumentów i dowodów potwierdzających bezpieczeństwo obiektu lub działania związanego z postępowaniem z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

(39) Analiza bezpieczeństwa oraz podejście stopniowane powinny zapewnić podstawę dla decyzji dotyczących opracowania, eksploatacji i zamknięcia składowiska odpadów, jak również powinny umożliwić identyfikację obszarów niepewności, na których należy skoncentrować uwagę w celu dalszego podnoszenia poziomu zrozumienia aspektów mających wpływ na bezpieczeństwo systemu składowania, z uwzględnieniem barier naturalnych (geologicznych) i inżynierskich i jego spodziewanego rozwoju wraz z upływem czasu. Analiza bezpieczeństwa powinna uwzględniać wyniki oceny bezpieczeństwa oraz informacje dotyczące niepodważalności i wiarygodności oceny bezpieczeństwa i założeń w niej poczynionych. W związku z tym **wykazanie bezpieczeństwa powinno opierać się na zbiorze** argumentów i dowodów potwierdzających bezpieczeństwo obiektu lub działania związanego z postępowaniem z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 30
Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 40 preambuły

(40) Mimo uznania faktu, że w ramach krajowych powinno się uwzględnić wszystkie zagrożenia związane z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, niniejsza dyrektywa nie obejmuje zagrożeń nieradiologicznych, które są ujęte w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

(40) Mimo uznania faktu, że w ramach krajowych powinno się uwzględnić wszystkie zagrożenia związane z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, niniejsza dyrektywa nie obejmuje zagrożeń nieradiologicznych **o konsekwencjach o charakterze nieradiologicznym**, które są ujęte w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Poprawka 31
Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 41 preambuły

(41) Utrzymywanie i dalsze rozwijanie kompetencji i umiejętności w zakresie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, będące podstawowym elementem zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa, powinno być oparte na połączeniu nauki za pośrednictwem doświadczenia operacyjnego, badań naukowych i rozwoju technologicznego, jak również współpracy technicznej wszystkich podmiotów.

(41) Utrzymywanie i dalsze rozwijanie kompetencji i umiejętności w zakresie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, będące podstawowym elementem zapewnienia wysokiego poziomu **ochrony zdrowia i środowiska**, bezpieczeństwa **i przejrzystości**, powinno być oparte na połączeniu nauki za pośrednictwem doświadczenia operacyjnego, badań naukowych i rozwoju technologicznego, jak również współpracy technicznej wszystkich podmiotów.

Poprawka 32
Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 42 a preambuły (nowy)

(42a) W związku z tym Europejska Grupa Organów Regulacyjnych ds. Bezpieczeństwa Jądrowego (ENSREG) mogłaby wnieść wartościowy wkład w jednolitą interpretację niniejszej dyrektywy, ułatwiając tym samym konsultacje, wymianę dobrych praktyk i współpracę między krajowymi organami regulacyjnymi.

Poprawka 33
Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 42 b preambuły (nowy)

(42b) Niniejsza dyrektywa może być pożytecznym instrumentem uwzględnianym przy weryfikacji, czy projekty finansowane ze środków unijnych w kontekście pomocy finansowej lub technicznej Euratom w odniesieniu do zakładów gospodarki wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi lub ich działań obejmują środki potrzebne do zagwarantowania bezpiecznego postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

Poprawka 34
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – ustęp 2

(2) Zapewnia ona wprowadzenie przez państwa członkowskie odpowiednich rozwiązań krajowych gwarantujących **wysoki** poziom bezpieczeństwa przy postępowaniu z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, aby chronić pracowników i ludność przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego.

(2) Zapewnia ona wprowadzenie przez państwa członkowskie odpowiednich rozwiązań krajowych gwarantujących **najwyższy** poziom bezpieczeństwa przy postępowaniu z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, aby chronić pracowników, ludność **i środowisko naturalne** przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 35
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – ustęp 3

(3) *Utrzymuje ona i promuje* informowanie i uczestnictwo społeczeństwa w **odniesieniu do postępowania** z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

(3) *Zapewnia ona w koniecznym zakresie* informowanie i uczestnictwo społeczeństwa w **związku z postępowaniem** z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

Poprawka 36
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – ustęp 4a (nowy)

(4a) *Niniejsza dyrektywa określa minimalne normy dla państw członkowskich, mimo iż państwa członkowskie mogą wprowadzić wyższe normy dotyczące postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.*

Poprawka 37
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 2 – ustęp 1 – wprowadzenie

(1) *Niniejsza* dyrektywa ma zastosowanie do:

(1) *Nie naruszając dyrektywy 2009/71/Euratom, niniejsza* dyrektywa ma zastosowanie do:

Poprawka 38
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 2 – ustęp 1 – litera a)

a) wszystkich etapów postępowania z wypalonym paliwem jądrowym w przypadku, gdy wypalone paliwo jądrowe powstaje w wyniku eksploatacji cywilnych reaktorów jądrowych lub jest objęte postępowaniem w ramach działań cywilnych.

a) wszystkich etapów postępowania z wypalonym paliwem jądrowym w przypadku, gdy wypalone paliwo jądrowe powstaje w wyniku eksploatacji cywilnych reaktorów jądrowych lub jest objęte postępowaniem w ramach działań cywilnych **na terytorium UE, a także gdy wypalone paliwo jądrowe pochodzi z wojskowych programów obrony, jeżeli takie wypalone paliwo zostało przekazane na stałe i było wykorzystywane w ramach działań o charakterze wyłącznie cywilnym;**

Poprawka 39
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 2 – ustęp 1 – litera b)

b) wszystkich etapów postępowania z odpadami promieniotwórczymi – od ich wytworzenia aż do składowania – w przypadku, gdy odpady promieniotwórcze powstają w wyniku działań cywilnych lub są objęte postępowaniem w ramach działań cywilnych.

b) wszystkich etapów postępowania z odpadami promieniotwórczymi – od ich wytworzenia aż do składowania **włącznie** – w przypadku, gdy odpady promieniotwórcze powstają w wyniku działań cywilnych lub są objęte postępowaniem w ramach działań cywilnych **na terytorium UE.**

Poprawka 40
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3 – punkt -1 (nowy)

(-1) „zatwierdzone uwolnienia” oznaczają planowane i kontrolowane uwolnienia do środowiska materiału promieniotwórczego, gazowego lub ciekłego, pochodzącego z uregulowanych obiektów jądrowych lub działań w trakcie normalnej eksploatacji, w ramach limitów dozwolonych przez właściwy organ regulacyjny oraz zgodnie z zasadami i limitami określonymi w dyrektywie 96/29/Euratom;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 41
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3 – punkt 3

(3) „składowanie” oznacza umieszczenie wypalonego paliwa jądrowego lub odpadów promieniotwórczych w licencjonowanym obiekcie **bez zamiaru ponownego ich wydobycia**;

(3) „składowanie” oznacza umieszczenie wypalonego paliwa jądrowego lub odpadów promieniotwórczych w **sposób potencjalnie definitywny** w licencjonowanym obiekcie, **przy należytym uwzględnieniu zasady odwracalności**;

Poprawki 42 i 134
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3 – punkt 6

(6) „odpady promieniotwórcze” oznaczają materiały promieniotwórcze w stanie lotnym, ciekłym lub stałym, nieprzewidziane do dalszego wykorzystania ani przez państwo członkowskie, ani przez osobę fizyczną lub prawną, której decyzja została zatwierdzona przez państwo członkowskie, i podlegające, jako odpady promieniotwórcze, kontroli sprawowanej przez właściwy organ regulacyjny zgodnie z ramami legislacyjnymi i regulacyjnymi danego państwa członkowskiego;

(6) „odpady promieniotwórcze” oznaczają materiały promieniotwórcze w stanie lotnym, ciekłym lub stałym, **zmniejszone do takiej minimalnej objętości, jaka jest technologicznie możliwa, w tym także wypalone paliwo jądrowe i materiały promieniotwórcze pochodzące z ponownego przetwarzania, których dalsze wykorzystanie nie jest rozważane lub przewidywane, mając na względzie przyszły rozwój i postęp technologiczny**, ani przez państwo członkowskie, ani przez osobę fizyczną lub prawną, której decyzja została zatwierdzona przez państwo członkowskie, i podlegające, jako odpady promieniotwórcze, kontroli sprawowanej przez właściwy organ regulacyjny zgodnie z ramami legislacyjnymi i regulacyjnymi danego państwa członkowskiego;

Poprawka 43
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3 – punkt 9 a (nowy)

(9a) „teren” oznacza obszar geograficzny, na którym znajduje się licencjonowany obiekt, w tym składowiska wypalonego paliwa jądrowego lub odpadów promieniotwórczych, lub na którym prowadzona jest dozwolona działalność;

Poprawka 44
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3 – punkt 9 b (nowy)

(9b) „ocena bezpieczeństwa” oznacza systematyczną procedurę przeprowadzaną przez cały proces projektowania, której celem jest zapewnienie zgodności proponowanego projektu z wszystkimi odnośnymi wymogami bezpieczeństwa, i która obejmuje, między innymi, formalną analizę bezpieczeństwa;

Poprawka 45
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3 – punkt 9 c (nowy)

(9c) „analiza bezpieczeństwa” oznacza zbiór argumentów i dowodów na poparcie tezy, że dany obiekt lub dane działanie jest bezpieczne, który to zbiór obejmuje wyniki oceny bezpieczeństwa i oświadczenie o zaufaniu do tych wyników; w przypadku składowiska odpadów analiza

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

bezpieczeństwa może odnosić się do danego etapu rozwoju; w takich przypadkach analiza bezpieczeństwa powinna uwzględniać istnienie obszarów niepewności lub wszelkich nierozwiązanych kwestii oraz powinna dostarczać wskazówek, co należy zrobić, aby rozwiązać te kwestie na przyszłych etapach rozwoju;

Poprawka 46**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3 – punkt 13**

(13) „przechowywanie” oznacza przetrzymywanie wypalonego paliwa jądrowego lub odpadów promieniotwórczych w licencjonowanym obiekcie *z zamiarem* ponownego ich wydobycia.

(13) „przechowywanie” oznacza **tymczasowe** przetrzymywanie wypalonego paliwa jądrowego lub odpadów promieniotwórczych w licencjonowanym obiekcie **do momentu** ponownego ich wydobycia;

Poprawka 48**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 1**

(1) Państwa członkowskie ustanawiają i prowadzą krajową politykę w zakresie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi. Spoczywa **na nich** ostateczna odpowiedzialność za postępowanie **ze swoim** wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

(1) Państwa członkowskie ustanawiają i prowadzą krajową politykę w zakresie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi. **Na każdym państwie członkowskim** spoczywa ostateczna odpowiedzialność za postępowanie **z wytworzonym na jego terytorium** wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

Poprawka 49**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 1a (nowy)**

(1a) Państwa członkowskie zapewniają wdrażanie krajowych strategii politycznych w zakresie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi w drodze **należycie uzasadnionego i udokumentowanego procesu decyzyjnego opartego na etapowym podejmowaniu decyzji i uwzględniającego długoterminowe bezpieczeństwo.**

Poprawka 50**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 2 – wprowadzenie**

(2) Państwa członkowskie dopilnowują, aby:

(2) Państwa członkowskie dopilnowują, aby **krajowe strategie polityczne opierały się na poniższych zasadach, tj. aby:**

Poprawka 51**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 2 – litera a)**

a) wytwarzanie odpadów promieniotwórczych było utrzymywane na najniższym możliwym poziomie, zarówno pod względem aktywności, jak i ilości, przy użyciu odpowiednich środków projektowych oraz praktyk w zakresie eksploatacji i likwidacji, w tym **recyklingu** i ponownego wykorzystania materiałów **konwencjonalnych**;

a) wytwarzanie odpadów promieniotwórczych było utrzymywane na najniższym możliwym poziomie, **przy poszanowaniu zasady najniższego rozsądnie osiągalnego poziomu (z ang. ALARA)**, zarówno pod względem aktywności, jak i ilości, przy użyciu odpowiednich środków projektowych oraz praktyk w zakresie eksploatacji i likwidacji, w tym **ponownego przetwarzania** i ponownego wykorzystania materiałów;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 121

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 2 – litera d)

d) wypalone paliwo jądrowe i odpady promieniotwórcze były objęte bezpiecznym postępowaniem, ***także w perspektywie długoterminowej.***

d) wypalone paliwo jądrowe i odpady promieniotwórcze były objęte bezpiecznym postępowaniem ***tak długo, jak długo stanowią zagrożenie dla ludzi i środowiska.***

Poprawka 122

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 2 – litera d a) (nowa)

da) unikano narażania pracowników, społeczeństwa i środowiska naturalnego na zagrożenia związane z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

Poprawka 54

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 2 – litera d b) (nowa)

db) przedsięwzięto środki służące zabezpieczeniu narażonych pracowników i ludności przed przyszłymi zagrożeniami dla zdrowia i środowiska;

Poprawka 55

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 2 – litera d c) (nowa)

dc) koszty postępowania z odpadami promieniotwórczymi, w tym wypalonym paliwem jądrowym, ponoszone były przez podmioty, które wytworzyły takie odpady;

Poprawka 56

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 4 – ustęp 2 – litera d d) (nowa)

dd) rezerwy finansowe, które wytwórcy odpadów zobowiązani są zapewniać w celu pokrycia wszelkich kosztów związanych z postępowaniem z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, były administrowane w ramach kontrolowanego przez państwo funduszu, aby zapewnić możliwość ich wykorzystania do celów związanych ze stałym i bezpiecznym składowaniem;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 57

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 2 – litera d e (nowa)

de) właściwe organy krajowe uczestniczyły w nadzorowaniu tego, czy dostępne są wystarczające środki finansowe;

Poprawka 58

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 2 – litera d f (nowa)

df) parlamenty narodowe uczestniczyły w nadzorowaniu tego, czy dostępne są wystarczające środki finansowe.

Poprawka 135

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 2 a (nowy)

(2a) Ponieważ baseny wypalonego paliwa jądrowego stanowią poważne zagrożenie, zwłaszcza, gdy nie są zakryte, całe zużyte paliwo usuwa się z basenów i jak najszybciej przenosi do suchego składowiska. W ramach tego procesu pierwszeństwo uzyskują najstarsze baseny zużytego paliwa jądrowego.

Poprawka 61

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 3 – akapit 1 b (nowy)

Wszystkie takie porozumienia zgłasza się Komisji.

Poprawka 62

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 3a (nowy)

(3a) Państwa członkowskie mogą dobrowolnie postanowić o utworzeniu wspólnego lub regionalnego składowiska we współpracy z innymi państwami członkowskimi w celu wykorzystania sprzyjających okoliczności geologicznych lub technicznych danego miejsca oraz w celu podziału kosztów finansowania wspólnego projektu.

Poprawka 63

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 3b (nowy)

(3b) Przed rozpoczęciem takiego projektu w ramach porozumienia międzyrządowego zainteresowane państwa członkowskie dbają o to, aby ta inicjatywa spełniała niezbędne wymogi obejmujące, co najmniej, następujące elementy:

a) należy stale dbać o społeczną akceptację i poparcie społeczne we wszystkich zainteresowanych państwach członkowskich na wszystkich etapach rozwoju projektu oraz przez cały okres składowania poprzez zapewnienie publicznego dostępu do informacji oraz uczestnictwa społeczeństwa w procesie konsultacji;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

- b) należy zagwarantować współpracę między właściwymi organami regulacyjnymi i krajowymi organami ds. bezpieczeństwa oraz sprawowanie przez nie nadzoru; w każdym zainteresowanym państwie członkowskim przeprowadza się analizę bezpieczeństwa i uzupełniające oceny bezpieczeństwa obejmujące fazę przygotowawczą, fazę wyboru i fazę wdrożenia w odniesieniu do danego obiektu;
- c) należy osiągnąć porozumienie co do kwestii odpowiedzialności oraz jasnego podziału obowiązków, przy czym każde państwo członkowskie ponosi ostateczną odpowiedzialność za własne odpady promieniotwórcze;
- d) kwestie finansowe należy uzgodnić tak, aby zagwarantować fundusze na cały okres funkcjonowania składowiska odpadów oraz okres po jego zamknięciu, a także aby zagwarantować dostępność odpowiednich zasobów ludzkich, zapewniając wystarczającą liczbę odpowiednio wykwalifikowanych pracowników;
- e) w programach krajowych zainteresowanych państw członkowskich należy uprzednio powiadomić o ramach prawnych, strukturze organizacyjnej, uzgodnieniach i planach technicznych, wykazując, że w jasno określonym wymiarze czasowym planowane składowanie spełnia wymogi określone w niniejszej dyrektywie.

Poprawka 136

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 3 c (nowy)

(3c) W żadnym wypadku nie wolno wywozić odpadów promieniotwórczych do państw spoza UE; zezwolenie na przewóz zużytego paliwa jądrowego poza UE powinno się udzielać pod warunkiem ponownego przywiezienia go do UE po recyklingu.

Poprawka 124

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 3 d (nowy)

(3d) Zakazuje się umieszczania obiektów z odpadami promieniotwórczymi na obszarach sejsmicznych lub przybrzeżnych o znacznym ryzyku podniesienia się poziomu morza lub wystąpienia tsunami.

Poprawka 64

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 5 – ustęp 1 – litera a)

a) krajowy program wdrażania polityki w zakresie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi;

a) krajowy program, **zgodny z zasadą pomocniczości**, wdrażania polityki w zakresie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, **który gwarantuje, że wszyscy producenci odpadów promieniotwórczych mają dostęp do bezpiecznego składowania odpadów promieniotwórczych na takich samych warunkach;**

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 65
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 5 – ustęp 1 – litera b a (nowa)

ba) krajowe wymogi dotyczące zdrowia i bezpieczeństwa oraz edukacji i szkolenia pracowników;

Poprawka 66
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 5 – ustęp 1 – litera c)

c) system udzielania zezwoleń w odniesieniu do działań i obiektów w zakresie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, z uwzględnieniem zakazu eksploatacji zakładu gospodarki wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi bez zezwolenia;

c) system udzielania zezwoleń w odniesieniu do działań i obiektów w zakresie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, z uwzględnieniem zakazu eksploatacji zakładu gospodarki wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi bez zezwolenia, **który zagwarantuje niedyskryminacyjne postępowanie z odpadami promieniotwórczymi, bez względu na to, kto wytworzył te odpady;**

Poprawka 67
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 5 – ustęp 1 – litera d)

d) system należytej kontroli instytucjonalnej, inspekcji dozоровych oraz dokumentacji i sprawozdań;

d) system należytej kontroli instytucjonalnej, inspekcji dozоровych oraz dokumentacji i sprawozdań, **jak również niezbędnych szkoleń dla pracowników zaangażowanych w cały proces, w celu zapewnienia i utrzymania ich bezpieczeństwa i higieny pracy;**

Poprawka 68
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 5 – ustęp 1 – litera e a (nowa)

ea) środki gwarantujące w perspektywie długoterminowej odpowiednie środki finansowe na działania i obiekty związane z postępowaniem z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi;

Poprawka 69
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 5 – ustęp 1 – litera f a (nowa)

fa) środki mające na celu zapewnienie, że kwotę środków finansowych przeznaczonych na postępowanie z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi oraz na ich przetrzymywanie ustala właściwy organ regulacyjny na podstawie przejrzystej procedury, która podlega regularnym przeglądom i w ramach której przeprowadza się regularne konsultacje ze wszystkimi zainteresowanymi stronami;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 70
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 5 – ustęp 1 – litera f b (nowa)

fb) obliczenie wszystkich kosztów postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi. Informacje przekazywane w związku z powyższym muszą obejmować między innymi informacje o instytucjach ponoszących te koszty.

Poprawka 71
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 5 – ustęp 2

(2) Państwa członkowskie dopilnowują, aby ramy krajowe były utrzymywane i w razie potrzeby ulepszone z uwzględnieniem doświadczeń z eksploatacji, wniosków z analiz bezpieczeństwa określonych w art. 8, **rozwoju** technologii i wyników badań.

(2) Państwa członkowskie dopilnowują, aby ramy krajowe były utrzymywane i w razie potrzeby ulepszone z uwzględnieniem doświadczeń z eksploatacji, wniosków z analiz bezpieczeństwa określonych w art. 3 ust. 9c, **najlepszej dostępnej** technologii, **norm bezpieczeństwa i higieny pracy oraz** wyników badań.

Poprawka 72
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 6 – ustęp 1a (nowy)

(1a) Państwa członkowskie dopilnowują, aby ich organy regulacyjne podlegały demokratycznej kontroli.

Poprawka 73
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 6 – ustęp 3a (nowy)

(3a) Właściwy organ regulacyjny posiada uprawnienia i środki potrzebne do przeprowadzania regularnych ocen bezpieczeństwa jądrowego, dochodzeń i kontroli, a w razie potrzeby – do podejmowania działań mających na celu egzekwowanie przepisów w zakładach nawet podczas ich likwidacji. Oceny te dotyczą m.in. zdrowia i bezpieczeństwa pracowników, w tym również podwykonawców, a także liczby personelu i szkoleń.

Poprawka 137
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 6 – ustęp 3 b (nowy)

(3b) Właściwy organ regulacyjny ma uprawnienia do nakazania zaprzestania prowadzenia pewnych działań w przypadku, gdy oceny wykazały, że są one niebezpieczne. Przeprowadzane przez właściwy organ regulacyjny takie oraz inne oceny podaje się do publicznej wiadomości.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 74
Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 7 – ustęp 1

(1) Państwa członkowskie dopilnowują, aby bezpośrednia odpowiedzialność za bezpieczeństwo w postępowaniu z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi spoczywała na **posiadaczu** zezwolenia. **Odpowiedzialność ta nie może być przekazana.**

(1) Państwa członkowskie dopilnowują, aby bezpośrednia odpowiedzialność za bezpieczeństwo w postępowaniu z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi spoczywała na **posiadaczach** zezwolenia, **którym właściwy organ danego państwa członkowskiego powierzył całkowitą odpowiedzialność za wypalone paliwo jądrowe i odpady promieniotwórcze.**

Poprawka 130
Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 7 – ustęp 1a (nowy)

1a. Państwa członkowskie dbają o to, aby w ramach wniosku o wydanie zezwolenia na kontynuowanie działania dotyczącego postępowania z odpadami promieniotwórczymi lub prowadzenie składowiska odpadów znajdującego się na terytorium UE przygotowano analizę bezpieczeństwa oraz uzupełniającą ocenę bezpieczeństwa oraz aby w razie konieczności aktualizowano je w czasie realizacji tego działania lub prowadzenia tego składowiska. Analiza bezpieczeństwa i uzupełniająca ocena bezpieczeństwa obejmują umiejscowienie, zaprojektowanie, budowę, eksploatację lub zamknięcie basenów wypalonego paliwa jądrowego, zakładu przechowywania odpadów lub składowiska odpadów, jak również długoterminowe bezpieczeństwo po zamknięciu takich obiektów, w tym przy użyciu środków biernych, a także opisują wszelkie aspekty terenu związane z bezpieczeństwem, projekt obiektu, baseny chłodzące do tymczasowego przechowywania (w tym regularnie przekazywane informacje o znajdującej się tam ilości wypalonego paliwa jądrowego), likwidację obiektu lub jego części, a także zarządcze środki kontroli i regulacyjne mechanizmy kontrolne. Analiza bezpieczeństwa i uzupełniająca ocena bezpieczeństwa powinny obejmować ocenę zagrożeń dla zdrowia i bezpieczeństwa pracowników, w tym tych zatrudnionych przez podwykonawców, oraz umiejętności i liczności personelu względem poziomów wymaganych do bezpiecznej eksploatacji obiektu na wszystkich etapach po to, aby w przypadku awarii można było podjąć stosowne działanie.

Analiza bezpieczeństwa i uzupełniająca ocena bezpieczeństwa muszą wykazywać zapewniony poziom ochrony, a także przedstawić właściwemu organowi regulacyjnemu oraz innym zainteresowanym stronom zapewnienie, że wymogi bezpieczeństwa zostaną spełnione. Analiza bezpieczeństwa i uzupełniająca ocena bezpieczeństwa są przedkładane właściwemu organowi regulacyjnemu do zatwierdzenia.

Poprawka 76
Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 7 – ustęp 1b (nowy)

(1b) Państwa członkowskie dbają o to, aby posiadacze zezwolenia przedkładali sprawozdania właściwemu organowi regulacyjnemu oraz innym właściwym organizacjom, a także udzielali ludności dostępu do informacji na temat ich działań lub obiektów.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 77
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 7 – ustęp 2

(2) Państwa członkowskie dopilnowują, aby zgodnie z ramami krajowymi posiadacze zezwolenia, pod nadzorem właściwego organu regulacyjnego, mieli obowiązek regularnego oceniania i weryfikowania oraz stałego poprawiania, w rozsądnie osiągalnym zakresie, bezpieczeństwa swoich działań i obiektów w sposób systematyczny i możliwy do zweryfikowania.

(2) Państwa członkowskie dopilnowują, aby zgodnie z ramami krajowymi posiadacze zezwolenia, pod nadzorem właściwego organu regulacyjnego, mieli obowiązek regularnego oceniania i weryfikowania oraz stałego poprawiania, w rozsądnie osiągalnym zakresie, bezpieczeństwa swoich działań – **w tym w odniesieniu do zdrowia i bezpieczeństwa pracowników i podwykonawców oraz bezpieczeństwa ich obiektów** – w sposób systematyczny i możliwy do zweryfikowania, **zgodnie z najlepszą dostępną technologią. Posiadacze zezwolenia przedstawiają sprawozdania z wyników przeprowadzonych ocen właściwemu organowi regulacyjnemu i innym właściwym organizacjom, przedstawicielom pracowników posiadacza zezwolenia, podwykonawcom oraz opinii publicznej.**

Poprawka 78
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 7 – ustęp 3

(3) **Oceny**, o których mowa w ust. 2, **powinny obejmować** weryfikację, czy wprowadzono środki na rzecz zapobiegania awariom i łagodzenia skutków awarii, w tym sprawdzanie barier fizycznych oraz procedur administracyjnych posiadacza zezwolenia w zakresie ochrony, które musiałyby nie spełnić swoich funkcji, **aby pracownicy i ludność zostali w znaczącym stopniu poszkodowani przez promieniowanie jonizujące.**

(3) **Działania**, o których mowa w ust. 2, **wymagają formalnego przedstawienia właściwemu organowi regulacyjnemu w ramach wniosku o wydanie zezwolenia, co stanowi wymaganą gwarancję bezpieczeństwa danej działalności, a także obejmują** weryfikację, czy wprowadzono środki na rzecz zapobiegania awariom i **ataków fizycznym** i łagodzenia skutków awarii **i ataków fizycznych**, w tym sprawdzanie barier fizycznych oraz procedur administracyjnych posiadacza zezwolenia w zakresie ochrony, które musiałyby nie spełnić swoich funkcji, **żeby promieniowanie jonizujące przyniosło szkody pracownikom, ludności i środowisku naturalnemu.**

Poprawka 79
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 7 – ustęp 4

(4) Państwa członkowskie dopilnowują, aby zgodnie z ramami krajowymi posiadacze zezwolenia mieli obowiązek ustanawiania i wdrażania systemów postępowania **uwzględniających priorytetowe znaczenie bezpieczeństwa**, i **aby systemy te były** regularnie weryfikowane przez właściwy organ regulacyjny.

(4) Państwa członkowskie dopilnowują, aby zgodnie z ramami krajowymi posiadacze zezwolenia mieli obowiązek ustanawiania i wdrażania systemów postępowania, **których nadrzędnymi priorytetami są bezpieczeństwo i ochrona i które byłyby** regularnie weryfikowane przez właściwy organ regulacyjny **oraz przedstawicieli pracowników zajmujących się bezpieczeństwem i zdrowiem pracowników.**

Poprawka 80
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 7 – ustęp 5

(5) Państwa członkowskie dopilnowują, aby zgodnie z ramami krajowymi posiadacze zezwoleń mieli obowiązek zapewniania i utrzymywania odpowiednich środków finansowych i zasobów ludzkich w celu wypełniania swoich obowiązków związanych z bezpieczeństwem w postępowaniu z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, określonych w ust. 1–4.

(5) Państwa członkowskie dopilnowują, aby zgodnie z ramami krajowymi posiadacze zezwoleń mieli obowiązek zapewniania i utrzymywania odpowiednich środków finansowych i zasobów ludzkich, **również w perspektywie długoterminowej**, w celu wypełniania swoich obowiązków związanych z bezpieczeństwem w postępowaniu z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, określonych w ust. 1–4.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 81
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 7 – ustęp 5a (nowy)

(5a) Państwa członkowskie dopilnowują, aby posiadacze zezwoleń jak najszybciej informowali władze regionalne i lokalne na obszarach transgranicznych o swoich planach budowy zakładu gospodarki odpadami, jeśli zakład taki znajdowałby się w takiej odległości od granicy państwa, że istniałoby duże prawdopodobieństwo wystąpienia skutków transgranicznych w trakcie jego budowy lub eksploatacji, w okresie po jego zamknięciu lub w przypadku wystąpienia awarii lub wypadku.

Poprawka 146
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 7 a (nowy)

Artykuł 7a

Znakowanie i dokumentowanie

Państwa członkowskie dopilnowują, aby posiadacze zezwolenia znakowali opakowania oraz sporządzali dokumentację dotyczącą składowania wypalonego paliwa jądrowego i odpadów promieniotwórczych w formie, która nie ulegnie zniszczeniu. Dokumentacja zawiera zarówno skład chemiczny, toksykologiczny i radiologiczny zawartości, jak i informację, czy znajduje się ona w stanie stałym, ciekłym czy też lotnym.

Poprawka 82
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 8

Artykuł 8

Analiza bezpieczeństwa

(1) W ramach wniosku o wydanie zezwolenia w odniesieniu do obiektu lub działania należy opracować analizę bezpieczeństwa oraz uzupełniającą ocenę bezpieczeństwa. W razie potrzeby należy je aktualizować wraz z przeobrażeniem obiektu lub działania. Zakres analizy bezpieczeństwa i oceny bezpieczeństwa oraz dotyczące ich szczegółowe dane muszą być współmierne do stopnia złożoności działań eksploatacyjnych oraz rozmiarów zagrożenia związanego z danym obiektem lub działaniem.

(2) Analiza bezpieczeństwa i uzupełniająca ocena bezpieczeństwa powinny obejmować lokalizację, projektowanie, budowę, eksploatację i likwidację obiektu lub zamknięcie składowiska odpadów; w analizie bezpieczeństwa określa się normy stosowane dla takiej oceny. Należy uwzględnić bezpieczeństwo długoterminowe po zamknięciu, w szczególności sposoby jego zapewnienia przy użyciu środków biernych w najszerszym możliwym zakresie.

skreślony

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

(3) *Analiza bezpieczeństwa w odniesieniu do obiektu musi opisywać wszelkie aspekty terenu związane z bezpieczeństwem, projekt obiektu, a także zarządcze środki kontroli i regulacyjne mechanizmy kontrolne. Analiza bezpieczeństwa i uzupełniająca ocena bezpieczeństwa muszą wykazywać zapewniony poziom ochrony, a także przedstawić właściwemu organowi regulacyjnemu oraz innym zainteresowanym stronom zapewnienie, że wymogi bezpieczeństwa zostaną spełnione.*

(4) *Analizę bezpieczeństwa i uzupełniającą ocenę bezpieczeństwa przedkłada się właściwemu organowi regulacyjnemu do zatwierdzenia.*

Poprawka 83

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 a (nowy)

Artykuł 8a

Rejestracja i identyfikacja, w szczególności w odniesieniu do zdrowia i bezpieczeństwa pracowników

(1) *Państwa członkowskie tworzą system rejestracji i identyfikacji w zakresie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.*

(2) *Państwa członkowskie dopilnowują, aby system rejestracji i identyfikacji umożliwiał określanie lokalizacji i warunków produkcji, wykorzystywania, transportu, przechowywania lub składowania wypalonego paliwa jądrowego i odpadów promieniotwórczych.*

(3) *Państwa członkowskie dopilnowują, aby informacje na temat pracowników, którzy byli w czasie pracy narażeni na oddziaływanie wypalonego paliwa jądrowego lub odpadów promieniotwórczych, były przechowywane przez posiadacza licencji albo przez organ państwowy w celu umożliwienia w perspektywie długoterminowej dalszego leczenia chorób związanych z wykonywaną pracą.*

Poprawka 84

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 b (nowy)

Artykuł 8b

Procedury i sankcje

Zgodnie z zasadami ogólnymi państwa członkowskie dopilnowują, by w przypadku naruszenia zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy, wszczęte zostało postępowanie administracyjne lub sądowe oraz nałożone zostały skuteczne i odstraszające sankcje, współmierne do wagi naruszenia.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 85
Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 9

Państwa członkowskie dopilnowują, aby ramy krajowe obejmowały rozwiązania zapewniające edukację i szkolenia uwzględniające potrzeby wszystkich stron odpowiedzialnych za kwestie związane z postępowaniem z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, co ma na celu utrzymanie i dalsze rozwijanie niezbędnej wiedzy *fachowej* i umiejętności.

Państwa członkowskie dopilnowują, aby ramy krajowe obejmowały rozwiązania zapewniające edukację i **regularne** szkolenia **zapobiegawcze** uwzględniające potrzeby wszystkich stron odpowiedzialnych za kwestie związane z postępowaniem z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, co ma na celu utrzymanie, dalsze rozwijanie i **upowszechnianie** niezbędnej *fachowej* wiedzy **naukowej** i **technologicznej** oraz umiejętności, **przy uwzględnieniu postępu technicznego i naukowego**. Państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na podmioty pośrednio zaangażowane na danym terenie i dbają o to, aby przed rozpoczęciem pracy z odpadami promieniotwórczymi i wypalonym paliwem jądrowym przysługiwała tym podmiotom odpowiednia edukacja i szkolenia oparte na aktualnej wiedzy naukowej. Państwa członkowskie dopilnowują, aby posiadacze licencji byli w stanie wdrażać i finansować te rozwiązania z myślą o zapewnieniu bezpieczeństwa i ochrony zdrowia wszystkich stron zaangażowanych w odnośny proces. Edukacja i szkolenia dla pracowników muszą być zgodne z uznanymi międzynarodowymi standardami, aby zwiększyć ogólną odpowiedzialność za zdrowie i bezpieczeństwo w przemyśle jądrowym. Państwa członkowskie dopilnowują również, aby krajowe ramy obejmowały ustalenia dotyczące wspierania dalszych badań naukowych nad istniejącymi projektami w zakresie składowania.

Poprawka 86
Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 9 – ustęp 1a (nowy)

Państwa członkowskie dopilnowują, by ramy krajowe obejmowały programy wsparcia badań nad kwestią zmniejszenia produkcji odpadów promieniotwórczych oraz postępowania z odpadami promieniotwórczymi.

Poprawka 87
Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 10 – ustęp 1

Państwa członkowskie dopilnowują, aby ramy krajowe gwarantowały dostępność wystarczających środków pieniężnych w przypadku, gdy okażą się one potrzebne do **celów postępowania** z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, z **należyтым uwzględnieniem odpowiedzialności** podmiotów wytwarzających odpady promieniotwórcze.

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby ramy krajowe gwarantowały dostępność wystarczających środków pieniężnych w przypadku, gdy okażą się one potrzebne do **pokrycia wszystkich niezbędnych wydatków związanych z likwidacją i postępowaniem** z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, **przy czym należy w pełni uwzględnić odpowiedzialność** podmiotów wytwarzających odpady promieniotwórcze **zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” oraz unikać wszelkich form pomocy państwa.**

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 88

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 10 – ustęp 1a (nowy)

(1a) Państwa członkowskie dopilnowują, aby zgodnie z procedurami, które zostaną określone na szczeblu krajowym:

- a) właściwie przeprowadzono ocenę kosztów związanych ze strategiami postępowania z odpadami, w szczególności ocenę kosztów związanych z wdrożeniem długoterminowych rozwiązań w zakresie postępowania z niskoaktywnymi, średnioaktywnymi i wysokoaktywnymi długozwiciowymi odpadami promieniotwórczymi w zależności od ich charakteru. Obejmuje to w szczególności koszty likwidacji instalacji jądrowych, a w przypadku składowisk odpadów promieniotwórczych, koszty ich ostatecznego zamknięcia, utrzymywania i monitorowania;
- b) ustanawiano rezerwy na pokrycie kosztów, o których mowa w lit. a), oraz przeznaczono niezbędne aktywa na pokrycie wyłącznie tych rezerw;
- c) należy monitorowano, czy rezerwy i zarządzanie aktywami wystarczają na pokrycie kosztów, o których mowa w lit. a), tak aby zagwarantować regularne dostosowywanie.

Poprawka 89

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 10 – ustęp 1b (nowy)

(1b) Państwa członkowskie publikują koszty postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi z zachowaniem przejrzystości oraz przeprowadzają co roku ich ocenę. Należy odpowiednio dostosować obowiązki podmiotów wytwarzających odpady promieniotwórcze.

Poprawka 90

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 10 – ustęp 1c (nowy)

(1c) Państwa członkowskie tworzą lub powołują organ krajowy mogący przeprowadzić specjalistyczną ocenę kwestii zarządzania środkami finansowymi i kosztów likwidacji, jak wspomniano w ust. 1a. Organ ten jest niezależny od podmiotów wnoszących wkład do finansowania.

Poprawka 91

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 10 – ustęp 1d (nowy)

(1d) Państwa członkowskie regularnie przedkładają Komisji sprawozdania na temat wniosków z postępowań odnośnego organu krajowego, na warunkach określonych w art. 16.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 92
Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 11

Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie i wdrożenie stosownych programów zapewniania jakości w zakresie **bezpieczeństwa w postępowaniu** z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie i wdrożenie stosownych programów zapewniania jakości w zakresie **postępowania** z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

Poprawka 127
Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 11 – akapit pierwszy a (nowy)

Państwa członkowskie dopilnowują, by odpowiedzialność cywilna za wszelkie szkody wyrządzone wskutek awarii i długoterminowego postępowania z odpadami promieniotwórczymi, w tym szkody wyrządzone w środowisku lądowym, wodnym i morskim, ponoszona była przez posiadaczy zezwoleń.

Poprawka 93
Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 12 – ustęp 1

(1) Państwa członkowskie dopilnowują, aby informacje dotyczące postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi **były przekazywane do wiadomości** pracowników i ludności. Obowiązek ten obejmuje zagwarantowanie, aby właściwy organ regulacyjny informował społeczeństwo w zakresie swoich kompetencji. Informacje należy podawać do wiadomości publicznej zgodnie z ustawodawstwem krajowym oraz zobowiązaniami międzynarodowymi, **pod warunkiem, że nie narusza to innych interesów, takich jak – między innymi – interesy związane z bezpieczeństwem, uznanych w ustawodawstwie krajowym lub w zobowiązaniach międzynarodowych.**

(1) Państwa członkowskie dopilnowują, aby **wszystkie** informacje dotyczące postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, **które są niezbędne do zachowania zdrowia, bezpieczeństwa i ochrony** pracowników i ludności, **były regularnie podawane do wiadomości**. Obowiązek ten obejmuje zagwarantowanie, aby właściwy organ regulacyjny informował społeczeństwo w zakresie swoich kompetencji. Informacje należy podawać do wiadomości publicznej zgodnie z ustawodawstwem krajowym oraz zobowiązaniami międzynarodowymi, **w szczególności Konwencją z Aarhus. Informacje bezpośrednio związane ze zdrowiem i bezpieczeństwem pracowników i społeczeństwa (zwłaszcza dotyczące emisji promieniotwórczych i toksycznych oraz narażenia na takie emisje) są podawane do wiadomości publicznej niezależnie od okoliczności.**

Poprawka 94
Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 12 – ustęp 1a (nowy)

(1a) Państwa członkowskie dopilnowują, aby społeczeństwo miało dostęp do informacji na temat określonych w art. 10 środków finansowych przeznaczanych na postępowanie z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, z należyтым uwzględnieniem kosztów ponoszonych przez podmioty wytwarzające odpady promieniotwórcze.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 95

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 12 – ustęp 1b (nowy)

(1b) Państwa członkowskie zapewniają to, by wszystkie decyzje dotyczące obiektów przeznaczonych na wypalone paliwo jądrowe i odpady promieniotwórcze, znajdujących się blisko sąsiednich państw, a także decyzje dotyczące postępowania z tymi substancjami były podejmowane z udziałem społeczeństwa i instytucji zainteresowanych państw.

Poprawka 96

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 12 – ustęp 2

(2) Państwa członkowskie dopilnowują, aby społeczeństwo miało możliwość efektywnego uczestnictwa w procesie podejmowania decyzji w sprawach związanych z postępowaniem z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

skreślony

Poprawka 97

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 12 a (nowy)

Artykuł 12a

Udział społeczeństwa

(1) Państwa członkowskie dbają o to, aby już na wczesnym etapie przedstawiciele społeczeństwa mieli możliwość efektywnego uczestnictwa w przygotowywaniu lub przeglądzie krajowych programów dotyczących postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi przygotowywanymi zgodnie z art. 13, a także aby przedstawiciele społeczeństwa mieli do nich dostęp po ich sporządzeniu. Państwa członkowskie zamieszczają te programy na dostępnym publicznie portalu internetowym.

(2) W tym celu państwa członkowskie dopilnowują, by:

- a) społeczeństwo było informowane za pośrednictwem ogłoszeń publicznych lub innych właściwych środków, takich jak media elektroniczne, jeżeli są one dostępne, o wszelkich wnioskach dotyczących takich programów lub ich zmiany lub przeglądu, a także by do wiadomości społeczeństwa były podawane istotne informacje o takich wnioskach, w tym między innymi informacje o prawie do udziału w podejmowaniu decyzji i o właściwym organie, któremu można przedkładać uwagi lub zapytania;
- b) członkowie społeczeństwa byli uprawnieni do przedstawiania uwag i opinii w chwili, gdy pod uwagę brane są wszystkie rozwiązania, zanim podjęte zostaną decyzje w sprawie programów;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

- c) *przy podejmowaniu takich decyzji przykładano należyłą wagę do wyników udziału społeczeństwa;*
- d) *po analizie uwag i opinii przedstawionych przez społeczeństwo właściwy organ dołożył należytych starań w celu poinformowania społeczeństwa o podjętych decyzjach oraz powodach i względach leżących u podstaw tych decyzji, a także by podał informacje o przebiegu procesu udziału społeczeństwa.*
- (3) *Państwa członkowskie określają przedstawicieli społeczeństwa uprawnionych do uczestnictwa dla celów ust. 2. Państwa członkowskie określają szczegółowe zasady udziału społeczeństwa na mocy niniejszego artykułu w taki sposób, aby umożliwić społeczeństwu skuteczne przygotowanie się i uczestnictwo. Ustalane są rozsądne ramy czasowe, przewidujące wystarczającą ilość czasu na każdy z poszczególnych etapów udziału społeczeństwa, który jest wymagany na mocy niniejszego artykułu.*

Poprawka 98**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 13 – ustęp 2**

(2) Programy krajowe muszą być zgodne z przepisami art. 4–12.

(2) Programy krajowe muszą być zgodne z przepisami art. 4–12a.

Poprawka 99**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 13 – ustęp 3**

(3) Państwa członkowskie dokonują regularnego przeglądu i aktualizacji swoich programów krajowych z uwzględnieniem, odpowiednio, postępu technicznego i naukowego.

(3) Państwa członkowskie dokonują regularnego przeglądu i aktualizacji swoich programów krajowych z uwzględnieniem, odpowiednio, postępu technicznego i naukowego, **informacji zwrotnych od innych państw członkowskich na temat ich doświadczenia w postępowaniu z odpadami promieniotwórczymi oraz wyników międzynarodowej oceny wzajemnej.**

Poprawka 100**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 13 – ustęp 3a (nowy)**

(3a) *Państwa członkowskie informują władze regionalne i lokalne na obszarach transgranicznych w możliwie najszybszym terminie o swoich programach krajowych, jeżeli wdrożenie tych programów może mieć skutki transgraniczne.*

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 101**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 13 – ustęp 3b (nowy)**

(3b) W ramach programów krajowych państwa członkowskie wyraźnie określają dostępne środki finansowe przeznaczone na potrzeby postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

Poprawka 102**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 14 – punkt -1 (nowy)**

-1) zintegrowany, szczegółowy system klasyfikacji odpadów promieniotwórczych, obejmujący wszystkie etapy postępowania z odpadami promieniotwórczymi od momentu powstania tych odpadów do ich składowania;

Poprawka 103**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 14 – punkt 1**

1) rejestr wszelkiego wypalonego paliwa jądrowego i odpadów promieniotwórczych oraz prognozy dotyczące przyszłych ilości, także tych pochodzących z likwidacji. W rejestrze należy wyraźnie określić lokalizację i ilość materiałów oraz, **przy użyciu odpowiedniej klasyfikacji**, poziom zagrożenia;

1) *w oparciu o system klasyfikacji, o którym mowa w pkt -1), rejestr wszelkiego wypalonego paliwa jądrowego i odpadów promieniotwórczych oraz prognozy dotyczące przyszłych ilości, także tych pochodzących z likwidacji. W rejestrze należy wyraźnie określić lokalizację i ilość materiałów oraz poziom zagrożenia, jak również pochodzenie odpadów;*

Poprawka 128**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 14 –punkt 2**

(2) koncepcje, plany i rozwiązania techniczne od ich wytworzenia aż do składowania;

(2) koncepcje, plany i rozwiązania techniczne od ich wytworzenia aż do przechowywania lub składowania; *za kwestię pierwszorzędnej wagi uznaje się odpady promieniotwórcze i wypalone paliwo jądrowe z przeszłości, znajdujące się w tymczasowych nieckach składowych;*

Poprawka 104**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 14 – punkt 3**

3) koncepcje i plany w odniesieniu do okresu po zamknięciu składowiska odpadów, w tym czas, w którym utrzymywane zostaną instytucjonalne mechanizmy kontroli, jak również środki, jakie zostaną zastosowane w celu zachowania wiedzy na temat obiektu w perspektywie długoterminowej;

3) koncepcje i plany w odniesieniu do okresu po zamknięciu składowiska odpadów, w tym czas, w którym utrzymywane zostaną instytucjonalne mechanizmy kontroli, jak również środki, jakie zostaną zastosowane w celu **zapewnienia monitorowania i utrzymywania składowiska oraz zachowania** wiedzy na temat obiektu w perspektywie długoterminowej;

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 105**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 14 – punkt 7 a (nowy)**

- 7a) *opis oceny kosztów, o których mowa w art. 10 ust. 1a lit. a), oraz metod zastosowanych do wyliczenia odnośnych rezerw;*

Poprawka 106**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 14 – punkt 8**

- 8) opis obowiązujących planów finansowych w celu zapewnienia możliwości pokrycia wszystkich kosztów programu zgodnie z przewidzianym planem.

- 8) opis *możliwości wyboru związanych ze strukturą aktywów przeznaczonych zgodnie z art. 10 ust. 1a lit. b) oraz zarządzaniem nimi, a także* obowiązujących planów finansowych w celu zapewnienia możliwości pokrycia wszystkich kosztów programu zgodnie z przewidzianym planem *i przy ścisłym poszanowaniu zasady „zanieczyszczający płaci”;*

Poprawka 107**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 14 – punkt 8 a (nowy)**

- 8a) *możliwe do sprawdzenia wiążące ramy czasowe przewidziane na realizację krajowych programów oraz na spełnienie wymogów określonych w punktach od 1 do 8 powyżej;*

Poprawka 108**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 14 – punkt 8 b (nowy)**

- 8b) *programy edukacyjne i programy z zakresu kształcenia zawodowego w celu zachowania i rozwijania specjalistycznej wiedzy i umiejętności niezbędnych do postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi;*

Poprawka 109**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 15 – ustęp 3a (nowy)**

- (3a) *Komisja sprawdza zgodność z określonymi w art. 14 pkt 8a) ramami czasowymi przewidzianymi na realizację programów krajowych w państwach członkowskich.*

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 110
Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 15 – ustęp 4

(4) Komisja weźmie pod uwagę wyjaśnienia przedłożone przez państwa członkowskie oraz postępy w zakresie krajowych programów postępowania z odpadami promieniotwórczymi, podejmując decyzje o przyznaniu finansowej lub technicznej pomocy Euratom odnośnie do zakładów gospodarki wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi lub działań z nią związanych, bądź też przy formułowaniu, zgodnie z art. 43 Traktatu Euratom, swoich stanowisk dotyczących projektów inwestycyjnych.

skreślony

Poprawka 111
Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 16 – ustęp 3

(3) Okresowo, a przynajmniej raz na 10 lat, państwa członkowskie przeprowadzają samooceny swoich ram krajowych, właściwego organu regulacyjnego, krajowego programu i jego wdrażania, a także organizują międzynarodową ocenę wzajemną swoich ram krajowych, organu lub programu, mając na uwadze zapewnienie osiągnięcia wysokich norm w zakresie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi. Rezultaty wszelkich ocen wzajemnych przekazuje się Komisji i **państwom członkowskim**.

(3) Okresowo, a przynajmniej raz na 10 lat, państwa członkowskie przeprowadzają samooceny swoich ram krajowych, właściwego organu regulacyjnego, krajowego programu i jego wdrażania, a także organizują międzynarodową ocenę wzajemną swoich ram krajowych, organu lub programu, mając na uwadze zapewnienie osiągnięcia wysokich norm w zakresie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi. Rezultaty wszelkich ocen wzajemnych przekazuje się Komisji, **która przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie okresowe sprawozdanie zawierające podsumowanie wniosków sformułowanych w trakcie wzajemnych ocen.**

Poprawka 138
Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 16 a (nowy)

Artykuł 16a

Ponowna ocena

Nie później niż dwa lata po dokonaniu wzajemnych ocen przez państwa członkowskie zgodnie z art. 16 ust. 3 Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, które skupia się na ponownej ocenie koncepcji postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, a także postanowień dotyczących wywozu ujętych w art. 4 ust. 3. Taka ponowna ocena obejmuje w szczególności analizę kwestii odwracalności procesów i ponownego wydobycia odpadów po ich umieszczeniu w obiekcie do składowania w świetle postępu naukowego i większej wiedzy badawczej w tej dziedzinie. W razie konieczności w następstwie sprawozdania dokonuje się przeglądu niniejszej dyrektywy celem uwzględnienia najnowszych badań technologicznych dotyczących postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

Czwartek, 23 czerwca 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 113
Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 17 – ustęp 1

(1) Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia [...] r. Niezwłocznie informują o tym Komisję. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

(1) Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia [...] (*) r. Niezwłocznie informują o tym Komisję. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

(*) 2 lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

2012/C 390 E/12	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: General Motors Belgium Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/031 BE/General Motors Belgium z Belgii) (COM(2011)0212 – C7-0096/2011 – 2011/2074(BUD)) 71	71
	ZAŁĄCZNIK 72	72
2012/C 390 E/13	Uprawnienia do połowów i rekompensata finansowa przewidziane w Umowie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między UE a Republiką Seszeli *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Republiką Seszeli (17238/2010 – C7-0031/2011 – 2010/0335(NLE)) 73	73
2012/C 390 E/14	Uprawnienia do połowów i rekompensata finansowa przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Demokratyczną Republiką Wysp Świętego Tomasza i Książęcej *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów między Unią Europejską a Demokratyczną Republiką Wysp Świętego Tomasza i Książęcej (05371/2011 – C7-0119/2011 – 2010/0355(NLE)) 74	74
2012/C 390 E/15	Protokół UE/Andora w sprawie środków bezpieczeństwa stosowanych przez organy celne *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu rozszerzającego o środki bezpieczeństwa stosowane przez organy celne Porozumienie w formie wymiany listów między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Księstwem Andory (17403/2010 – C7-0036/2011 – 2010/0308(NLE)) 75	75
2012/C 390 E/16	Umowa UE-Kanada dotycząca bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy dotyczącej bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego między Wspólnotą Europejską i Kanadą (06645/1/2010 – C7-0100/2010 – 2009/0156(NLE)) 75	75
2012/C 390 E/17	Zapobieganie zaburzeniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowanie ***I Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapobiegania zaburzeniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania (COM(2010)0527 – C7-0301/2010 – 2010/0281(COD)) 76	76
2012/C 390 E/18	Przyspieszenie i wyjaśnienie procedury nadmiernego deficytu* Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu (COM(2010)0522 – C7-0396/2010 – 2010/0276(CNS)) 88	88
2012/C 390 E/19	Wymogi dotyczące ram budżetowych w państwach członkowskich * Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. do wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wymogów dotyczących ram budżetowych w państwach członkowskich (COM(2010)0523 – C7-0397/2010 – 2010/0277(NLE)) 100	100

2012/C 390 E/20	Nadzór budżetowy w strefie euro ***I	
	Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro (COM(2010)0524 – C7-0298/2010 – 2010/0278(COD))	111
2012/C 390 E/21	Nadzór nad pozycjami budżetowymi oraz nadzór i koordynacja polityk gospodarczych ***I	
	Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych (COM(2010)0526 – C7-0300/2010 – 2010/0280(COD))	121
2012/C 390 E/22	Środki egzekwowania korekty nadmiernych zaburzeń równowagi makroekonomicznej w strefie euro ***I	
	Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zaburzeń równowagi makroekonomicznej w strefie euro (COM(2010)0525 – C7-0299/2010 – 2010/0279(COD))	139
2012/C 390 E/23	Prawa konsumentów ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw konsumentów (COM(2008)0614 – C6-0349/2008 – 2008/0196(COD))	145
	P7_TC1-COD(2008)0196	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 czerwca 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady	146
	ZAŁĄCZNIK	146
2012/C 390 E/24	Przepisy dotyczące ciągników wprowadzanych do obrotu w ramach programu elastyczności ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2000/25/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących ciągników wprowadzanych do obrotu w ramach programu elastyczności (COM(2010)0607 – C7-0342/2010 – 2010/0301(COD))	146
	P7_TC1-COD(2010)0301	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 23 czerwca 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE zmieniającej dyrektywę 2000/25/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących ciągników wprowadzanych do obrotu w ramach programu elastyczności	147
2012/C 390 E/25	Wypalone paliwo jądrowe i odpady promieniotwórcze *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi (COM(2010)0618 – C7-0387/2010 – 2010/0306(NLE))	147

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratorzy informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL